

CURTEA DE APEL CLUJ
SECȚIA PENALĂ ȘI PENTRU CAUZE CU MINORI

DECIZII RELEVANTE
Anul 2014, trimestrul IV

Cuprins:

1. Măsuri preventive. Solicitare de înlocuire a arestului preventive cu arestul la domiciliu. Inculpat cercetat pentru omor asupra unui membru de familie. Respingerea cererii	2
Curtea de Apel Cluj, Secția penală, încheierea judecătorului de drepturi și libertăți nr. 144 din 1 octombrie 2014	2
2. Măsuri preventive. Infracțiuni de corupție. Arest preventiv. Solicitarea înlocuirii cu măsura arestului la domiciliu. Respingere	9
Curtea de Apel Cluj, Secția penală, încheierea judecătorului de cameră preliminară nr. 615 din 8 octombrie 2014	9
3. Cerere de redeschidere a procesului penal. Inculpat care a avut cunoștință de desfășurarea procesului. Respingere. Condiția ca persoana să nu fi fost citată la proces și condiția să nu fi luat la cunoștință în niciun alt mod oficial despre acesta chiar dacă nu a fost citată. Inculpat căruia i-a fost prezentat materialul de urmărire penală.....	21
Curtea de Apel Cluj, Secția penală, decizia nr. 788/A din 1 octombrie 2014	21
4. Vătămare corporală din culpă. Accident rutier. Poziția asigurătorului de răspundere civilă în procesul penal. Cerere de diminuare a sumelor acordate cu titlu de daune morale.....	26
Curtea de Apel Cluj, Secția penală, decizia nr. 871/A din 22 octombrie 2014	26
5. Cerere de strămutare. Lipsa de fundamentare a alegațiilor referitoare la presupusa lipsă de imparțialitate a judecătorilor. Existența imparțialității în sensul art. 6 paragraf 1 din CEDO. Respingerea cererii.....	36
Curtea de Apel Cluj, Secția penală, sentința penală nr. 677 din 5 noiembrie 2014.....	36
6. Plângere împotriva soluției de clasare dispuse de procuror în temeiul art. 16 lit. c) C.pr.pen. Cerere de schimbare a temeiului clasării din art. 16 lit. c) în art. 16 lit. a) – fapta nu există. Respingere ca nefondată.....	39
Curtea de Apel Cluj, Secția penală, încheierea judecătorului de cameră preliminară nr. 676 din 5 noiembrie 2014	39
7. Apel. Legea penală mai favorabilă. Obligarea inculpatului și a părții vătămate la plata cheltuielilor de judecată în caz de împăcare. Art. 159 alin.(3) NCP. Ineficiență față de dispozițiile Deciziei Curții Constituționale nr. 1470/08.11.2011	41
Curtea de Apel Cluj, Secția penală, decizia nr. 1070 din 26 noiembrie 2014	41
8. Mandat european de arestare. Respingerea cererii de punere în executare. Constatarea incidenței principiului non bis in idem.	45
Curtea de Apel Cluj, Secția penală, sentința nr. 731 din 26 noiembrie 2014	45
9. Constituire de parte civilă efectuată înaintea instanței de fond, anterior citirii actului de sesizare. Precizarea pretențiilor - daune materiale și morale după începerea cercetării judecătorești. Lipsa caracterului tardiv.	50
Curtea de Apel Cluj, Secția penală, decizia nr. 1074 din 26 noiembrie 2014	50

10. Arest la domiciliu. Solicitarea inculpatului de a se prezenta la obținerea atestatului profesional, conform art. 221 alin.(6) C.pr.pen. Admiterea cererii	54
Curtea de Apel Cluj, Secția penală, încheierea nr. 736 din 26 noiembrie 2014	54
11. Control judiciar. Revocare. Imposibilitatea menținerii unei măsuri preventive în cazul în care se constată că aceasta nu mai poate fi considerată necesară într-o societate democratică, și nici proporțională cu scopul urmărit prin aplicarea sa.....	57
Curtea de Apel Cluj, Secția penală, încheiere din 17 decembrie 2014	57
12. Infracțiuni în legătură cu circulația pe drumurile publice. Părăsirea locului accidentului soldat doar cu pagube materiale. Dezincriminare. Achitare. Conducere a unui vehicul sub influența alcoolului sau a altor substanțe. Conducere pe drumurile publice a unui autovehicul de către o persoană căreia exercitarea dreptului de a conduce i-a fost suspendată. Legea penală mai favorabilă. Pedepsă accesorie.....	61
Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia nr. 63/A din 16 ianuarie 2015....	61

1. Măsuri preventive. Solicitare de înlocuire a arestului preventive cu arestul la domiciliu. Inculpat cercetat pentru omor asupra unui membru de familie. Respingerea cererii

Curtea de Apel Cluj, Secția penală, încheierea judecătorului de drepturi și libertăți nr. 144 din 1 octombrie 2014

Judecătorul de drepturi și libertăți, **asupra contestației penale de față,**

Prin încheierea penală nr. 201 din 26 septembrie 2014 pronunțată în dosarul nr. .../2014 a Tribunalului Bistrița-Năsăud, în temeiul disp. art. 234 Cod procedură penală rap.la art. 223 al. 2 Cod procedură penală rap.la art. 202 al. 1 și 3 Cod procedură penală

S-a admis propunerea formulată de procurorul din cadrul **Parchetului de pe lângă Tribunalul Bistrița-Năsăud** ca fiind întemeiată și în consecință:

- s-a dispus prelungirea arestării preventive a inculpatului **S.V., ...**, fără antecedente penale, ..., în prezent aflat în Arestul Inspectoratului Județean de Poliție Bistrița-Năsăud, cercetat pentru comiterea infracțiunii de omor prev. de art. 188 al. 1 Cod penal cu aplic. art. 199 al. 1 Cod penal, cu 30 de zile începând cu data de 5 octombrie 2014 și până la 3 noiembrie 2014 inclusiv.

S-a acordat apărătorului din oficiu pentru inculpat, av. C.F., onorariu în cuantum de 100 lei, ce va fi avansat din fondurile Ministerului Justiției.

Cheltuielile judiciare au rămas în sarcina statului.

Pentru a dispune astfel, judecătorul de drepturi și libertăți a reținut că prin

propunerea nr. .../2014 din data de 25 septembrie 2014, înregistrată pe rolul acestei instanțe la data de 26 septembrie 2014 sub nr. .../2014, **Parchetul de pe lângă Tribunalul Bistrița-Năsăud** a solicitat prelungirea duratei măsurii arestării preventive, pe o perioadă de **30 de zile, începând cu data de 5 octombrie 2014 și până la data de 3 noiembrie 2014 inclusiv**, a inculpatului **S.V., ...**, cercetat pentru comiterea infracțiunii de omor, prev. de art. 188 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 199 al. 1 Cod penal, motivat de faptul că din probe rezultă suspiciunea rezonabilă că inculpatul a săvârșit o infracțiune intenționată contra vieții unei persoane și, pe baza evaluării gravității faptei, a modului și a circumstanțelor de comitere a acesteia, raportat și la temperamentul violent al inculpatului, apreciind că privarea de libertate a inculpatului este necesară pentru înlăturarea unei stări de pericol pentru ordinea publică și pentru familia sa.

Totodată, s-a apreciat că privarea de libertate a inculpatului este necesară și pentru a se împiedica sustragerea acestuia de la urmărirea penală și de la judecată, pentru a preîntâmpina comiterea altor infracțiuni.

Pe de altă parte urmărirea penală nu a fost finalizată, la dosar urmând a se depune raportul medico-legal privind autopsia victimei.

În fapt s-a reținut că la data de 5 septembrie 2014, în jurul orei 01:30, parchetul a fost sesizat despre săvârșirea unei infracțiuni de omor săvârșite într-o locuință din comuna ..., satul ..., județul Bistrița-Năsăud, între membri aceleiași familii (fila 1).

Tot la acea dată s-a dispus începerea urmăririi penale cu privire la comiterea infracțiunii de omor, prev. de art. 188 al. 1 Cod penal, cu aplic. art. 199 al. 1 din codul penal și în cursul aceleiași zile, stabilindu-se că autor al infracțiunii este numitul S.V. - tatăl victimei - s-a dispus efectuarea în continuare a urmăririi penale față de acesta pentru comiterea infracțiunii mai sus-menționate, stabilindu-se că în noaptea de 4/5 septembrie 2014 pe fondul consumului de băuturi alcoolice și al unui conflict spontan, l-a lovit cu cuțitul în două rânduri pe fiul său, pe numitul S.D., una dintre loviturile aplicate cu cuțitul, respectiv cea din zona toracelui, producând decesul victimei (f.2,28).

Prin constatările medico-legale provizorii emise de Serviciul Județean de Medicină Legală Bistrița-Năsăud s-a stabilit că decesul a survenit ca urmare a insuficienței circulatorii acute prin hemoragie internă și externă consecutivă unor plăgi tăiate-înțepate dintre care una penetrantă în torace, cu leziune de arteră pulmonară stângă și de plămân stâng, leziunea tanato-generatoare putându-se produce prin mecanism de lovire activă cu corp tăietor înțepător, posibil cuțit corp delict și că poziția victimă - agresor a putut fi cel mai probabil „față în față”, posibil victima ușor aplecată peste/înspre agresor, lucru firesc dacă se ține seama de faptul că inculpatul a lovit victima mai întâi în piept, apoi i-a aplicat lovitura de cuțit în braț (f.15).

Față de S.V. s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale prin ordonanța procurorului din 5 septembrie 2014 (fila 32).

Inculpatul a recunoscut că și-a lovit fiul cu cuțitul, dar a susținut că a făcut aceasta fiind amenințat cu moartea și lovit anterior cu pumnii de către victimă (filele 27,30,31,34,35). Soția inculpatului și mama victimei a precizat că inculpatul a fost cel agresiv, că și-a lovit fiul cu cuțitul numai pentru că acesta îi ceruse să nu se mai manifeste agresiv în limbaj și că anterior de a fi lovit de inculpat, victima i-ar fi dat un brânci ușor inculpatului care era pe pat. Același martor a susținut că s-a dus la fiul său să îl îndepărteze de inculpat, dar că acesta după ce l-a lovit cu cuțitul în piept pe fiul său, a mai dat odată cu cuțitul în brațul victimei, acest aspect coroborându-se cu actul medico-legal și cu procesul-verbal de cercetare a locului faptei (filele 5,6,15).

S-a menționat că la dosar s-a depus la data de 9 septembrie 2014 și raportul de expertiză medico-legală nr. 2008/II/a/51/2014 emis de aceeași instituție medico-legală sus-menționată prin care s-a concluzionat că inculpatul S.V. prezintă leziuni corporale traumatice care s-au putut produce la data de 4/5 septembrie 2014 prin lovire cu corp dur, leziuni care necesită un număr de 5/6 zile de îngrijiri medicale (f.51).

Astfel, având în vedere că inculpatul S.V. se află în situația prevăzută de art. 223 al. 2 Cod procedură penală, în sensul că a săvârșit o infracțiune de omor, deci o infracțiune intenționată împotriva vieții unei persoane, în conformitate cu dispozițiile art. 224 Cod procedură penală al. 2 Cod procedură penală rap.la art. 202 al. 1 și 3 Cod procedură penală, s-a propus Tribunalului Bistrița-Năsăud arestarea preventivă a inculpatului pentru o perioadă de 30 de zile, începând cu data de 5 septembrie 2014 (filele 52,53).

Prin Încheierea penală nr.190/CC/2014 a Tribunalului Bistrița-Năsăud, propunerea procurorului a fost admisă, dispunându-se arestarea preventivă a inculpatului până la data de 4 octombrie 2014, inclusiv (filele 54-56).

De la data arestării preventive a inculpatului au fost depuse mai multe acte la dosar și au fost audiate/reaudiate mai multe persoane astfel : au fost depuse planșe foto de la cercetarea locului faptei și de la autopsia victimei (filele 7-13,16-21); a fost depus procesul-verbal de audiere a inculpatului din data de 5 septembrie 2014 (fila 27); au fost audiați frații victimei (filele 24,25); a fost reaudiat inculpatul (fila 35) și soția acestuia, martora S.M.(f. 46); a fost depus raportul de expertiză medico-legală privind leziunile corporale traumatice ale inculpatului (fila 51).

Ținând seama că inculpatul se află în situația prevăzută de art. 223 al. 2 din Codul de procedură penală, iar comiterea infracțiunilor rezultă din materialul probatoriu administrat (procese-verbale de sesizare și de cercetare a locului faptei, act medico-legal, declarații ale persoanei vătămate, martori și suspect/inculpat), în conformitate cu disp.art. 234 Cod procedură penală, art. 223 al. 2 Cod procedură penală rap.la art. 202 alin. 1 și 3 Cod procedură penală se solicită prelungirea măsurii arestării preventive, pe o perioadă de 30 de zile **începând cu data de 5 octombrie 2014 și până la data de 3 noiembrie 2014 inclusiv**, a inculpatului **S.V., ...**, cercetat pentru comiterea infracțiunii de omor, prev. de art. 188 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 199 al. 1 Cod penal, pentru motivele învederate anterior.

Examinând actele și lucrările dosarului s-a constatat prin Încheierea penală nr. 190/CC/2014 pronunțată la data de 5 septembrie 2014 de către Tribunalul Bistrița-Năsăud în dosarul cu nr. .../2014, s-a admis propunerea formulată de procurorul din cadrul Parchetului de pe lângă Tribunalul Bistrița-Năsăud și în consecință s-a dispus arestarea preventivă a inculpatului **S.V., ...**, în prezent deținut în Arestul IPJ Bistrița-Năsăud, cercetat pentru comiterea infracțiunii de omor prev. de art. 188 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 199 alin. 1 Cod penal, pe o durată de 30 de zile, începând cu data de **5.09.2014 și până la data de 4.10 2014 inclusiv**.

S-a reținut că prin Ordonanța din 5.09.2014 a procurorului de la Parchetul de pe lângă Tribunalul Bistrița-Năsăud s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale față de inculpatul S.V., pentru comiterea infracțiunii de omor prev. de art.188 al.1 Cod penal, cu aplicarea art.199 al.1 Cod penal, reținându-se că inculpatul în noaptea de 4/5 septembrie 2014 pe fondul consumului de băuturi alcoolice și al unui conflict spontan, l-a lovit cu cuțitul, în două rânduri, pe fiul său, pe numitul S.D., una dintre loviturile aplicate cu cuțitul, respectiv cea din zona toracelui, producând decesul victimei.

În cauză s-a apreciat că sunt întrunite condițiile prev. de art.223 al.1 Cod procedură penală, întrucât din probe, reprezentate de: procesul-verbal de cercetare la fața locului-f.5 dosar urmărire penală, constatările preliminare din data de 5.09.2014 ale Serviciului Județean de Medicină Legală Bistrița-Năsăud-f.10 dosar urmărire penală (din care rezultă că leziunea tanatogeneratoare s-a putut produce prin mecanismul de lovire activă cu un corp tăietor-înțepător, posibil cuțitul-corp delict, între leziunile constatate și deces există legătură de cauzalitate directă, necondiționată, poziția victimă-agresor, în momentul aplicării loviturii tanatogeneratoare, a fost cel mai probabil „față-în-față”, posibil victima ușor aplecată peste/înspre agresor, decesul putând data din cursul nopții de 4/5.09.2014), declarația inculpatului - f.16 dosar urmărire penală, declarațiile martorilor F.V. - f.23 dosar urmărire penală, S.M. - f.26 dosar urmărire penală, F.V. - f.29 dosar urmărire penală, C.F. - f.31 dosar urmărire penală, rezultă suspiciunea rezonabilă că inculpatul a comis fapta pentru care se derulează cercetările penale.

Deși inculpatul a avansat ideea legitimei apărări în fața fiului său, probele dosarului (declarația martorei S.F. – martor ocular) indică faptul că inculpatul a declanșat incidentul, întrucât a început să vorbească urât cu soția sa și cu fiul său - care nu avea nimic în mâini, și care i-a reproșat tatălui său felul cum vorbește, și l-a împins, după care inculpatul l-a lovit pe fiul său cu cuțitul în zona toracelui, iar apoi încă o dată în zona brațului. În ceea ce privește circumstanțele concrete ale comiterii faptei, cercetările penale sunt în derulare, în prezent constatându-se că există probe din care rezultă suspiciunea rezonabilă că inculpatul a comis infracțiunea de omor.

În cauză sunt întrunite condițiile prev. de art.223 al.2 Cod procedură penală, întrucât fapta pretins comisă de către inculpat, pentru care se efectuează cercetări penale, este pedepsită cu închisoare mai mare de 5 ani, și pe baza evaluării gravității faptei, a modului și a circumstanțelor de comitere a acesteia, a calității victimei, care era fiul inculpatului, dar și a faptului că acțiunea ilicită derulată de către inculpat s-a soldat cu decesul acestuia, s-a constatat că privarea sa de libertate este necesară pentru înlăturarea unei stări de pericol pentru ordinea publică.

S-a menționat faptul că din probele dosarului rezultă faptul că inculpatul este o fire violentă, mai ales pe fondul consumului de băuturi alcoolice - conform declarației soției sale, martora S.M., au avut o relație zbuciumată de-a lungul timpului, întrucât inculpatul, din cauza consumului de alcool, o înjura, o amenința cu moartea, și chiar a bătut-o de vreo 4 ori, motive pentru care martora a părăsit domiciliul conjugal pentru o perioadă de trei ani, locuind la fiica sa, F., în orașul Bistrița.

S-a apreciat că măsura arestării preventive este singura adecvată în cauză, chiar dacă inculpatul are o vârstă înaintată, avându-se în vedere faptul că relația sa cu soția sa este tensionată în plus, datorită decesului fiului lor, existând riscul comiterii unei alte violențe, exercitată fie asupra acesteia, fie asupra altei persoane, în condițiile în care inculpatul și-a justificat fapta prin simpla afirmație că l-a ucis pe fiul său fiindcă acesta s-a înrăit (declarația martorei F.F.).

Pe de altă parte, întrucât există riscul instaurării în rândul opiniei publice a unei stări de temere, determinată de faptul că inculpatul, pe fondul unei noi stări de nervozitate, determinată sau nu de consumul de alcool, ar putea comite o altă faptă violentă gravă, ca și a unei stări de neîncredere în fermitatea organelor judiciare, în condițiile în care față de cei bănuiți de comiterea unor fapte atât de grave, soldate cu decesul unor persoane, s-ar lua măsuri preventive alternative, s-a constatat că privarea sa de libertate este necesară pentru înlăturarea unei stări de pericol pentru ordinea publică, dar și pentru a se asigura buna desfășurare a procesului penal, celelalte măsuri preventive fiind apreciate la acest moment procesual ca fiind neadecvate.

Potrivit art. 234 alin. (1) C. proc. pen., „arestarea preventivă a inculpatului poate fi prelungită, în cursul urmăririi penale, dacă temeiurile care au determinat arestarea inițială impun în continuare privarea de libertate a inculpatului sau există temeiuri noi care justifică prelungirea măsurii”.

Analizând propunerea Ministerului Public în raport cu actele și lucrările dosarului dar și cu dispozițiile legale menționate, se apreciază că aceasta este întemeiată, întrucât temeiurile care au condus la luarea măsurii privative de libertate subzistă, nu au dispărut, fiind întrunite în continuare disp. art. 223 alin. 2 Cod procedură penală, deoarece inculpatul este cercetat pentru o infracțiune contra vieții, pedepsită cu închisoarea mai mare de 5 ani, natura și gravitatea infracțiunii pentru care inculpatul este cercetat, urmările faptei sale, soldată cu decesul fiului inculpatului.

Chiar și având în vedere vârsta înaintată a inculpatului, precum și lipsa antecedentelor penale, s-a apreciat că măsura arestării preventive se impune, fiind cea mai adecvată situației inculpatului, cu atât mai mult cu cât s-a făcut dovada agresivității inculpatului pe baza consumului

de alcool. În concret, potrivit declarației soției acestuia, după ce și-a înjunghiat băiatul, fiind apostrofat de soție, a amenințat că o omoară și pe ea. Așa fiind, există pericolul săvârșirii unor noi infracțiuni cu violență de către inculpat, în situația în care ar fi cercetat în stare de libertate.

În plus, prelungirea măsurii preventive se impune și pentru a-l împiedica pe inculpat să se sustragă de la urmărirea penală și de la judecată, de asemenea, pentru a nu influența martorii audiați în cauză, dintre care majoritatea sunt rude apropiate cu inculpatul. Totodată, urmărirea penală nu a putut fi finalizată, din motive obiective, la dosar urmând a se depune raportul medico-legal privitor la autopsia victimei.

Față de cele de mai sus, apreciind ca întemeiată propunerea de prelungire formulată în cauză, în conformitate cu disp. art. 234 și urm. Cod procedură penală, aceasta s-a admis, potrivit dispozitivului prezentei încheieri.

Potrivit disp. art. 275 alin. 3 Cod procedură penală, cheltuielile judiciare au rămas în sarcina statului, iar cele legate de apărarea obligatorie a inculpatului au fost avansate din fondurile Ministerului Justiției, în conformitate cu disp. art. 272 alin. 2 Cod procedură penală.

Împotriva acestei încheieri a formulat contestație inculpatul S.V. solicitând admiterea acesteia și înlocuirea arestului preventiv cu cel la domiciliu raportat la vârsta de 78 de ani a inculpatului.

Judecătorul de drepturi și libertăți, examinând contestația formulată, prin prisma motivelor invocate, ajunge la următoarele constatări:

Instanța de fond în mod judicios a apreciat că sunt prezente prevederile art.234 alin.1 și art. 223 alin 1 și 2 C.proc.pen., arestarea inculpatului impunându-se în vederea efectuării urmăririi penale, a unei bune administrări a probelor, iar lăsarea în libertate a acestuia prezintă un pericol concret pentru ordinea publică.

Inculpatul este cercetat pentru comiterea infracțiunii de omor prev. de art. 188 alin.1 și art. 199 alin 1 Cod penal.

La data de 5 septembrie 2014 s-a emis împotriva inculpatului mandatul de arestare preventivă de către Tribunalul Bistrița-Năsăud pe o durată de 30 de zile, până la data de 4 octombrie 2014 inclusiv, iar prin încheierea penală nr. 201 din 26 septembrie 2014 prima instanță a prelungit arestarea preventivă cu încă 30 de zile, de la 5 octombrie 2014 la 3 noiembrie 2014 inclusiv, măsură care este contestată în prezent.

Măsura arestării inculpatului s-a luat cu respectarea disp.art.223 alin 1 și 2 raportat la art. 234 alin 1 Cod procedură penală, în sarcina acestuia reținându-se că la 5 septembrie 2014 a aplicat mai multe lovituri cu cuțitul asupra fiului său, pe care l-a ucis în acest mod.

În speță, Curtea apreciază că sunt întrunite condițiile prev. de art.223 al.1 Cod procedură penală, întrucât din probe, reprezentate de: procesul-verbal de cercetare la fața locului-f.5 dosar urmărire penală, constatările preliminare din data de 5.09.2014 ale Serviciului Județean de Medicină Legală Bistrița-Năsăud-f.10 dosar urmărire penală (din care rezultă că leziunea tanatogeneratoare s-a putut produce prin mecanismul de lovire activă cu un corp tăietor-înțepător, posibil cuțitul-corp delict, între leziunile constatate și deces există legătură de cauzalitate directă, necondiționată, poziția victimă-agresor, în momentul aplicării loviturii tanatogeneratoare, a fost cel mai probabil „față-în-față”, posibil victima ușor aplecată peste/înspre agresor, decesul putând data din cursul nopții de 4/5.09.2014), declarația inculpatului - f.16 dosar urmărire penală, declarațiile martorilor F.V. - f.23 dosar urmărire penală, S.M. - f.26 dosar urmărire penală, F.V. - f.29 dosar urmărire penală, C.F. - f.31 dosar urmărire penală, rezultă suspiciunea rezonabilă că inculpatul a comis presupusa faptă pentru care se derulează urmărirea penală.

În cauză sunt întrunite condițiile prev. de art.223 al.2 Cod procedură penală, întrucât fapta pretins a fi comisă de către inculpat, pentru care se efectuează urmărirea penală, este pedepsită cu închisoare mai mare de 5 ani, și pe baza evaluării gravității presupusei fapte, a modului și a circumstanțelor de comitere a acesteia, a calității victimei, care era fiul inculpatului, dar și a împrejurării că acțiunea ilicită derulată de către contestator s-a soldat cu decesul acestuia, rezultă fără dubiu că privarea sa de libertate este necesară pentru înlăturarea unei stări de pericol pentru ordinea publică.

Probele dosarului relevă că inculpatul este un consumator notoriu de băuturi alcoolice, sub influența cărora provoacă repetate scandaluri, manifestându-se violent în mod excesiv față de membrii familiei, așa cum rezultă din declarația soției sale S.M..

Din actele depuse la dosar rezultă că aceasta a părăsit domiciliul conjugal de aproximativ 3 ani, locuind la fiica comună cu inculpatul, S.F., în orașul Bistrița.

S-a apreciat judicios de către Tribunalul Bistrița-Năsăud, că măsura arestării preventive este singura adecvată în cauză, chiar dacă inculpatul are o vârstă înaintată, avându-se în vedere faptul că relația sa cu soția sa este tensionată în plus, datorită decesului fiului lor, existând riscul comiterii unei alte violențe, exercitată fie asupra acesteia, fie asupra altei persoane, în condițiile în care contestatorul și-a justificat fapta, prin simpla susținere „că l-a ucis pe fiul său fiindcă acesta s-a înrăit” (declarația martorei F.F.).

Împrejurarea că inculpatul susține că este nevinovat de comiterea infracțiunii pentru care este cercetat **reprezintă o prezumție legală**, respectată de autorități și care subzistă până la momentul pronunțării unei hotărâri judecătorești definitive de condamnare.

În consecință, prin luarea măsurii arestării preventive, nu s-a înlăturat această prezumție, ci doar s-au verificat condițiile limitative prevăzute de art.223 alin 1 și 2 și 234 alin 1 Cod procedură penală, în raport de materialul probator administrat până în această fază a urmăririi penale.

Aprecierea probelor se va face de către instanța de fond sub aspectul reținerii sau nu a vinovăției inculpatului.

Analizând încheierea atacată din perspectiva art.5 din CEDO, referitor la cazurile de excepție în care o persoană poate fi lipsită de libertate, curtea apreciază că sunt respectate și aceste dispoziții, în sensul că inculpatul contestator a fost inițial arestat în vederea aducerii în fața instanței competente, existând motive verosimile de a bănui că a săvârșit o infracțiune.

În legislația română motivele limitative pentru care o persoană poate fi privată de libertate se regăsesc în disp.art.223 C.proc.pen., iar în prezenta cauză, sunt incidente disp.art.234 C.proc.pen, vizând prelungirea arestării.

Pericolul pentru ordinea publică nu se confundă cu pericolul social, dar acestea prezintă puncte de interferență, astfel că, în practica judiciară s-a conturat un punct de vedere majoritar, în sensul că pericolul concret pentru ordinea publică se apreciază atât în raport cu datele referitoare la faptă, adică natura și gravitatea infracțiunii comise, cât și cu rezonanța socială negativă produsă în comunitate ca urmare a săvârșirii acesteia, datele referitoare la persoana inculpatului, antecedentele penale ale sale. Numai criteriul referitor la pericolul social concret sau generic al infracțiunii săvârșite de inculpat nu poate constitui temei pentru luarea sau prelungirea măsurii arestării preventive. **O parte a doctrinei naționale a susținut că pentru infracțiuni deosebit de grave, cum este și omorul, probele referitoare la existența acestor infracțiuni și identificarea suspectului constituie tot atâtea probe cu privire la pericolul concret pentru ordinea publică, întrucât prin natura lor au o rezonanță și implicații negative asupra siguranței colective.**

Prin urmare, există anumite tipuri de infracțiuni care, prin natura lor, conduc la ideea unui pericol concret pentru ordinea publică, fie prin amploarea socială a fenomenului infracțional pe care îl presupun și îl dezvoltă, fie prin impactul asupra întregii colectivități, și care justifică luarea măsurii arestării preventive. Este cazul infracțiunilor de trafic de droguri, trafic de persoane, corupție.

Art.5 paragraf 1 lit c din Convenție și implicit practica CEDO au dezvoltat noțiunea autonomă de „ motive plauzibile” (cauza Fox, Campbell și Hartley contra Regatului Unit, hotărârea din 30 august 1990). Această noțiune depinde de circumstanțele particulare ale fiecărui caz. Faptele pe care se bazează aceste motive plauzibile trebuie să fie nu doar autentice, ci și să convingă un observator independent că acea persoană este posibil să fi comis acea infracțiune, motive puse în evidență de circumstanțele particulare ale speței de față.

Din piesele dosarului rezultă fără putință de tăgadă că prelungirea măsurii arestării preventive s-a făcut atât cu respectarea procedurii prevăzute de legea procesual penală, prin raportare și la dispozițiile constituționale cât și la cele din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Pe de altă parte, este de observat că orice faptă contrară normelor de conduită, care constituie substanța ilicitului abstract determinat de normele juridice, tulbură atât ordinea de drept, cât și mediul social.

Această tulburare, coroborată cu riscul repetabilității unor atari atitudini neconforme, de încălcare a legii penale, creează o stare de insecuritate pentru raporturile sociale și, concomitent, un sentiment firesc de dezaprobare din partea colectivității.

Ori, exigențele impuse de necesitatea restabilirii ordinii de drept încălcate se realizează, între altele, prin îndeplinirea cu promptitudine a actelor procedurale, cu asigurarea drepturilor și intereselor legitime ale părților.

De aceea, asigurarea respectării termenelor prevăzute de lege pentru desfășurarea activităților specifice procesului penal, în cadrul cărora împiedicarea suspectilor de a se sustrage urmării penale constituie un deziderat major, care impune luarea măsurilor preventive.

Măsura prelungirii arestării este justificată și de împrejurarea că infracțiunile pentru care este cercetat inculpatul nu au fost clar stabilite, fiind nevoie de administrarea unui material probator complex, din care să rezulte în mod clar și indubitabil implicarea contestatorului în comiterea acesteia.

Probele ce trebuie administrate în cauză sunt dintre cele mai diverse și, astfel, există posibilitatea ca inculpatul să influențeze administrarea lor.

În acest context, curtea apreciază că lăsarea în libertate a inculpatului prezintă nu numai un real pericol pentru ordinea publică, dar și pentru buna desfășurare a procesului penal.

Judecătorul de drepturi și libertăți, reține că infracțiunea pentru care inculpatul este cercetat prezintă o gravitate sporită, aceasta având o rezonanță în rândul opiniei publice și determinând reacția negativă a acesteia față de împrejurarea că persoane asupra cărora planează astfel de acuzații sunt judecate în stare de libertate.

În plus, curtea reține că existența și persistența unor indicii grave de vinovăție constituie, conform jurisprudenței CEDO „factori pertinenti care legitimează o detenție provizorie”, măsura prelungirii arestării preventive a inculpatului fiind conformă scopului instituit prin art.5 al Convenției Europene a Drepturilor Omului. De asemenea, în raport de probele aflate la dosar, existând „suspiciunea rezonabilă că s-a comis o infracțiune”, măsura arestării preventive este justificată și prin prisma aceleiași jurisprudențe.

Judecătorul de drepturi și libertăți apreciază că în baza art.223, 218 și 234 C.proc.pen.pentru desfășurarea în condiții corespunzătoare a procesului penal și pentru a se împiedica sustragerea inculpatului de la urmărirea penală sau de la judecată este oportună măsura arestării preventive, subzistând temeiurile invocate de procuror și reținute de judecătorul fondului.

Solicitarea apărătorului inculpatului de a se înlocui arestul preventiv cu arestul la domiciliu nu este fondată și nici posibilă întrucât în art. 218 alin 3 Cod procedură penală se învederează textual că „măsura arestului la domiciliu nu poate fi dispusă cu privire la inculpatul față de care există suspiciunea rezonabilă că a săvârșit o infracțiune asupra unui membru de familie”.

Judecătorul de drepturi și libertăți apreciază că solicitarea procurorului de prelungire a arestării preventive este fondată, de la dosarul de urmărire penală lipsind o probă științifică esențială, vizând actul medico-legal prin care să se ateste efectuarea autopsiei victimei.

Raportat la acest aspect, ținând cont și de motivele evocate mai sus în considerentele încheierii, magistratul de drepturi și libertăți de la Curte, va respinge ca nefondată contestația formulată de inculpatul S.V. în baza art. 425 alin 7 pct 1 lit b Cod procedură penală, împotriva încheierii penale nr.201 din 26.09.2014 pronunțată de judecătorul de drepturi și libertăți din cadrul Tribunalului Bistrița Năsăud.

Se va stabili în favoarea apărătorului desemnat din oficiu av.Purcărin Paul din Baroul Cluj, suma de 100 lei onorariu avocațial care se va achita din FMJ, conform art 272 alin 1 Cod procedură penală.

Va fi obligat inculpatul la plata cheltuielilor judiciare avansate de stat în sumă de 400 lei, conform art 275 alin 2 Cod procedură penală. (Judecător Delia Purice)

2. Măsuri preventive. Infracțiuni de corupție. Arest preventiv. Solicitarea înlocuirii cu măsura arestului la domiciliu. Respingere

Curtea de Apel Cluj, Secția penală, încheierea judecătorului de cameră preliminară nr. 615 din 8 octombrie 2014

JUDECĂTORUL DE CAMERĂ PRELIMINARĂ :

Asupra contestației penale de față,

Prin încheierea nr. 249 din 26 septembrie 2014 pronunțată în dosarul nr. .../2014/a1 a Tribunalului ..., în baza art. 348, rap. la art. 207 alin. 2 și 4 C.pr.pen., s-a constatat legalitatea și temeinicia măsurii arestării preventive luate față de inculpata **X.X.**, ... prin încheierea penală nr. 218/C/2 septembrie 2014 pronunțată de judecătorul de drepturi și libertăți de la Tribunalul ..., măsură pe care a menținut-o începând cu data de astăzi, 26.09.2014.

În baza art. 275 alin. 3 C.pr.pen., cheltuielile judiciare avansate de stat au rămas în sarcina acestuia.

Pentru a dispune astfel, judecătorul de cameră preliminară a reținut că prin Rechizitoriul nr. .../2014 al Ministerului Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție, Serviciul Teritorial ... a fost trimisă în judecată, în stare de arest preventiv, inculpata **X.X.**, ..., sub aspectul săvârșirii infracțiunii de trafic de influență în formă continuată prev. de art. 291 Cod penal raportat la art. 6 din Legea 78/2000, cu aplic. art. 35 alin. 1 Cod penal (14 acte materiale).

Sub aspectul stării de fapt, în sarcina inculpatei s-a reținut că în calitate de inspector școlar general adjunct al Inspectoratului Școlar Județean ..., în perioada iunie - 1 septembrie 2014 ar fi pretins de la un număr de 14 persoane suma totală de 21.300 euro, din care ar fi primit efectiv suma totală de 10.300 euro, pentru ca, prin influența de care se prevala că o are asupra membrilor comisiilor de evaluare/corectare de la Centrele de evaluare a examenelor de bacalaureat susținute la nivelul municipiului ... în sesiunile iunie-iulie 2014 și august -septembrie 2014, precum și asupra membrilor comisiilor de corectare de la examenele de definitivat și titularizare susținute la datele de 14 iulie 2014 și 21 iulie 2014, să îi determine pe aceștia la notarea favorabilă, superioară și pentru obținerea notelor de promovare în favoarea unor candidați.

Tribunalul ... a fost sesizat cu soluționarea cauzei la data de 24 septembrie 2014, fiind înregistrată în cameră preliminară sub nr. .../2014, în sistem aleatoriu.

Conform dispozițiilor art. 207 alin. 2 C.pr.pen., în cazurile în care se dispune trimiterea în judecată a inculpatului în stare de arest preventiv, judecătorului de cameră preliminară îi revine obligația de a proceda, în termen de 3 zile de la înregistrarea dosarului, la verificarea din oficiu a legalității și temeiniciei măsurii preventive, înainte de expirarea duratei acesteia.

Verificându-se legalitatea și temeinicia măsurii arestării preventive a inculpatei, la primirea dosarului în cameră preliminară, judecătorul de cameră preliminară a constatat că inculpata X.X. a fost arestată preventiv la data de 02 septembrie 2014 pentru o durată de 30 de zile, temeiul de drept reținut fiind cel prevăzut de art. 223 alin. 2 C.pr.pen., respectiv privarea de libertate a inculpatei ar fi necesară pentru înlăturarea unei stări de pericol pentru ordinea publică.

Analizând legalitatea și temeinicia măsurii arestului preventiv, judecătorul de cameră preliminară a constatat, în primul rând, că aceasta a fost luată cu respectarea condițiilor procedurale impuse de dispozițiile art. 225 C.pr.pen., respectiv după dezbateră propunerii de arestare preventivă în prezența inculpatei aflată în stare de reținere, aceasta fiind asistată de apărătorul ales, care a și formulat concluzii în fața judecătorului de drepturi și libertăți.

Pe de altă parte, sub aspectul temeiniciei măsurii, judecătorul de cameră preliminară a constatat, în primul rând, că în cauză se poate vorbi despre existența probelor care justifică în mod rezonabil presupunerea că inculpata s-ar putea face vinovată de săvârșirea infracțiunii reținute în sarcină, în acest sens fiind declarațiile de recunoaștere date de inculpată, care se coroborează cu precădere declarațiile martorilor (...), notele de redare a convorbirilor telefonice existente în cauză, procesul-verbal de percheziție domiciliară. De altfel, apărarea nu contestă îndeplinirea condiției prev. de art. 223 alin. 1 C.pr.pen., ci, cu precădere, îndeplinirea condiției prev. de art. 223 alin. 2 C.pr.pen., iar în subsidiar, îndeplinirea condițiilor prev. de art. 202 alin. 1 și 3 C.pr.pen., respectiv necesitatea detenției preventive pentru realizarea scopului bunei desfășurări a procesului penal și proporționalitatea măsurii cu gravitatea acuzațiilor aduse inculpatei.

În privința dispozițiilor art. 223 alin. 2 tz. I C.pr.pen., judecătorul de cameră preliminară a constatat că natura infracțiunii pentru care inculpata a fost trimisă în judecată (respectiv infracțiunea de trafic de influență, infracțiune de corupție) nu poate conduce la altă concluzie decât la aceea că luarea și menținerea măsurii arestului preventiv este permisă de lege.

Evaluând gravitatea faptei imputate inculpatei prin prisma modului și circumstanțelor de comitere, a anturajului și mediului din care provine inculpata, judecătorul de cameră preliminară a apreciat, în consens cu judecătorul de drepturi și libertăți, că privarea de libertate a acesteia este necesară pentru înlăturarea unei stări de pericol pentru ordinea publică. Se raportează sub acest aspect la limitele ridicate de pedeapsă prevăzute de lege pentru infracțiunea dedusă judecății, la ritmicitatea comiterii faptelor infracționale (care au vizat un număr de trei sesiuni diferite de examene, care privesc nu doar „examenul de maturitate” al absolvenților de liceu, ci și cariera

profesională a cadrelor didactice), la perseverența infracțională de care inculpata pare să fi dat dovadă- în condițiile în care fraudarea examenului de bacalaureat sesiunea iunie-iulie 2014 nu a fost posibilă datorită înlăturării sale din comisia de bacalaureat al centrului de examen Colegiul Tehnic „A.” din ... pentru suspiciuni de acte de corupție, inculpata fiind pusă în gardă în mod expres cu privire la posibilitatea de a fi chemată pentru declarații în fața organelor judiciare-, la consecințele faptelor presupus săvârșite de inculpată- fraudarea rezultatelor unor examene cu importanță majoră pentru absolvenții de liceu (în acest sens fiind relevantă ponderea, încă importantă, a notei obținute la bacalaureat pentru accederea la unități de învățământ superior, dar și împrejurarea că deținerea diplomei de bacalaureat reprezintă o condiție pentru accederea la locuri de muncă private ca fiind calificate), dar și compromiterea calității sistemului educațional- prin favorizarea promovării examenelor de definitivat și respectiv de titularizare de către candidați mai puțin meritorii; la natura funcției deținute de inculpată, care implicit îi crea un ascendent puternic asupra profesorilor care făceau parte din comisiile de examen; la scopul urmărit de inculpată prin folosirea funcției- respectiv obținerea de venituri ilicite prin fapte de corupție. Pe de altă parte, din punctul de vedere al judecătorului de cameră preliminară, înalta calificare profesională a inculpatei și vechimea acesteia în funcția deținută ar fi trebuit să acționeze ca un factor inhibitor în calea impulsului de săvârșire a infracțiunilor de corupție, care prin consecințele produse, sunt de natură a afecta credibilitatea sistemului de învățământ în general.

Nu s-a putut omite din vedere nici proliferarea fenomenului infracțional care se manifestă la nivelul cvasitotalității sesiunilor de bacalaureat la nivel local și național, faptele deduse judecării fiind apreciate ca având o rezonanță socială deosebită și impunând o reacție adecvată din partea organelor investite de lege cu ocrotirea ordinii de drept.

Chiar dacă inculpata nu este cunoscută cu antecedente penale și a fost destituită din funcția deținută, aceste aspecte nu pot fi luate în considerare la acest moment procesual pentru a se lua față de inculpată o măsură preventivă mai puțin drastică.

În acest sens reamintim jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care a statuat că persistența motivelor plauzibile de a bănui că o persoană ar fi comis o infracțiune gravă (cum sunt cele de care sunt acuzați inculpații) poate justifica inițial detenția (*cauza Vrancev c. Serbiei*, *Naus c. Poloniei*, *Tomos c. Frantei și Haas c. Poloniei*), recunoscând astfel că prin gravitatea lor particulară și prin reacția creată de acestea în rândul publicului, anumite infracțiuni pot să provoace o tulburare socială de natură a justifica o detenție provizorie, cel puțin pentru un anumit timp, cu referire expresă la natura infracțiunii, circumstanțele comiterii faptei, stările psihice ale acuzatului și, după caz, ale victimei (*cauza Bouchet c. Frantei*).

Având în vedere analiza tuturor circumstanțelor referitoare la fapta de care este acuzată inculpata X.X., judecătorul de cameră preliminară a apreciat că lăsarea acesteia în libertate la acest moment prezintă pericol pentru ordinea publică și punând în balanță dreptul acesteia la libertate individuală și nevoia societății de a i se asigura un climat de siguranță și securitate la adăpostul faptelor de corupție, la care desigur concură și organele judiciare și autoritatea judecatorească prin pârghiile puse la dispoziție de legiuitor inclusiv prin luarea unor măsuri preventive dintre cele mai severe, acestea din urmă primează.

Corespunde adevărului că din perspectiva prevederilor art.5 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale judecătorul este obligat atunci când decide cu privire la detenția unei persoane, să ia în considerare posibilitatea luării unor măsuri alternative pentru a asigura prezentarea acuzatului la proces (*cauza Scundeanu c. România*) însă aceasta nu reprezintă o obligație absolută, atâta timp cât existența bănuielilor plauzibile furnizează un motiv suficient pentru o plasare în detenție (*cauza McKay c. Regatului Unit*),

măsura privativă de libertate a arestului preventiv față de inculpata X.X. fiind, cel puțin la acest moment procesual o măsură rezonabilă și legitimată de motive pertinente și suficiente. Astfel judecătorul de cameră preliminară apreciază că lăsarea în libertate sau chiar în arest la domiciliu a inculpatei ar reprezenta o evidentă încurajare a săvârșirii unor fapte similare atât de către aceasta dar și de către alte persoane, văzând și lipsa de fermitate a organelor judiciare, similară tolerării unor fenomene antisociale (în fapt a infracțiunilor de corupție).

Judecătorul de cameră preliminară a apreciat că față de complexul de factori care o privesc pe inculpata Peter Tunde, măsura arestului preventiv este singura în măsură să răspundă scopului bunei desfășurări a procesului penal în sens larg și interesului general al societății. Măsura arestului la domiciliu solicitată ca alternativă de apărătorul inculpatei este privită ca prezentând un confort procesual nejustificat gravității faptelor de care inculpata s-ar putea face vinovată, iar pe de altă parte, după nici 30 de zile de la luarea măsurii arestului preventiv nu se poate pune problema anticipării unei pedepse privative de libertate.

Pe cale de consecință, în baza art. 207 alin. C.pr.pen., s-a menținut măsura arestului preventiv luată față de inculpata X.X., ... prin încheierea penală nr. 218/C/2 septembrie 2014 pronunțată de judecătorul de drepturi și libertăți de la Tribunalul ..., măsură care a fost menținută începând cu data de astăzi, 26.09.2014.

Împotriva acestei încheieri a formulat contestație inculpata X.X. solicitând admiterea acesteia, desființarea încheierii penale atacate și pronunțând o nouă hotărâre, să se dispună înlocuirea măsurii arestării preventive cu măsura arestului la domiciliu.

Apărătorii aleși ai contestatoarei nu neagă faptul că există probe la dosar, din care rezultă suspiciunea rezonabilă că inculpata a comis o infracțiune, însă aceasta a avut o atitudine deschisă față de organele judiciare și a colaborat cu ele. Cu toate acestea, consideră că nu sunt îndeplinite condițiile prev. de art.223 C.pr.pen. și nici cele ale art. 202 C.pr.pen., întrucât măsura dispusă împotriva inculpatei are rolul de a anticipa o pedeapsă, nu atât prin durată, ci prin motivele pe care se întemeiază. Susține că încheierea contravine și prevederilor art.5 din Convenția europeană a drepturilor omului.

Apărătorii inculpatei învederează că judecătorul de cameră preliminară de la Tribunalul ... se raportează de o manieră aproape exclusivă la criteriul gravității acuzației, ignorând aproape cu desăvârșire celelalte criterii. Or, art. 223 Cod procedură penală este extrem de clar, când enumeră acele criterii, din reglementarea legală rezultând fără îndoială că nu s-a dorit ca vreunul să prevaleze asupra celuilalt. Numai gravitatea acuzației nu este suficientă, pentru a justifica o măsură atât de dură, precum arestul preventiv. Instanta avea obligația de a explica de ce măsura arestului la domiciliu nu este suficientă pentru a atinge scopul preventiv propus.

Raportat la prevederile art.202 Cod proc pen, apărătorii inculpatei consideră că nu sunt îndeplinite condițiile acestuia. Măsura arestului preventiv trebuie să aibă un scop legitim, ori cel prevăzut de art. 202 alin.1 Cod procedură penală, este cel al asigurării bunei desfășurări a procesului penal, al împiedicării sustragerii inculpatului de la urmărirea penală sau al prevenirii săvârșirii unei alte infracțiuni. Apărătorii inculpatei afirmă că arestul preventiv nu mai este de actualitate, din moment ce urmărirea penală este finalizată, inculpata a recunoscut în totalitate faptele și nu a încercat să se sustragă soluționării cauzei. Astfel, scopul pentru care a fost dispusă măsura arestării preventive a fost atins și nu mai subsistă necesitatea menținerii acestei măsuri.

Se precizează că inculpata a recunoscut faptele în totalitate, motiv pentru care în faza de judecată, nu va mai avea loc administrarea probatorului, urmând a se desfășura cercetarea judecătorească, după procedura simplificată, deci nu există nici măcar posibilitatea teoretică ca inculpata să periclitizeze buna desfășurare a procesului penal.

În ceea ce privește proporționalitatea măsurii cu gravitatea acuzației aduse inculpatei, în cauza Scundeanu contra României, deși Curtea Europeană a apreciat că este necesară doar luarea în considerare a unor măsuri alternative pentru a asigura prezentarea acuzatului la proces, în respectiva speță, inculpatul era recidivist și exista pericolul sustragerii de la judecată. Totodată, în aceeași hotărâre Curtea specifică faptul că luarea măsurilor preventive în scopul bunei desfășurări a procesului penal trebuie să se bazeze pe fapte și să nu fie apreciat în abstract. În speta prezentă, nu exista asemenea fapte care să justifice menținerea măsurii preventive pentru motivul tulburării ordinii publice.

Raportat la jurisprudența CEDO invocată de judecătorul de fond, solicită a se observa că aceasta a fost invocată de o manieră mecanică, pentru că unele dintre hotărârile sau deciziile citate (Haas c. Polonia, Tomas c. Polonia) nici măcar nu există, iar altele au fost ortografiate greșit.

Dat fiind faptul că urmărirea penală este finalizată, iar atitudinea inculpatei a fost una de colaborare cu organele judiciare, având și o carieră profesională de 32 ani ireproșabilă, consideră apărătorii contestatoarei că nu se mai impune menținerea măsurii arestului preventiv, arestul la domiciliu fiind suficient pentru a preveni orice posibilă atingere adusă bunei desfășurări a procesului penal.

Judecătorul de cameră preliminară, examinând contestația formulată, prin prisma motivelor invocate, ajunge la următoarele constatări:

După cum rezultă din examinarea normelor interne – procesual penale și constituționale, interpretate prin coroborare și prin prisma dispozițiilor art.5 din Convenția Europeană privind Protecția Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, **dreptul la libertate este un drept inalienabil, la care nu se poate renunța, iar garanțiile ce îl însoțesc privesc toate persoanele, având în vedere rolul primordial al acestuia într-o societate democratică.**

Față de principiul expus, rezultă cu necesitate că normele legale ce prevăd cazurile în care se poate realiza o abatere de la principiul că nicio persoană nu poate fi privată de libertatea sa, au caracter derogatoriu, iar cazurile pe care le reglementează nu pot fi interpretate decât restrictiv. **Aceasta, deoarece regula în materie o constituie starea de libertate, iar orice restrângere sau atingere, în orice mod și de orice intensitate a substanței dreptului, imprimă acestuia un caracter relativ.**

Așa fiind, cazurile în care legea națională și normele europene acceptă ca fiind licită privarea de libertate sunt reglementate prin norme imperative și exprese, enumerările folosite de legiuitor fiind limitative și exhaustive.

Astfel, în jurisprudența sa, CEDO a dezvoltat patru motive fundamentale pentru a justifica arestarea preventivă a unui acuzat suspectat că ar fi comis o infracțiune: pericolul ca acuzatul să fugă (Stogmuller împotriva Austriei – Hot.din 10 nov.1969; riscul ca acuzatul, odată repus în libertate, să împiedice administrarea justiției (Wemhoff împotriva Germaniei, Hot.din 27 iunie 1968); să comită noi infracțiuni (Matzenetter împotriva Austriei Hot.din 10 nov.1969); sau să tulbure ordinea publică (Letellier împotriva Franței, Hot.din 26 iunie 1991 și Hendriks împotriva Olandei, Hot.din 5 iulie 2007).

Pericolul de împiedicare a bunei desfășurări a procedurii penale nu poate fi invocat în mod abstract de autorități, ci trebuie să se bazeze pe probe factice (Becciev împotriva Moldovei din 4 oct.2005). La fel este și cazul tulburării ordinii publice: dacă un astfel de motiv poate intra în discuție din perspectiva art.5 în aceste circumstanțe excepționale și în măsura în care dreptul intern recunoaște această noțiune, **el nu poate fi considerat ca relevant și suficient decât dacă se întemeiază pe fapte de natură să demonstreze că punerea în libertate a deținutului ar tulbura într-adevăr ordinea publică (Letellier citată anterior paragr.51).**

Pe de altă parte, CEDO a statuat că, potrivit art.5 paragraf 3, autoritățile trebuie să ia în considerare măsuri alternative arestării preventive, în măsura în care acuzatul le oferă garanții în ceea ce privește prezentarea sa la proces.

Plecând de la jurisprudența CEDO, instanțele interne au definit de-a lungul timpului criterii și elemente care trebuie avute în vedere în analiza existenței „pericolului pentru ordinea publică”, printre care reacția colectivă declanșată din cauza faptelor comise, starea de nesiguranță ce ar putea fi generată prin lăsarea sau punerea în libertate a acuzatului, precum și profilul personal al acestuia.

Totodată, instanțele naționale au mai stabilit că pericolul pentru ordinea publică la care se face referire nu este prezumat, ci trebuie dovedit, în special dacă este vorba de riscul ca inculpatul să comită o nouă infracțiune sau de reacția publică declanșată de faptele comise. Rezonanța în opinia publică, o anumită stare de nesiguranță generată de faptele comise sau aspectele referitoare la persoana acuzatului au fost evidențiate ca elemente constitutive ale pericolului pentru ordinea publică, noțiuni care nu trebuie confundată cu cea de „pericol social al faptelor” comise.

Doar înțelegând în maniera descrisă semnificația libertății și a privării de libertate se poate realiza în concret și în mod efectiv scopul esențial al reglementării dreptului la libertate, cel al protejării individului împotriva arbitrariului autorității.

Potrivit art. 202 NCPP măsurile preventive pot fi dispuse dacă există probe sau indicii temeinice, din care rezultă suspiciunea rezonabilă că o persoană a săvârșit o infracțiune și dacă sunt necesare în scopul asigurării bunei desfășurări a procesului penal, al împiedicării sustragerii suspectului ori a inculpatului de la urmărirea penală sau de la judecată, ori al prevenirii săvârșirii unei alte infracțiuni.

Prin încheierea penală nr. 249 din 26 septembrie 2014 a Tribunalului ..., judecătorul de cameră preliminară, în baza art. 348 raportat la art. 207 alin 2 și 4 Cod procedură penală a constatat legalitatea și temeinicia măsurii arestării preventive luată față de inculpata X.X., la 2 septembrie 2014 prin încheierea penală nr. 218 de către judecătorul de drepturi și libertăți al aceleiași instanțe, apreciind totodată ca nefondată solicitarea de înlocuire a arestului preventiv cu cea a arestului la domiciliu, formulată de către apărătorii acesteia.

Conform rechizitoriului DNA Serviciul Teritorial ..., dat în dosarul nr. .../2014 și înregistrat la Tribunalul ... la data de 24 septembrie 2014 sub nr. .../2014, au fost trimiși în judecată mai mulți inculpați, printre care și inculpata X.X. (în stare de arest preventiv), reținându-se în esență, sub aspectul stării de fapt că în calitate de inspector școlar general adjunct al Inspectoratului Școlar General Județean ..., în perioada iunie -1 septembrie 2014 a pretins de la un număr de 14 persoane suma totală de 21.300 euro, din care a primit efectiv suma totală de 10.300 euro, pentru ca, prin influența de care se preva că o are asupra membrilor comisiilor de evaluare și corectare de la Centrele de evaluare a examenelor de bacalaureat susținute la nivelul Municipiului ..., în sesiunile iunie-iulie 2014 și august-septembrie 2014, precum și asupra membrilor Comisiilor de corectare de la examenele de definitivat și titularizare susținute la 14 iulie și 21 iulie 2014, pentru a-i determina pe aceștia la notarea favorabilă, superioară și pentru obținerea notelor de promovare în favoarea unor candidați, ceea ce ar constitui elementele infracțiunii de trafic de influență în formă continuată prev. de art. 291 Cod penal, raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art 35 alin 1 Cod penal (14 acte materiale).

În speța de față, sunt incidente prevederile art.223 alin 2 Cod procedură penală vizând condițiile în care poate fi dispusă măsura arestării preventive.

Potrivit alin. 2 al art. 223 NCPP măsura arestării preventive poate fi luată, dacă din probe rezultă suspiciunea rezonabilă că inculpata a săvârșit o infracțiune de corupție, sau alte fapte

penale pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de 5 ani ori mai mare și, pe baza evaluării gravității faptei, a modului și a circumstanțelor de comitere a acesteia, a anturajului și a mediului din care provine, a antecedentelor penale și a altor împrejurări privitoare la persoana acesteia, se constată că privarea sa de libertate este necesară pentru înlăturarea unei stări de pericol pentru ordinea publică.

În prezenta cauză, probele administrate până în acest moment procesual creează cu suficientă putere rezonabilitatea comiterii de către inculpată a infracțiunii pentru care este cercetată.

Principiile de securitate juridică și de protecție împotriva arbitrariului impun fondarea fiecărei privațiuni de libertate pe o bază legală specifică și pe o suspiciune rezonabilă.

Prin luarea acestei măsuri nu trebuie să se înțeleagă că inculpatei i se impută săvârșirea unei infracțiuni, ci că există probe și indicii considerate temeinice în acest sens, în raport cu stadiul în care se află procesul penal. Ori, suntem în prezența indiciilor temeinice atunci când din datele existente în speță rezultă presupunerea că persoana față de care se efectuează urmărirea penală, a săvârșit fapta.

Referitor la existența în cauză a probelor și indiciilor temeinice care să dovedească presupunerea rezonabilă că inculpata contestatoare ar fi comis infracțiunea pentru care a fost trimisă în judecată sunt: declarațiile de recunoaștere date de aceasta, care se coroborează cu declarațiile martorilor ..., ..,, ..., ..., ..., .., conținutul notelor de redare a convorbirilor telefonice existente în speță, conținutul procesului-verbal de percheziție domiciliară al inculpatei.

În „cauza Mckay contra Regatului Unit din 3 octombrie 2006 CEDO a arătat că în prima fază a detenției provizorii, existența motivelor plauzibile de a crede că inculpata este autoarea faptei reprezintă un motiv suficient pentru o plasare în detenție”.

Probele care ar putea da naștere unei bănuieli legitime nu trebuie să fie de același nivel cu cele necesare pentru a justifica o condamnare, a învederat Curtea Europeană în cauza O’Hara contra Regatului Unit din 16 noiembrie 2001”.

Împrejurarea că inculpata Peter Tunde își asumă în totalitate recunoașterea infracțiunii pentru care a fost trimisă în judecată, reprezintă o prezumție legală, respectată de autorități și care subzistă până la momentul pronunțării unei hotărâri judecătorești definitive de condamnare.

Examinând îndeplinirea în concret, a condițiilor prevăzute de art.223 alin 2 Cod procedură penală pentru luarea măsurii arestării preventive, se constată că în mod întemeiat judecătorul de cameră preliminară de la Tribunalul ... a concluzionat în sens afirmativ.

Când instanța constată că temeiurile care au determinat arestarea preventivă impun în continuare privarea de libertate sau că există temeiuri noi care o justifică, menține, prin încheiere motivată, arestarea preventivă.

În cauza de față, nu există temeiuri noi care să justifice privarea de libertate și în consecință, ceea ce judecătorul de cameră preliminară trebuie să analizeze, sunt temeiurile care au determinat arestarea preventivă și dacă acestea impun sau nu, în continuare, privarea de libertate.

În privința indiciilor temeinice din care rezultă suspiciunea rezonabilă că inculpata X.X. este autoarea infracțiunii pentru care a fost trimisă în judecată, acestea au fost analizate în mod definitiv la momentul luării măsurii arestului preventiv și nu s-au modificat până la sesizarea instanței prin rechizitoriu și nici până la soluționarea prezentei contestații.

Curtea constată ca fiind justă aprecierea judecătorului de cameră preliminară de la Tribunalul ..., privind pericolul concret pe care lăsarea în libertate a inculpatei l-ar determina pentru ordinea publică, sub acest aspect avându-se în vedere natura și gravitatea sporită a activității infracționale de care este acuzată – reflectată în regimul sancționator aplicabil acesteia,

modalitatea presupusă de comitere a faptei respective, puternica rezonanță negativă pe care astfel de fapte o au în rândul opiniei publice, elemente care în mod obiectiv și rezonabil, justifică reacții ferme și credibile din partea organelor judiciare.

Judecătorul de la Tribunalul ... a dat o interpretare corectă și a făcut o aplicare justă a dispozițiilor art.223 alin. 2 NCPP, întrucât circumstanțele personale favorabile invocate de inculpată nu pot constitui, prin ele însele, temei al reconsiderării privării sale de libertate, acestea trebuind evaluate în contextul gravității sporite a faptelor de care este acuzată și a scopului urmărit prin măsura preventivă dispusă, respectiv asigurarea unei bune desfășurări a procesului penal. Întrucât nu au intervenit elemente noi care să modifice temeiurile ce au determinat arestarea inițială a contestatoarei, judecătorul de cameră preliminară de la instanța superioară, constată că tribunalul a respins în mod legal cererea inculpatei de înlocuire a măsurii arestării preventive cu aceea a arestului la domiciliu.

Așa cum rezultă din încheierea atacată, judecătorul de cameră preliminară de la Tribunalul ... a procedat la efectuarea verificărilor impuse de legea procesual penală și a constatat în mod justificat că temeiurile de fapt și de drept care au stat la baza luării măsurii arestării preventive subzistă, confirmând în continuare privarea de libertate a contestatoarei și că infracțiunea dedusă judecății este presupus a fi gravă, fiind sancționată cu pedeapsa închisorii de la 2 la 7 ani, existând probe că lăsarea acesteia în libertate ar prezenta pericol pentru ordinea publică. Condiția existenței pericolului concret pentru ordinea publică, este îndeplinită, având în vedere infracțiunea pentru care inculpata contestatoare a fost cercetată și dedusă judecății, aceasta fiind deosebit de gravă, (14 acte materiale în intervalul iunie-septembrie 2014), aducând atingere unor valori sociale ocrotite de lege.

Judecătorul de cameră preliminară de la Curte, apreciază că lăsarea în libertate a contestatoarei ar aduce atingere dezideratelor impuse de legea penală, creându-se un climat de insecuritate socială și de neîncredere a cetățenilor în actul de justiție.

Mai mult decât atât, manifestările nejustificate de clemență ale judecătorului de cameră preliminară, nu ar face decât să încurajeze, la modul general, astfel de tipuri de comportament antisocial și să afecteze nivelul încrederii societății în instituțiile statului chemate să vegheze la respectarea și aplicarea legilor.

Măsurile preventive în cauze de acest gen, se impun cu necesitate, acestea fiind necesare împotriva persoanelor care încalcă legea penală, prin intervenția autorităților judiciare.

Gradul de pericol social al infracțiunii de care este suspionată inculpata, săvârșită de persoane care realizează actul de învățământ, este dat în primul rând de calitatea persoanei asupra căreia există o prezumție de comitere a unor fapte penale, suficient de rezonabilă încât activitatea ilegală, reținută în sarcina ei, să impună măsura arestării preventive, deoarece inspectorul școlar general adjunct din cadrul Inspectoratului Școlar Județean ..., ce are în competență educarea noilor generații atât de elevi cât și de cadre didactice, în spiritul respectării legilor, a normelor de morală și conduită în familie și societate, asupra căreia planează suspiciunea de a fi implicată în manopere infracționale, abuzează de fapt, de încrederea inerentă funcției publice, iar faptele de încălcare a legii afectează direct, prin percepția creată la nivelul opiniei publice, un întreg corp profesional.

Periculozitatea acestor fapte nu este directă în rândul opiniei publice, dar are efecte directe în rândul justiției, care nu poate fi dominată decât de domnia și supremația legii, iar măsura preventivă a arestării este întemeiată pe elemente substanțiale ce trebuie să asigure pedepsirea și descurajarea unor astfel de comportamente.

Astfel de fapte, de care este bănuită contestatoarea, sunt de natură să creeze și să inducă opiniei publice convingerea că legea se oprește și nu are eficiență față de astfel de persoane care, prin statutul lor, ar trebui să asigure încrederea societății în funcționarea Inspectoratului Școlar Județean ..., astfel că plasarea inculpatei doar în arest la domiciliu, ar potența starea de neîncredere a opiniei publice, cu privire la modul în care organele judiciare aplică legea și protejează respectarea valorilor sociale care reglementează buna și corecta desfășurare a actului de justiție.

Condiția pericolului pentru ordinea publică și aceasta este îndeplinită și rezultă din analiza probelor de la dosar, după cum urmează: inculpata, în calitatea pe care a avut-o, de persoană obligată să vegheze la respectarea și aplicarea legii în instituțiile statului, s-a folosit de funcția sa pentru a obține foloase materiale.

Starea de pericol pentru ordinea publică în cazul său presupune o rezonanță socială a unor fapte grave, atât în rândul comunității locale asupra căreia și-a exercitat influența negativă, dar și la nivelul întregii ordini sociale, într-un context în care imaginea instituțiilor statului este afectată de acuzațiile de corupție tot mai frecvente, în legătură cu care se așteaptă o reacție cât mai promptă și eficientă a organelor judiciare.

Curtea consideră că pentru desfășurarea în condiții corespunzătoare a procesului penal și pentru o bună administrare a justiției, este oportună la acest moment procesual măsura arestării preventive, subzistând temeiurile invocate de procuror și reținute ca atare de către judecătorul de cameră preliminară de la Tribunalul

Judecătorul de cameră preliminară de la Curtea de Apel, efectuând un examen propriu al cauzei, va analiza garanțiile oferite de CEDO împotriva privării arbitrare de libertate a inculpatei, de către autorități, prin prisma oportunității la acest moment procesual a menținerii stării de arestare preventivă.

Referitor la **tulburarea ordinii publice**, prin prisma cauzelor Dinler contra Turciei din 31 mai 2005, Dumont-Maliverg contra Franței din 31 mai 2005, CEDO recunoaște că prin gravitatea lor particulară și prin reacția publicului la săvârșirea lor, anumite infracțiuni pot să provoace o tulburare socială de natură a justifica o detenție provizorie, cel puțin pentru un anume timp. **Acest factor nu este pertinent și suficient decât dacă se bazează pe fapte de natură să demonstreze** că eliberarea deținutului ar tulbura liniștea publică. În plus, detenția nu rămâne legitimă decât dacă ordinea publică continuă să fie efectiv amenințată; menținerea în detenție preventivă nu poate fi dispusă numai în anticiparea unei pedepse privative de libertate. Așadar, conform jurisprudenței Curții, riscul de tulburare a ordinii publice nu trebuie să fie apreciat în mod abstract, motivarea instanței cu privire la prelungire trebuind să se refere la toate temeiurile ce impun detenția provizorie.

Astfel, judecătorul de cameră preliminară de la Curte apreciază că trecerea unui interval de timp de 36 de zile de la arestarea preventivă a inculpatei, nu a diminuat forța de convingere a justificării detenției preventive numai pe baza unor asemenea considerații, câtă vreme cercetarea judecătorească nu a fost demarată, dosarul aflându-se în faza de cameră preliminară.

Nimic nu va împiedica magistratul fondului ca la finalizarea procedurii în cameră preliminară și debutul judecății, după ce va fi audiată contestatoarea și se va lua act de poziția procesuală a acesteia, să înlocuiască arestul preventiv cu altă măsură mai ușoară, privativă sau neprivativă de libertate.

Pe de altă parte, judecătorul de cameră preliminară de la Curte, apreciază ca oportună soluția tribunalului, deoarece presupusa infracțiune reținută în sarcina contestatoarei, constituie o faptă penală prevăzută de Codul penal și legile speciale și sancționată cu închisoare mai mare de 5

ani, iar dispunerea arestului la domiciliu după 36 de zile de la arestare, ar genera un sentiment de insecuritate pentru ordinea publică, raportat la activitatea ilicită gravă de care este acuzată inculpata, bănuită că a acționat cu intenție directă.

Menținerea măsurii arestării preventive se justifică în scopul de a o face pe inculpată să conștientizeze asupra comportamentului ei antisocial, pentru buna desfășurare a judecății și pentru a o împiedica să comită alte fapte penale, împrejurarea prevalării de dispozițiile art. 375 Cod procedură penală, nefiind de natură să contureze că s-au schimbat temeiurile pentru care s-a dispus luarea măsurii arestării preventive.

Complexitatea cauzei justifică nedepășirea termenului rezonabil, inculpata fiind arestată doar de 36 de zile.

Timpul scurs de la momentul luării măsurii arestării preventive nu este de natură a atenua în mod semnificativ impactul negativ pe care l-ar avea asupra opiniei publice, judecarea inculpatei în arest la domiciliu pentru presupuse infracțiuni de o asemenea gravitate, raportat la natura funcției și calitatea deținută de contestatoare.

Măsura arestării preventive se impune a fi menținută și prin raportare la exigențele art. 5 par 3 din CEDO, pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care protejează dreptul la libertate al persoanei, câtă vreme se bazează pe motive pertinente și suficiente a o justifica. Pertinența și suficiența acestor motive se apreciază de magistrați în ansamblul circumstanțelor particulare ale cauzei și prin raportare la prevederile art. 202 și art 223 alin 2 Cod procedură penală, privarea de libertate a inculpatei fiind necesară și pentru buna desfășurare a procesului penal, în speță fiind respectate toate garanțiile procesuale de care aceasta se bucură conform legislației în vigoare.

Pe de altă parte, **gravitatea infracțiunii** – existența unei bănuieli puternice de participare la săvârșirea unor infracțiuni grave, - determină Curtea să aprecieze - că legitimează și singură o detenție provizorie (cauza Naus c.Poloniei din 16 sept.2008).

Raportat la împrejurarea că în speța de față, inculpata este suspicioasă că a fost implicată în 14 acte materiale de trafic de influență, beneficiind de suma de 10.300 euro din suma totală de 21.300 euro, justifică aprecierea că întreaga activitate ilicită, de care este bănuită, prezintă o gravitate sporită.

Pericolul ca acuzatul să se sustragă de la procesul penal.

Un asemenea pericol nu se poate aprecia numai pe baza gravității pedepsei pe care o riscă persoana respectivă (cauza Kalay c.Turciei-22 sept.2005; Kankowski c.Poloniei – 4 oct.2005; Karagoz c.Turciei – 20 oct.2005; Muller c.Franței – 17 martie 1997). Alte circumstanțe, cum ar fi caracterul celui interesat, moralitatea, domiciliul, profesia, resursele, legăturile familiale, legăturile de orice natură cu țara în care sunt urmăriți, pot să confirme existența pericolului de sustragere de la proces, sau să-l facă să pară atât de redus încât să nu justifice detenția provizorie. De asemenea, ar putea fi avut în vedere faptul că, înaintea arestării cel în cauză se sustrăsese urmăririi penale și arestării (cauza Kozik c.Poloniei – 18 iulie 2006), ipoteză nedemonstrată în speța de față. Probele dosarului, învederează că inculpata Peter Tunde, a avut loc de muncă la data arestării și resurse materiale din care să-și asigure existența, posedând totodată și studii superioare, astfel că există garanții față de modul de derulare a activității infracționale, că pusă în libertate, nu s-ar sustrage procesului penal sau nu s-ar deda la fapte similare.

În funcție de atitudinea procesuală a inculpatei, prezenta speță poate fi soluționată în condițiile art. 375 Cod procedură penală, sau dimpotrivă conform procedurii comune.

Pericolul de influențare a procesului.

CEDO acceptă în unele cauze faptul că autoritățile apreciază că trebuie să păstreze un suspect în detenție, cel puțin la începutul anchetei, pentru a-l împiedica să o perturbe, în special dacă este vorba despre o cauză complexă care necesită cercetări delicate și multiple. După o perioadă, imperativele anchetei nu mai sunt suficiente, chiar într-o asemenea cauză, pentru a justifica detenția: în mod normal, pericolele respective diminuează cu timpul, pe măsură ce sunt efectuate investigațiile necesare, sunt luate depozițiile persoanelor implicate și realizate toate verificările cerute de circumstanțele cauzei. (cauza W.c.Elveției – 25 ianuarie 1993).

Riscul presiunilor asupra martorilor sau al obstrucționării anchetei în alte moduri nelegale nu justifică întreaga perioadă de detenție. (cauza Krawczak c.Poloniei – 4 oct.2005). Așa cum s-a mai învederat, în prezent cercetarea judecătorească încă nu a fost demarată, iar raportat la poziția procesuală a inculpatei, judecătorul fondului va putea înlocui arestul preventiv cu altă măsură privativă sau neprivativă de libertate.

Negarea culpabilității de către reclamant

Orice acuzat are dreptul la tăcere și de a contesta faptele care îi sunt reproșate și nu se poate fundamenta menținerea în detenție numai pe faptul că inculpatul neagă orice vinovăție sau refuză să răspundă întrebărilor care îi sunt puse, acesta fiind prezumat nevinovat de-a lungul procesului (cauza Gerard Bernard c.Franței – 26 sept.2006). Autoritățile judecătorești nu ar putea să susțină că, negând fapta, inculpatul ar fi impus practic menținerea sa în detenție (Dumont-Maliverg c.Franței – 31 mai 2005).

În speța de față, în faza de urmărire penală inculpata a recunoscut sincer și a regretat presupusele acte materiale de corupție în care a fost implicată, manifestându-și dorința ca în fața judecătorului de fond să opteze pentru soluționarea cauzei conform art. 375 Cod procedură penală.

Pericolul de repetare al faptelor

Gravitatea unei inculpări poate să conducă autoritățile judiciare să plaseze și să lase suspectul în detenție provizorie pentru a împiedica tentativele de a comite noi infracțiuni. Mai este nevoie, în plus față de alte condiții, ca circumstanțele cauzei și mai ales antecedentele și personalitatea celui acuzat să facă plauzibil pericolul și adecvată măsura (cauza Clooth c.Belgiei – 12 nov.1991).

În momentul de față, inculpata X.X. nemaifiind angajată a Inspectoratului Școlar Județean ... nu există riscul să comită fapte de același gen, bazate pe natura funcției și calitatea pe care a deținut-o în cadrul acestei instituții a Statului român.

Spre deosebire de hotărârea Jiga contra României din martie 2010, unde s-a considerat nejustificată menținerea în arest a unei persoane acuzate de corupție, o perioadă mai mare de 11 luni, **după momentul audierii martorilor**, când nu mai era periclitată cercetarea judecătorească, în prezenta speță, este de remarcat că judecata în primă instanță nu a demarat, audierea inculpatei nu a avut loc, atitudinea sa procesuală este doar intuită, că va fi de sinceritate și regret și de cooperare cu organele judiciare, astfel că pentru desfășurarea în condiții corespunzătoare a procesului penal, este justificată **momentan** măsura arestării preventive, subzistând temeiurile inițiale care au impus-o.

În speța de față, pericolul pentru ordinea publică și tulburarea acesteia precum și gravitatea presupusei infracțiuni imputate inculpatei, natura acesteia și calitatea contestatoarei impun păstrarea ei în arest preventiv, nefiind oportună la acest moment procesual măsura arestului la domiciliu.

Potrivit art. 218 alin 1 și 2 Cod procedură penală arestul la domiciliu se poate dispune dacă această măsură este apreciată de judecător ca necesară și suficientă în speța dedusă judecății și contribuie la scopurile prevăzute în art. 202 alin 1 Cod procedură penală.

Raportat la gravitatea și natura presupusei infracțiuni imputate inculpatei, de calitatea în care contestatoarea a acționat, de împrejurarea că și-a folosit funcția pentru a obține venituri materiale ilicite, că aceasta este în vârstă de 55 de ani, că este căsătorită, că are doi copii majori, că a avut o carieră în activitatea didactică de 32 de ani, că la dosar nu au fost depuse acte medicale care să ateste o situație sanitară precară a contestatoarei și având în vedere că de la data arestării au trecut doar 36 de zile, temeiurile măsurii privative de libertate nefiind modificate, judecătorul de cameră preliminară de la Curte apreciază ca judicioasă soluția judecătorului de cameră preliminară de la Tribunalul ..., urmând a o menține.

Circumstanțele personale ale inculpatei, nu pot constitui temei al reconsiderării privării sale de libertate, ele trebuind evaluate în contextul gravității sporite a presupuselor fapte de care este acuzată contestatoarea și a scopului urmărit prin măsura preventivă dispusă, respectiv asigurarea unei bune desfășurări a procesului penal.

Probatoriul administrat în cauză până în acest moment procesual, în faza de urmărire penală, demonstrează că temeiurile faptice ce au fost avute în vedere la luarea măsurii arestării preventive a inculpatei, continuă să subziste, astfel că soluția judecătorului de cameră preliminară de la Tribunalul ... este judicioasă.

Orice măsură privativă sau restrictivă de libertate trebuie particularizată, în raport cu împrejurările cauzei, complexitatea activității de urmărire penală și persoana celui bănuit de comiterea unei infracțiuni, pentru ca aceasta să nu reprezinte un abuz din partea organului judiciar și nicio abatere de la scopul prevăzut de lege.

Cât privește necesitatea menținerii măsurii preventive într-o societate democratică, instanța europeană a statuat că prevederile aplicabile într-un stat, trebuie să respecte pe cât posibil valorile unei societăți democratice, în special, preeminența dreptului. Pe de altă parte, autoritățile judiciare naționale pot dispune restrângerea libertății unei persoane doar cu respectarea necesității proporționalității măsurii și a scopului pentru care aceasta a fost aplicată, respectiv buna desfășurare a procesului penal, împiedicarea sustragerii inculpatului de la urmărirea penală sau judecată, prevenirea săvârșirii unei alte infracțiuni.

Așa cum am mai învederat în cuprinsul încheierii, în speță este de actualitate și urmărită de către magistrat, prin arestarea contestatoarei „buna desfășurare a procesului penal și implicit a actului de justiție”.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a decis în mod constant că, dacă indicii concrete impun luarea în considerare a unui interes public ce are a fi protejat precumpănitor, în pofida prezumției de nevinovăție, față de regula respectării libertății individuale fixată de Convenție, prelungirea detenției unui acuzat este legitimă. (*Vrencev c.Serbiei*, 2361/05, 23.09.2008; *Letellier c.Franței*, 26.06.1991; *Labita c.Italiei*, MC, 26772/95, 06.04.2004, par.152; *Kudla c.Poloniei*, MC, 30210/96, par.104, 26.10.2000; CEDH, 26 ianuarie 1993, *W.c./Suisse*, 13 iulie 1996, *Van der Tang c/Espagne*, 6 noiembrie 2003, *Pantano c/Italiai*).

Așa fiind, în acord cu jurisprudența CEDO, dar și cu practica instanțelor naționale, Curtea consideră că măsura arestării preventive se impune în acest dosar, pentru că niciuna dintre celelalte măsuri preventive cuprinse în disp.art. 202 NCPP nu este potrivită datelor speței (cauza *Wemhoff c/Germaniei*).

Pe de altă parte, în cauza *Labita c/Italiai*, Curtea a statuat că aprecierea limitelor rezonabile ale unei detenții provizorii, se face luându-se în considerare circumstanțele concrete ale fiecărui

caz, pentru a vedea în ce măsură există indicii certe, cu privire la un interes public real care, fără a aduce atingere prezumției de nevinovăție, să aibă o pondere mai mare decât cea a regulii generale a judecării în stare de libertate.

Durata arestării preventive nu este un temei al înlocuirii măsurii preventive, aceasta având relevanță numai sub aspectul prevăzut în art.241 NCPP, referitor la încetarea de drept a măsurilor preventive, text care nu are incidență în cauză.

Nu în ultimul rând, judecătorul de cameră preliminară de la Curte, reține că arestul preventiv este proporțional cu gravitatea presupusei acuzații adusă contestatoarei de către procurori și este totodată necesar pentru realizarea scopului urmărit prin dispunerea sa, iar pe de altă parte circumstanțele personale ale inculpatei vor fi avute în vedere cu ocazia judecării dosarului pe fond, în acest moment procesual, ele neconstituind un temei pentru înlocuirea privării de libertate cu arestul la domiciliu.

Așa fiind, contestația inculpatei apare ca nefondată și se va respinge conform art.425¹ alin. 7 pct.1 lit.b NCPP.

Va fi obligată contestatoarea să achite statului suma de 300 lei cheltuieli judiciare fiecare, în baza art.275 al.2 C.pr.pen. (Judecător Delia Purice)

3. Cerere de redeschidere a procesului penal. Inculpat care a avut cunoștință de desfășurarea procesului. Respingere. Condiția ca persoana să nu fi fost citată la proces și condiția să nu fi luat la cunoștință în niciun alt mod oficial despre acesta chiar dacă nu a fost citată. Inculpat căruia i-a fost prezentat materialul de urmărire penală

Curtea de Apel Cluj, Secția penală, decizia nr. 788/A din 1 octombrie 2014

Asupra apelului penal de față,

Prin sentința penală nr.216 din 23 iunie 2014 pronunțată în dosarul nr. .../2014 a Judecătorei Turda, în temeiul art. 469, alin. 1 și 4, raportat la art. 466, alin. 2 din Codul de procedură penală s-a respins cererea de redeschidere a procesului penal, formulată de condamnatul V.I., domiciliat în com. M., sat S., nr. ..., jud. Cluj, ..., privind dosarul penal nr. .../2011 al Judecătorei Turda.

În baza art. 275 alin. 2) Cod procedură penală a fost obligat petentul la plata în favoarea statului a sumei de 50 lei, reprezentând cheltuieli judiciare.

S-a încuviințat onorariul avocatului din oficiu ..., în quantum de 200 lei, sumă care va fi suportată din fondurile Ministerului Justiției.

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a reținut că prin cererea înregistrată sub nr. .../2014, formulată de către condamnatul V.I., ..., acesta a solicitat rejudecarea dosarului penal nr. .../2011 „pentru a invoca elemente noi ce nu au fost cunoscute la judecarea cazului”.

În motivarea cererii se arată că a fost judecat în lipsă, nu a avut cunoștință că ar fi avut vreun proces pe rol și dacă ar fi știut ar fi fost prezent la toate termenele de judecată.

Totodată acesta solicită aplicarea legii penale mai favorabile cu ocazia rejudecării procesului.

Analizând actele și lucrările dosarului, precum și dispozițiile legale incidente în cauză, instanța a reținut următoarele:

Prin **Sentința penală nr. 486 din 14.11.2012**, pronunțată în **dosarul penal .../2011**, numitul V.I., a fost condamnat la pedeapsa de 3 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunilor de

înșelăciune și uz de fals prev. de art. 215, alin. 1, 2, 3 și art. 291 din vechiul Cod penal(*filele 176, 187 dosar .../2011*).

Condamnatul V.I. a fost cercetat în dosarul penal nr. **.../2010** al Parchetului de pe lângă Tribunalul Cluj.

În cursul urmăririi penale V.I. a fost audiat în calitate de învinuit la datele de 30.06.2010 și 04.08.2010(*filele 208, 209 dosar .../2010*) iar, conform procesului-verbal din data de 04.08.2014(*fila 286 dosar .../2010*), acestuia i-a fost prezentat materialul de urmărire penală.

Din declarația dată în faza de urmărire penală rezultă că domiciliul/reședința condamnatului V.I. era în *com. M., sat S., nr. ..., jud. Cluj*.

Întrucât condamnatul V.I. nu a încunostințat organele judiciare despre schimbarea adresei de domiciliu, în cursul judecății, acesta a fost citat la adresa indicată în cursul urmăririi penale din *com. M., sat S., nr. ..., jud. Cluj*.

Nici o persoană nu a fost găsită la acea adresă astfel că citația a fost afișată pe ușa principală a locuinței(*fila 13 dosar .../2011*). Ulterior instanța a emis mandat de aducere pe numele lui V.I.(*fila 40 dosar .../2011*).

Din procesul-verbal încheiat de organele de poliție(*fila 42 dosar .../2011*) cu ocazia deplasării în *com. M., sat S., nr. ..., jud. Cluj*, în vederea îndeplinirii mandatului de aducere, rezultă că V.I. nu mai locuiește la acea adresă. Nu au fost obținute date cu privire noua reședință a acestuia.

Având în vedere că nu s-a putut afla noua adresă a condamnatului acesta a fost citat pentru termenele următoare inclusiv prin afișare la sediul Consiliului Local Turda(*fila 63 dosar .../2011*).

Condamnatul V.I. nu s-a prezentat la niciun termen de judecată.

Conform art. 177, alin. 3 din vechiul Cod de procedură penală (în vigoare la data judecării dosarului penal nr. *.../2011*) în caz de schimbare a adresei arătată în declarația învinuitului sau inculpatului, acesta este citat la noua sa adresă, numai dacă a încunostințat organul de urmărire penală ori instanța de judecată de schimbarea intervenită, sau dacă organul judiciar apreciază pe baza datelor obținute potrivit art. 180(cercetări în vederea înmânării citației) că s-a produs o schimbare de adresă.

Conform alin. 4 al aceluiași articol dacă nu se cunoaște adresa unde locuiește învinuitul sau inculpatul și nici locul său de muncă, citația se afișează la sediul consiliului local în a cărui rază teritorială s-a săvârșit infracțiunea.

Din cele arătate mai sus rezultă că citarea condamnatului V.I. în dosarul penal nr. *.../2014* s-a făcut cu respectarea dispozițiilor legale în vigoare la data judecării cauzei.

Conform art. 466 din Cod de procedură penală persoana condamnată definitiv care a fost judecată în lipsă poate solicita redeschiderea procesului penal.

Este considerată judecată în lipsă, conform art. 466. alin. 2) din Codul de procedură penală, persoana condamnată care nu a fost citată la proces și nu a luat cunoștință în niciun alt mod oficial despre acesta, respectiv, deși a avut cunoștință de proces, a lipsit în mod justificat de la judecarea cauzei și nu a putut încunostința instanța.

Din prevederile art. 466 din Codul de procedură penală rezultă că o persoană condamnată are deschisă această cale extraordinară de atac dacă sunt îndeplinite cumulativ condiția să nu fi fost citată la proces și condiția să nu fi luat la cunoștință în niciun alt mod oficial despre acesta chiar dacă nu a fost citată.

Analiza condiției privind citarea la proces trebuia efectuată ținând cont de prevederile legale care reglementează procedura citării. Astfel, din moment ce legea(art. 466, alin. 2 din Codul de procedură penală) nu distinge după cum citarea s-a făcut prin înmânarea citației

destinatarii, unui reprezentant al acestuia sau prin afișare, singura condiție care se desprinde este aceea ca citarea să se facă în mod legal.

Așa cum s-a arătat mai sus citarea condamnatului V.I. s-a făcut în mod legal, inițial la adresa indicată în cursul urmăririi penale iar ulterior, în lipsa unor date privind noua adresă, prin afișare la sediul Consiliului Local Turda.

O altă interpretare prin care s-ar distinge între modurile legale de îndeplinire a procedurii de citare ar însemna efectuarea unor distincții acolo unde legea (art. 466, alin. 2 din Codul de procedură penală) nu distinge.

Totodată, dacă s-ar aprecia că doar persoana care a primit citația personal a fost „citată” în sensul art. 466, alin. 2 din Codul de procedură penală ar conduce la totala ineficiență a celorlalte moduri legale de citare și implicit a soluției pronunțate. Astfel, condamnatul ar avea deschisă această calea extraordinară de atac iar soluția pronunțată ar fi desființată de drept în condițiile art. 469, alin. 7 din Codul de procedură penală, atunci când nu a primit personal citația sau atunci când a fost citat prin afișare și, în toate cazurile, a ales să nu se prezinte la proces.

Ținând cont de cele arătate mai sus instanța a apreciat că V.I. nu îndeplinește condiția prev. de art. 466, alin. 2) din Codul de procedură penală pentru a putea solicita redeschiderea procesului, întrucât a fost citat la proces.

Instanța a avut în vedere și faptul că în data de 04.08.2014, așa cum s-a arătat mai sus, condamnatului V.I. i-a fost prezentat materialul de urmărire penală, cu această ocazie arătând că recunoaște și că regretă săvârșirea faptelor reținute în sarcina sa. Față de această împrejurare instanța nu a putut reține că V.I. nu a avut cunoștință cel puțin de iminenta sesizare a instanței de judecată respectiv de procesul penal finalizat cu soluția de condamnare a acestuia.

Față de cele expuse mai sus, în temeiul art. 469, alin. 1 și 4, raportat la art. 466, alin. 2 din Codul de procedură penală instanța a respins cererea de redeschidere a procesului penal, formulată de condamnatul V.I., domiciliat în com. M., sat S., nr. ..., jud. Cluj, C.N.P. 1610804124048, privind dosarul penal nr. .../2011 al Judecătoriei Turda.

În baza art. 275 alin. 2) Cod procedură penală a fost obligat petentul la plata în favoarea statului a sumei de 50 lei, reprezentând cheltuieli judiciare.

S-a încuviințat onorariul avocatului din oficiu ..., în cuantum de 200 lei, sumă care va fi suportată din fondurile Ministerului Justiției.

Împotriva acestei hotărâri a declarat apel condamnatul V.I. solicitând admiterea acestuia, desființarea în întregime a sentinței Judecătoriei Turda cu consecința rejudecării dosarului, în care a fost condamnat pentru săvârșirea infracțiunilor de înșelăciune și uz de fals, prev. de art. 215 alin. 1, 2 3 și art. 291 din VCP.

Prin scriptul depus în fața primei instanțe, condamnatul învederează că procesul său a fost soluționat în absența sa, nu a avut cunoștință că pe rolul instanței de fond se afla o cauză în care el avea calitatea de inculpat, pentru că dacă ar fi cunoscut acest aspect, s-ar fi prezentat la toate termenele de judecată.

Curtea examinând apelul declarat, prin prisma motivelor invocate, ajunge la următoarele constatări:

Potrivit art. 466 Cod procedură penală persoana condamnată definitiv care a fost judecată în lipsă, poate solicita redeschiderea procesului penal în termen de 1 lună din ziua în care a luat cunoștință, prin orice notificare oficială, că s-a desfășurat în proces penal împotriva sa. În alin.2 al aceluiași articol se precizează că „este considerată judecată în lipsă persoana condamnată care nu a fost citată la proces și nu a luat cunoștință în niciun alt mod oficial, despre acesta, respectiv, deși a avut cunoștință de speță, a lipsit în mod justificat de la soluționarea cauzei și nu a putut

încunoștința instanța. Nu se consideră judecată în lipsă persoana condamnată care și-a desemnat un apărător ales ori un mandatar, dacă aceștia s-au prezentat oricând în cursul procesului și nici persoana care, după comunicarea sentinței de condamnare, nu a declarat apel ori l-a retras.

Curtea reține că, prin **Sentința penală nr. 486 din 14.11.2012** pronunțată în **dosarul penal .../2011** a Judecătorei Turda, numitul V.I., a fost condamnat la pedeapsa de 3 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunilor de **înșelăciune și uz de fals** prev. de art. 215, alin. 1, 2, 3 cu art. 41 alin 2 și art. 37 lit a Cod penal și art. 291 cu art. 41 alin 2 și art. 37 lit a din vechiul Cod penal (*filele 176, 187 dosar .../2011*).

Condamnatul V.I. a fost cercetat în dosarul penal nr. **.../2010** al Parchetului de pe lângă Tribunalul Cluj.

Curtea reține că în cursul urmăririi penale V.I. a fost audiat în calitate de învinuit la datele de 30.06.2010 și 04.08.2010 (*filele 208, 209 dosar .../2010*) iar, conform procesului-verbal din data de 04.08.2014 (*fila 286 dosar .../2010*), acestuia i-a fost prezentat materialul de urmărire penală de către procuror.

Din declarația dată de apelant în faza de urmărire penală, rezultă că domiciliul/reședința condamnatului V.I. era în *com. M., sat S., nr. ..., jud. Cluj*.

Pe parcursul urmăririi penale cât și în cursul soluționării cauzei în fața Judecătorei Turda, apelantul a fost citat din comuna M. sat S. nr. ... județul Cluj cât și prin afișare la sediul Consiliului Local Turda, în a cărui rază teritorială s-au săvârșit infracțiunile imputate acestuia.

Curtea stabilește că, deoarece condamnatul V.I. nu a încunoștințat organele judiciare despre schimbarea adresei de domiciliu, în cursul judecății, acesta a fost citat la adresa indicată în cursul urmăririi penale din com. M., sat S., nr. ..., jud. Cluj.

Instanța de control judiciar a reținut că nicio persoană nu a fost găsită la acea adresă, astfel că citația a fost afișată pe ușa principală a locuinței (*fila 13 dosar .../2011*). Ulterior instanța a emis mandat de aducere pe numele lui V.I. (*fila 40 dosar .../2011*).

Din procesul-verbal încheiat de organele de poliție (*fila 42 dosar .../2011*) cu ocazia deplasării în com. M., sat S., nr. ..., jud. Cluj, în vederea îndeplinirii mandatului de aducere, rezultă că V.I. nu mai locuiește la acea adresă, nefiind obținute date cu privire noua reședință a acestuia.

Curtea reține că, neputându-se afla noua adresă a condamnatului, acesta a fost citat pentru termenele următoare, inclusiv prin afișare la sediul Consiliului Local Turda (*fila 63 dosar .../2011*).

În fața Judecătorei Turda, condamnatul V.I. nu s-a prezentat la niciun termen de judecată.

Conform art. 177, alin. 3 din vechiul Cod de procedură penală (în vigoare la data judecării dosarului penal nr. .../2011), în caz de schimbare a adresei arătată în declarația învinuitului sau inculpatului, acesta este citat la noua sa adresă, numai dacă a încunoștințat organul de urmărire penală ori instanța de judecată de schimbarea intervenită, sau dacă organul judiciar apreciază pe baza datelor obținute potrivit art. 180 Cod procedură penală (cercetări în vederea înmânării citației) că s-a produs o schimbare de adresă.

Conform alin. 4 al aceluiași articol, dacă nu se cunoaște adresa unde locuiește învinuitul sau inculpatul și nici locul său de muncă, citația se afișează la sediul consiliului local în a cărui rază teritorială s-a săvârșit infracțiunea.

Curtea reține, potrivit celor înverdate mai sus că citarea condamnatului V.I. în dosarul penal nr. .../2014 s-a făcut cu respectarea dispozițiilor legale în vigoare la data judecării cauzei.

Din prevederile art. 466 din Codul de procedură penală rezultă că o persoană condamnată are deschisă această cale extraordinară de atac, dacă sunt îndeplinite cumulativ două condiții:

prima - să nu fi fost citată la proces și a doua- să nu fi luat la cunoștință în niciun alt mod oficial despre acesta, chiar dacă nu a fost citată.

Curtea reține că analiza condiției privind citarea la proces trebuia efectuată ținând cont de prevederile legale ce o reglementează. Astfel, din moment ce legea (art. 466, alin. 2 din Codul de procedură penală) nu distinge după cum citarea s-a făcut prin înmânarea citației destinatarului, unui reprezentant al acestuia sau prin afișare, singura condiție care se desprinde este aceea ca citarea să se facă în mod legal.

Din probele dosarului rezultă că citarea condamnatului V.I. s-a făcut în mod legal, inițial la adresa indicată în cursul urmăririi penale, iar ulterior, în lipsa unor date privind noua adresă, prin afișare la sediul Consiliului Local Turda..

Dacă s-ar aprecia că doar persoana care a primit citația personal a fost „citată” în sensul art. 466, alin. 2 din Codul de procedură penală această interpretare ar conduce la totala ineficiență a celorlalte moduri legale de citare și implicit a soluției pronunțate. Astfel, condamnatul ar avea deschisă această cale extraordinară de atac, iar soluția pronunțată ar fi desființată de drept, în condițiile art. 469, alin. 7 din Codul de procedură penală, atunci când nu a primit personal citația sau atunci când a fost citat prin afișare și, în toate cazurile, a ales să nu se prezinte la proces.

Raportând conținutul dispozițiilor art. 466 alin 1 și 2 Cod procedură penală la probele dosarului, Curtea apreciază că apelantul condamnat V.I. nu poate beneficia de redeschiderea procesului penal, întrucât a avut cunoștință că împotriva sa se derulează o procedură judiciară, deoarece a fost audiat nemijlocit de organele de urmărire penală la 30 iunie și 4 august 2010, ba mai mult, la 4 august 2010 conform scriptului de la fila 286 u.p. i s-a prezentat și materialul de urmărire penală, acesta învederând textual „recunosc și regret săvârșirea infracțiunilor reținute în sarcina mea, neavând alte cereri de formulat și nici probe de solicitat în apărarea mea. Îmi mențin declarațiile date anterior”.

În fața procurorului, apelantul avea posibilitatea de a preciza că și-a schimbat sau urmează a-și modifica adresa de domiciliu sau reședința, sens în care Judecătoria Turda putea să-l încunoștințeze, în sensul citării de la noua adresă ce o avea.

Conform alin 2 al art 466 Cod procedură penală este considerată judecată în lipsă persoana condamnată care nu a fost citată la proces și nu a luat cunoștință în niciun alt mod oficial despre el, sau, deși știa de soluționarea cauzei, a lipsit în mod justificat de la instrumentarea acesteia și nu a putut încunoștința magistrații.

Curtea reține că niciuna dintre tezele articolului în discuție nu este îndeplinită în speța de față.

Astfel, probele dosarului, demonstrează fără dubiu că apelantul a fost citat la proces dar, doar de la adresele indicate de el, cât și prin afișare la sediul Consiliului Local Turda, în a cărui teritorială inculpatul a comis infracțiunile. Pe de altă parte, procesul penal este compus din trei faze: urmărirea penală, judecata și punerea în executare a hotărârilor penale.

Din declarațiile date de condamnat la 30 iunie și 4 august 2010 rezultă că acesta a luat cunoștință în mod oficial despre faptul că este inculpat, ba mai mult, la 4 august 2010 s-a terminat urmărirea penală față de el, ocazie cu care i s-a și prezentat materialul de urmărire penală, comunicându-i-se că dosarul urmează a fi trimis instanței de fond – Judecătoria Turda.

Rezultă astfel fără dubiu că în urma declarațiilor de la parchet a luat cunoștință în mod oficial că este inculpat pentru înșelăciune și uz de fals, i s-a și prezentat materialul de urmărire penală, a fost încunoștințat că dosarul va fi remis spre judecare instanței de fond, dovedindu-se astfel că a știut de proces, însă apelantul nu a putut proba în fața instanței de control judiciar că a

lipsit în mod justificat de la soluționarea pricinii și că nu a putut aduce la cunoștința judecătorilor motivul împiedicării prezenței sale nemijlocite în fața lor.

Pentru motivele ce preced, rezultă fără îndoială că apelantul a luat la cunoștință de derularea procesului penal față de el încă de la 30 iunie 2010 și cu toate acestea nu s-a prezentat în fața instanței de fond pentru a fi audiat, nici nu a apreciat ca oportună încunoștințarea magistraților de schimbarea adresei, iar pe de altă parte nu a putut dovedi că a lipsit în mod justificat de la soluționarea pricinii, fiind într-o imposibilitate obiectivă de aducere la cunoștința instanței a motivului absenței sale.

Așa fiind, Curtea va respinge ca nefondat apelul promovat în baza art. 421 pct 1 lit b Cod procedură penală, declarat de condamnatul V.I., deținut în Penitenciarul Spital Dej, împotriva sentinței penale nr. 216 din 23 iunie 2014 a Judecătoriei Turda.

Se va stabili în favoarea Baroului Cluj, suma de 200 lei, ce se va avansa din fondul Ministerului Justiției reprezentând onorariu pentru apărător din oficiu, avocat ..., în baza art.272 alin 1 Cod procedură penală.

Va fi obligat apelantul să plătească în favoarea statului suma de 400 lei reprezentând cheltuieli judiciare, în baza art.275 alin 2 Cod procedură penală. (Judecător Delia Purice)

4. Vătămare corporală din culpă. Accident rutier. Poziția asigurătorului de răspundere civilă în procesul penal. Cerere de diminuare a sumelor acordate cu titlu de daune morale

Curtea de Apel Cluj, Secția penală, decizia nr. 871/A din 22 octombrie 2014

Asupra apelului penal de față,

Prin sentința penală nr. 93 din 10 aprilie 2014 pronunțată în dosar nr. .../2013 a Judecătorie Zalău, s-a respins ca neîntemeiată cererea de schimbare a încadrării juridice a faptei reținute în sarcina inculpatului S.A. din două infracțiuni de vătămare corporală din culpă, fiecare prevăzută de art.184 alin.2 și 4 Cod penal din 1968 în infracțiunea de vătămare corporală din culpă, prevăzută de art.196 alin.2, 3 și 4 Cod penal.

În baza art.184 alin.2 și 4 Cod penal din 1968, cu aplicarea art.5 Cod penal, cu aplicarea art.396 alin.10 Cod procedură penală, a fost condamnat **inculpatul S.A.**, ..., fără antecedente penale, la pedeapsa de **4 (patru) luni închisoare** pentru săvârșirea infracțiunii de vătămare corporală din culpă în dauna părții vătămate N.G..

În baza art.184 alin.2 și 4 Cod penal din 1968, cu aplicarea art.5 Cod penal, cu aplicarea art.396 alin.10 Cod procedură penală, a fost condamnat **inculpatul S.A.**, la pedeapsa de **4 (patru) luni închisoare** pentru săvârșirea infracțiunii de vătămare corporală din culpă în dauna părții vătămate N.G.T..

În baza art.33 lit.b) raportat la art.34 lit.b) Cod penal din 1968, cu aplicarea art.5 Cod penal, s-au contopit pedepsele aplicate prin prezenta, **urmând ca inculpatul să execute în final pedeapsa cea mai grea, de 4 (patru) luni închisoare.**

În baza art.81 Cod penal din 1968 cu aplicarea art.5 Cod penal, s-a dispus **suspendarea condiționată** a executării pedepsei pe o durată de 2 ani și 4 luni, care constituie termen de încercare pentru inculpat, stabilit în condițiile art.82 Cod penal Cod penal din 1968.

S-a atras atenția inculpatului asupra prevederilor art.83 Cod penal din 1968 privind cazurile de revocare a beneficiului suspendării condiționate în cazul săvârșirii de noi infracțiuni.

În baza art.397 alin.1 Cod procedură penală, raportat la art.1357, 1387 alin.1, 1388 alin.1 și 1391 alin.1 Cod civil, coroborat cu art.50, art.54 alin.1 și art.55 alin.1 din Legea nr.136/1995,

republicată, cu modificările și completările ulterioare, **s-a admis în parte acțiunea civilă** formulată de partea civilă **N.G.**, ... și a fost obligat inculpatul S.A., alături de asigurătorul S.C.G.A. S.A., în limita plafonului legal, la plata de **despăgubiri morale** în cuantum de **35.000 lei** către partea civilă.

În baza art.397 alin.1 Cod procedură penală, raportat la art.1357, 1387 alin.1, 1388 alin.1 și 1391 alin.1 Cod civil, coroborat cu art.50, art.54 alin.1 și art.55 alin.1 din Legea nr.136/1995, republicată, cu modificările și completările ulterioare, **s-a admis în parte acțiunea civilă** formulată de partea civilă **N.G.T.**, ... și a fost obligat inculpatul S.A., alături de asigurătorul S.C.G.A. S.A., în limita plafonului legal, la plata de **despăgubiri morale** în cuantum de **35.000 lei** către partea civilă.

În baza art.313 din Legea nr.95/2006 coroborat cu art.50 din Legea nr.136/1995 republicată, cu modificările și completările ulterioare, **s-a admis acțiunea civilă** formulată de **Spitalul Județean de Urgență Zalău** și a fost obligat inculpatul S.A., alături de asigurătorul S.C.G.A. S.A., în limita plafonului legal, la plata de despăgubiri materiale către Spitalul Județean de Urgență Zalău, în cuantum de **877,18 lei**, actualizată cu dobânda oficială a B.N.R. de la data producerii evenimentului și până la data plății integrale, reprezentând cheltuieli de spitalizare pentru persoanele vătămate N.G. și N.G.T..

În baza art.313 din Legea nr.95/2006 coroborat cu art.50 din Legea nr.136/1995 republicată, cu modificările și completările ulterioare, **s-a admis acțiunea civilă** formulată de **Serviciul Județean de Ambulanță Sălaj** și a fost obligat inculpatul S.A., alături de asigurătorul S.C.G.A. S.A., în limita plafonului legal, la plata de despăgubiri materiale către Serviciul Județean de Ambulanță Sălaj, în cuantum de **483,40 lei**, reprezentând cheltuieli de transport pentru persoana vătămată N.G..

În baza art.274 alin.1 Cod procedură penală, a fost obligat inculpatul la plata sumei de 1.900 lei cheltuieli judiciare către stat.

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a reținut că prin rechizitoriul nr.../2011 din data de 05.12.2013 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Zalău a fost trimis în judecată în stare de libertate, inculpatul S.A., pentru săvârșirea a două infracțiuni de vătămare corporală din culpă, prevăzute de art.184 alin.2 și 4 Cod penal din 1968 fiecare, cu aplicarea art.33 lit.b) Cod penal, reținându-se în esență că, în data de 16.09.2012, în timp ce conducea un autovehicul pe drumul public, din cauza faptului că nu a păstrat o distanță suficientă față de autoturismul condus de partea vătămată, a intrat în coliziune cu acesta, accidentând părțile vătămate N.G. și N.G.T., provocându-le astfel leziuni traumatice care au necesitat pentru vindecare 90-100 zile de îngrijiri medicale în cazul fiecărei persoane vătămate.

Pentru dovedirea situației de fapt, au fost menționate următoarele mijloace de probă: procesul verbal de sesizare din 16.09.2012 (f.6), declarațiile învinuitului (f.23-25), declarațiile părții vătămate N.G. (f.29-31), declarațiile părții vătămate N.G.T. (f.32-34), declarațiile martorului F.M. (f.35-37), proces-verbal de cercetare la fața locului din data de 16.09..2012 (f.8-10), planșa fotografică privind cercetarea la fața locului (f.12-18), raportul de constatare medico-legală nr.1257/II/b/80 din 02.11.2012 emise de Serviciul Județean de Medicină Legală Zalău (f.40-41), raportul de constatare medico-legală nr.1258/II/b/81 din 02.11.2012, emis de Serviciul Județean de Medicină Legală Zalău (f.44-45), raportul de expertiză tehnică auto și circulație rutieră (f.63-69), procese-verbale de verificare tehnică (f.48-50), fișă cazier (f.20).

Cauza a fost înregistrată pe rolul Judecătoriei Zalău la data de 11.12.2013 sub nr.../2013.

La termenul de judecată din data de 12.02.2014, în temeiul art.6 alin.2 din Legea nr.255/2013 pentru punerea în aplicare a Codului de procedură penală, s-a dispus trimiterea cauzei în faza camerei preliminare.

Prin încheierea de ședință din camera de consiliu din data de 24.03.2014, definitivă la data de 24.03.2014, judecătorul de cameră preliminară a constatat legalitatea sesizării instanței, a administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală și a dispus începerea judecării.

În cursul judecării, la termenul din data de 09.04.2014, înainte de începerea cercetării judecătorești, inculpatul a solicitat, iar după ascultarea sa conform art.375 alin.1 Cod procedură penală, instanța a încuviințat soluționarea cauzei potrivit procedurii recunoașterii de vinovăție.

Analizând probele administrate în faza de urmărire penală și al cercetării judecătorești, **instanța a reținut aceeași situație de fapt ca în actul de sesizare, respectiv:**

În data de 16.09.2012, în jurul orei 14:00, inculpatul S.A. conducea autoutilitara marca VW Transporter cu numărul de înmatriculare ..., pe drumul public DJ-191C, în direcția de mers Aghireș-Zalău, având ca pasager pe locul din față dreapta pe martorul F.M.. În momentul în care a ajuns la intersecția cu șoseaua de centură ocolitoare a municipiului Zalău, din cauza vitezei neadaptată la condițiile de drum nu a reușit să oprească autovehiculul pe care îl conducea, astfel că a intrat în coliziune cu autoturismul marca VW Passat, cu numărul de înmatriculare ..., condus de partea vătămată N.G.T., pe care l-a lovit în partea din spate, manevra de acționare bruscă a sistemului de frânare având ca efect doar reducerea vitezei de rulare. În urma impactului dintre cele două autovehicule a rezultat avariarea acestora și au fost accidentați suferind leziuni traumatice, părțile vătămate N.G.T. și N.G., conducătorul, respectiv ocupantul locului din dreapta față, a autoturismului marca VW Passat.

La scurt timp partea vătămată N.G. a fost transportată cu ambulanța la U.P.U. a Spitalului Județean de Urgență Zalău, unde a fost diagnosticat cu fractură prin tasare corp vertebral L3, contuzie coloană vertebrală cervicală, TVM amielic, pentru care i s-au acordat îngrijiri medicale. Partea vătămată N.G.T., fiul primei părți vătămate, în momentul imediat producerii accidentului din cauza șocului suferit, deși a suferit leziuni nu a acuzat dureri, aceasta fiind preocupată de starea de sănătate a tatălui său, astfel că a chemat ambulanța, iar după ce aceasta a sosit a refuzat să fie supus investigațiilor medicale. În data de 17.09.2012, starea de sănătate a părții vătămate N.G.T. s-a alterat, astfel că s-a deplasat la Spitalului Județean de Urgență Zalău, unde a fost diagnosticat cu fractură prin tasare corp vertebral C5 și traumatism amielic, pentru care i s-au acordat îngrijiri medicale, fiind imobilizată în guler cervical.

Conducătorii celor două autovehicule implicate în accident au fost testați cu aparatul alcotest, rezultatul fiind negativ (f.47), iar autoturismul condus de inculpat a fost supus unei verificări tehnice de către expertul tehnic B.R.I., dar și de S.C.K.T. S.R.L. Zalău, unitate autorizată de RAR, ocazie cu care s-a constatat că autovehiculul corespunde din punct de vedere tehnic pentru a fi condus pe drumurile publice, conform proceselor de verificare tehnică din 17.09.2012 (f.48-50).

În cauză a fost dispusă și efectuată o constatare medico-legală, care a concluzionat că părțile vătămate N.G.T. și N.G., prezintă leziuni traumatice care s-au putut produce în condițiile unui accident rutier, leziuni care au necesitat pentru vindecare 90-100 zile de îngrijiri medicale și nu au pus în pericol viața acestora, sens în care au fost eliberate certificatele medicale nr.1257/II/b/80 din 02.11.2012 și nr.1258/II/b/81 din 02.11.2012 emise de Serviciul Județean de Medicină Legală Zalău (f.40-41,44-45).

În cauză a fost dispusă și efectuat raportul de expertiză tehnică auto și circulație rutieră, având ca obiective dinamica producerii accidentului, locul impactului și viteza de deplasare a autovehiculului, posibilitatea de evitare a producerii evenimentului rutier și cauza producerii accidentului, în care s-a concluzionat că accidentul s-a produs din cauza conducerii autoutilitare de către inculpat cu imprudență, pătrunzând cu o viteză de 61 km/oră în intersecție. Inculpatul putea evita producerea accidentului dacă circula cu prudență în apropierea intersecției unde era instalat indicatorul cedează trecerea, la care a oprit autoturismul condus de partea vătămată și păstra o distanță care să-i permită oprirea în siguranță.

Instanța a apreciat neîntemeiate susținerile asigurătorului de a se reține culpa concurentă a victimelor, pe motiv că acestea nu ar fi purtat centura de siguranță, neexistând nicio probă care să creeze o asemenea prezumție în sarcina celor două persoane vătămate, astfel că se va reține producerea evenimentului rutier din culpa exclusivă a inculpatului.

Situația de fapt, așa cum a fost prezentată, a fost confirmată de declarațiile inculpatului (f.23-25), ale părților civile (29-34), dar și de declarațiile martorului F.M. (f.35-37), coroborate cu mențiunile înscrise în procesul-verbal de cercetare la fața locului din data de 16.09.2012 (f.8-10), planșa fotografică ce surprinde imagini de la cercetarea la fața locului (f.12-18), cu concluziile rapoartelor de constatare medico-legală nr.1257/II/b/80 din 02.11.2012 și nr.1258/II/b/81 din 02.11.2012, emise de Serviciul Județean de Medicină Legală Zalău (f.40-41, 44-45) și cu cele ale raportului de expertiză tehnică auto și circulație rutieră (f.63-69).

În ceea ce privește cererea de schimbare a încadrării juridice formulată de către Ministerul Public, instanța a constatat că în conformitate cu art.104 din Legea nr.255/2013 privind Legea de punere în aplicare a Codului de procedură penală (LPANCPP), pe data de 1 februarie 2014 a intrat în vigoare Legea nr.135/2010 privind Noul Cod de Procedură Penală. Conform art.246 din Legea nr.187/2012, de la aceeași dată a intrat în vigoare și Legea nr.286/2009 privind Codul Penal.

Față de intrarea în vigoare a noului Cod penal, procurorul a solicitat schimbarea de încadrare a faptelor reținute în rechizitoriu, din două infracțiuni de vătămare corporală din culpă, fiecare prevăzută de art.184 alin.2 și 4 Cod penal din 1968 în infracțiunea de vătămare corporală din culpă, prevăzută de art.196 alin.2, 3 și 4 Cod penal, apreciind că noua incriminare ar fi mai favorabilă inculpatului.

Modalitatea de determinare a legii penale mai favorabile va fi efectuată având în vedere instituțiile de drept penal autonome care au incidență asupra condițiilor de incriminare, de tragere la răspundere penală și de aplicare a pedepselor. Instanța consideră că o asemenea modalitate de determinare a legii mai favorabile reprezintă singura modalitate prin care organele judiciare pot fi sigure că o lege penală mai grea nu va fi aplicată retroactiv inculpatului, cu încălcarea art.15 alin.2 din Constituția României și a art.7 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

În ceea ce privește limitele de pedeapsă a închisorii prevăzute de cele două legi succesive, instanța a constatat că potrivit normei de incriminare în vigoare la data săvârșirii infracțiunii, pedepsele pentru cele două infracțiuni de vătămare corporală din culpă se situau în limitele închisorii de la 6 luni la 3 ani, în urma concursului de infracțiuni, aplicarea unui spor la pedeapsă fiind facultativă. Potrivit actualei incriminări, fapta inculpatului ar constitui o singură infracțiune de vătămare corporală din culpă în forma agravată a păroucerii consecințelor față de două persoane, limitele de pedeapsă fiind de la 9 luni la 4 ani închisoare sau amenda penală, prin majorarea cu o treime a limitelor stabilite la alin.3 al art.196 Cod penal.

Simpla existență a posibilității aplicării amenzii penale, prevăzută de către art.196 alin.3 Cod procedură penală nu duce la concluzia automată că legea nouă constituie legea penală mai

favorabilă. Astfel, determinarea legii penale mai favorabile este realizată *in concreto*, în raport de pedeapsa spre care instanța s-a orientat, iar, astfel cum va fi arătat, față de gravitatea faptei, instanța consideră că nu poate fi avută în vedere pedeapsa amenzii penale, împrejurare față de care consideră neînțemeiată cererea de schimbare a încadrării juridice, potrivit actualei reglementări limitele de pedeapsă fiind mai mari, astfel că legea penală mai favorabilă este cea veche, respectiv Codul penal din 1968.

În drept, fapta inculpatului S.A. care, în data de 16.09.2012, în timp ce conducea un autovehicul pe drumul public, din cauza faptului că nu a păstrat o distanță suficientă față de autoturismul condus de partea vătămată, a intrat în coliziune cu acesta, accidentând părțile vătămate N.G. și N.G.T., provocându-le astfel leziuni traumatice care au necesitat pentru vindecare 90-100 zile de îngrijiri medicale în cazul fiecărei persoane vătămate, întrunește elementele constitutive ale două infracțiuni de vătămare corporală din culpă, prevăzute și pedepsite de art.184 alin.2 și 4 Cod penal din 1968.

Inculpatul a săvârșit infracțiunile de vătămare corporală din culpă în forma agravată, prevăzută și sancționată de art.184 alin.2 și 4 Cod penal din 1968. Potrivit alin.2, infracțiunea de vătămare corporală din culpă este mai gravă dacă fapta a avut vreuna din urmările prevăzute de art.182 alin.1 sau 2, respectiv dacă fapta a produs leziuni ce au necesitat pentru vindecare îngrijiri medicale mai mult de 60 de zile. În cauză, fapta inculpatului a produs o vătămare corporală ce a necesitat pentru vindecare 90-100 de zile de îngrijiri medicale. De asemenea, în conformitate cu art.184 alin.4 Cod penal, aspectul de calificare este atras de întrunirea circumstanței agravante a săvârșirii faptei prevăzută în alin.2 ca urmare a nerespectării dispozițiilor legale și a măsurilor de prevedere din materia circulației pe drumurile publice. Astfel, inculpatul a încălcat obligația prevăzută de art.51 din O.U.G.nr.195/2002 republicată, în sensul că nu a păstrat o distanță suficientă față de autoturismul condus de persoana vătămată N.G., astfel încât să evite coliziunea cu acesta.

Sub aspectul laturii obiective, elementul material al infracțiunilor prevăzute de art.184 alin.2 și alin.4 Cod penal, s-a realizat prin acțiunea de lovire a persoanelor vătămate. Urmarea imediată constă în atingerea adusă integrității corporale a persoanelor vătămate, prin producerea unor leziuni pentru a căror vindecare a fost necesar un număr de 90-100 de zile de îngrijiri medicale, prin caracterul lor leziunile nepunând în primejdie viața persoanelor vătămate, fapt atestat de rapoartele de constatare medico-legală aflate la dosar. Legătura de cauzalitate dintre faptă și atingerea adusă integrității corporale a persoanelor vătămate este dovedită prin probatoriul administrat.

Din analiza materialului probator și coroborarea mijloacelor de probă administrate pe parcursul urmăririi penale și pe parcursul cercetării judecătorești cu privire la forma și gradul de vinovăție, instanța a reținut că inculpatul a acționat cu vinovăție, fapta fiind săvârșită din culpă, în conformitate cu art.16 alin.4 lit.b) Cod penal, deoarece inculpatul nu a prevăzut rezultatul faptei sale, deși trebuia și putea să îl prevadă.

Constatând că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art.386 alin.1 Cod procedură penală, întrucât faptele există, au fost săvârșite de către inculpat și constituie infracțiuni, instanța a dispus condamnarea inculpatului S.A..

La individualizarea sancțiunii și proporționalizarea acesteia, instanța a avut în vedere disp.art.74 Cod penal.

În conformitate cu prevederile art.74 alin.1 Cod penal, pentru evaluarea gravității infracțiunii săvârșite și a pericolozității infractorului, instanța a avut în vedere împrejurările și modul de săvârșire a faptei, precum și mijloacele folosite, starea de pericol creată pentru valoarea

ocrotită, natura și gravitatea rezultatului produs ori a altor consecințe ale infracțiunii, motivul săvârșirii infracțiunii și scopul urmărit, natura și frecvența infracțiunilor care constituie antecedente penale ale infractorului, conduita după săvârșirea infracțiunii și în cursul procesului penal, nivelul de educație, vârsta, starea de sănătate, situația familială și socială.

Raportat la aceste criterii, instanța a apreciat că fapta inculpatului prezintă un pericol social mediu, întrucât conducerea autovehiculului pe drumul public cu nesocotirea regulilor de circulație a avut drept consecință producerea unui eveniment rutier cu implicații serioase asupra sănătății persoanelor vătămate.

Referitor la circumstanțele personale privitoare la persoana și conduita inculpatului, instanța a reținut că acesta este absolvent de studii medii, având așadar un grad normal de pregătire, în prezent având ocupație și loc de muncă și nu este cunoscut cu antecedente penale.

Cu toate acestea, față de conținutul concret al infracțiunilor și de coveicnțele acestora, instanța a apreciat că lipsa antecedentelor penale și recunoașterea faptei nu au relevanța și consistența circumstanțelor atenuante judiciare prevăzute de art.75 alin.2 lit.a) și b) Cod penal.

În acest sens, instanța a subliniat că împrejurările prevăzute de art.75 alin.2 Cod penal nu au caracter obligatoriu, ci au fost reținute doar dacă ele reduc în asemenea măsură gravitatea faptei sau îl caracterizează în asemenea măsură pe inculpat, încât numai aplicarea unei pedepse între limitele speciale reduse cu o treime, satisface în concret imperativul justei individualizări a pedepsei.

Or, în cauză, lipsa antecedentelor penale nu atenuază cu nimic starea de pericol creată prin săvârșirea infracțiunii. De aceea, lipsa antecedentelor penale și atitudinea de colaborare cu organele de urmărire penală nu constituie circumstanțe atenuante, dar vor reprezenta criteriile de apreciere în dozarea pedepsei între limitele prevăzute de lege.

Față de împrejurarea că inculpatul a solicitat judecarea cauzei în baza procedurii recunoașterii vinovăției, limitele de pedeapsă se vor reduce cu o treime, conform art.396 alin.10 Cod procedură penală, astfel că acestea se situează între 4 luni și 2 ani închisoare.

Pornind de la cele expuse anterior, în ceea ce privește cuantumul pedepsei închisorii instanța a apreciat că, raportat la circumstanțele reale ale faptei, circumstanțele personale ale inculpatului și limitele de pedeapsă stabilite de lege pentru infracțiunile săvârșite, se impune condamnarea inculpatului la pedepse orientate spre minimul special redus așa cum s-a arătat anterior. În aceste condiții, s-a apreciat că aplicarea unor pedepse de câte 4 luni închisoare pentru fiecare faptă va fi de natură să asigure realizarea scopurilor prevăzute de lege, fiind deopotrivă un mijloc de constrângere, dar și un mijloc de reeducare și de prevenție eficient.

Având în vedere că infracțiunile care fac obiectul prezentului dosar au fost săvârșite înainte să intervină o condamnare definitivă pentru vreuna dintre ele, fiind săvârșite în concurs ideal, față de intervenirea succesiunii de legi penale în timp, de la momentul săvârșirii faptei până la momentul pronunțării hotărârii judecătorești, se pune problema identificării legii penale mai favorabile inculpatului, conform dispozițiilor art.5 Cod penal și în ceea ce privește concursul de infracțiuni, atât sub aspectul condițiilor de reținere a formei pluralității de infracțiuni, cât și sub cel al regimului sancționator.

Pentru a se identifica legea penală mai favorabilă, instanța a făcut o apreciere în concreto și o comparare între dispozițiile din cele două legi penale succesive doar sub aspectul modului de stabilire a pedepsei, întrucât în ceea ce privește formele pluralității, condițiile de reținere a acesteia subzistă în ambele legi.

Astfel, potrivit Codului penal din 1968, instanța ar fi procedat la contopirea pedepselor concurente, fiind facultativă aplicarea unui spor, în cazul concret de față instanța apreciind că nu se impune sporirea pedepsei rezultante, astfel că ar fi rezultat o pedeapsă de 4 luni închisoare.

Potrivit art.39 alin.1 lit.b) Cod penal, atunci când se stabilesc numai pedepse cu închisoarea, se aplică pedeapsa cea mai grea, la care se adaugă un spor de o treime din totalul celorlalte pedepse stabilite. Contopind pedepsele concurente în această modalitate de calcul, rezultă o pedeapsă de 5 luni și 10 zile închisoare (pedeapsa cea mai grea de 4 luni închisoare + o treime din cealaltă pedeapsă, adică din 4 luni, respectiv 1 lună și 10 zile).

Comparând pedepsele rezultante menționate anterior, se observă că în cazul concret de față, legea penală mai favorabilă este vechea reglementare, pedeapsa rezultantă fiind mai mică, urmând a fi făcută așadar aplicarea prevederilor art.5 Cod penal și sub acest aspect.

În consecință, în baza art.33 lit.a) raportat la art.34 lit.b) Cod penal din 1968, s-au contopit cele trei pedepse rezultante menționate anterior, astfel că inculpatul va executa în final pedeapsa cea mai grea, de 4 luni închisoare.

În ceea ce privește modalitatea de executare a pedepsei, instanța a considerat că având în vedere că pedeapsa principală aplicată inculpatului nu depășește 3 ani închisoare, iar acesta nu a mai fost condamnat anterior, ținând seama de vârsta și gradul de educație, de faptul că este integrat social, precum și de atitudinea procesuală avută de la momentul comiterii faptei până în prezent, instanța a apreciat că scopul pedepsei și reinserția socială pot fi atinse fără privarea de libertate a inculpatului, pronunțarea condamnării constituind un avertisment ce îl va determina să nu mai săvârșească infracțiuni.

Din legile succesive incidente în cauză, instanța a apreciat că sunt îndeplinite condițiile legale pentru suspendarea condiționată a executării pedepsei prevăzută de art.81 Cod penal din 1968, cele privind suspendarea executării pedepsei sub supraveghere prevăzute de art.86¹ Cod penal din 1968 și de art.91 Cod penal, însă instanța a considerat că sunt mai favorabile inculpatului dispozițiile art.81 Cod penal din 1968, întrucât acestea nu prevăd existența niciunei obligații în sarcina inculpatului pe parcursul termenului de încercare.

Prin urmare, potrivit art.81 Cod penal din 1968 cu aplicarea art.5 Cod penal, instanța a suspendat condiționat executarea pedepsei închisorii, pe un termen de încercare de 2 ani și 4 luni, stabilit conform art.82 Cod penal din 1968.

În ceea ce privește pedepsele complementare și accesorii, conform art.12 alin.1 din Legea nr.187/2012, în cazul succesiunii de legi penale intervenite până la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare, pedepsele accesorii și complementare se aplică potrivit legii care a fost identificată ca lege mai favorabilă în raport cu infracțiunea comisă.

Având în vedere că în cauza de față a fost identificată lege mai favorabilă cu privire la limitele de pedeapsă Codul penal, instanța a aplicat pedepsele complementare și accesorii conform noii legi. Astfel, conform art.67 alin.1 Cod penal, instanța are posibilitatea de a aplica pedeapsa complementară și în cazurile în care pedeapsa principală este amenda penală. Corelativ, condiția existenței unei pedepse cu închisoarea de minimum 2 ani este înlăturată, instanța putând aplica pedeapsa complementară indiferent de durata pedepsei cu închisoarea și chiar dacă executarea acesteia a fost suspendată sub supraveghere.

În cauza de față, din modalitatea de săvârșire a infracțiunii, de natura și gravitatea acesteia precum și având în vedere persoana inculpatului, care nu are antecedente penale, instanța a considerat că aplicarea unei pedepse complementare nu este necesară.

În ceea ce privește pedepsele accesorii, instanța a constatat că în cazul instituției suspendării condiționate a pedepsei, Codul penal nu mai prevede că pe durata termenului de

supraveghere este suspendată și pedeapsa accesorie. Totodată, dispozițiile art.68 alin.1 lit.b) Cod penal prevăd că executarea pedepsei complementare începe la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare prin care s-a dispus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere. Față de acestea, instanța a apreciat că pedeapsa accesorie nu poate fi aplicată atunci când instanța pronunță suspendarea executării pedepsei închisorii.

În temeiul art.404 alin.2 Cod procedură penală, instanța a atras atenția inculpatului că acest mod de individualizare a executării pedepsei implică, corelativ, revocarea suspendării sub supraveghere și executarea pedepsei în întregime în regim penitenciar, dacă va săvârși din nou vreo infracțiune.

Sub aspectul laturii civile, instanța a constatat că persoanele vătămate N.G. și N.G.T. s-au constituit părți civile în cauză cu sumele de 80.000 lei fiecare, cu titlu de daune morale, nesolicitând despăgubiri materiale.

De asemenea, partea civilă Spitalul Județean Sălaj s-a constituit parte civilă cu suma totală de 877,18 lei, reprezentând contravaloarea îngrijirilor medicale acordate persoanelor vătămate N.G. și N.G.T., iar Serviciul Județean de Ambulanță Sălaj s-a constituit parte civilă în cauză cu suma de 483,40 lei daune materiale, reprezentând cheltuieli ocazionate de transportul persoanei vătămate N.G..

În cauză a fost citat în calitate de asigurător S.C.G.A. S.A.

Din cuprinsul probatoriului administrat în cauză și ținând cont de starea de fapt reținută în sarcina inculpatului, instanța a constatat că în cauză sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art.1357 Cod civil: fapta ilicită – infracțiunea săvârșită, prejudiciul – rănirea părților civile, legătura de cauzalitate directă dintre fapta ilicită și prejudiciul produs, vinovăția sub forma culpei.

Având în vedere faptul că accidentul de circulație s-a soldat cu rănirea victimelor N.G. și N.G.T., acestora cauzându-li-se leziuni ce au necesitat pentru vindecare un număr de 90-100 de zile de îngrijiri medicale, instanța apreciază că părților civile li s-a cauzat un prejudiciu patrimonial constând în cheltuielile efectuate cu spitalizarea și cu îngrijirile medicale, cât și un prejudiciu moral, constând în suferința fizică și psihică deosebită creată ca urmare a accidentării cu autoturismul prin provocarea leziunilor traumatice descrise în actele medicale.

Sub acest aspect, instanța a avut în vedere că partea civilă a formulat pretenții doar cu privire la prejudiciul nepatrimonial.

Instanța a reținut că unul dintre principiile fundamentale de drept este cel al reparării integrale a prejudiciului suferit, acest lucru presupunând înlăturarea tuturor consecințelor dăunătoare ale unui fapt ilicit și culpabil, fie ele patrimoniale sau nepatrimoniale, în scopul repunerii, pe cât posibil, în situația anterioară a victimei (principiul restitutio in integrum).

Referitor la prejudiciul nepatrimonial, cu privire la care s-au formulat acțiunile civile, instanța a avut în vedere criteriul echității, care presupune ca indemnizația acordată să reprezinte o justă și integrală dezdăunare a părții vătămate. În temeiul Convenției Europene a Drepturilor Omului, acest criteriu se traduce prin necesitatea ca partea vătămată să primească o satisfacție echitabilă pentru prejudiciul moral suferit. Altfel spus, cuantumul despăgubirilor trebuie astfel stabilit încât să aibă efecte compensatorii și în același timp să nu constituie venituri nejustificate pentru victimele daunelor morale.

Raportat la suferința fizică resimțită ca urmare a accidentării cu autoturismul și provocării leziunilor traumatice descrise în actele medicale, disconfortul produs de necesitatea prezentării la unități spitalicești în vederea consultării, a administrării tratamentului, la numărul de zile de spitalizare și de concediu medical, la restrângerea firească a sferei activităților cotidiene, pe

perioada recuperării, instanța a apreciat ca fiind echitabil a li se acorda părților civile o indemnizație pentru reparația prejudiciului nepatrimonial suferit.

Instanța a apreciat că pretențiile părților civile sunt însă exagerate și depășesc cuantumul prejudiciului moral efectiv suferit și apreciat de către instanță prin prisma elementelor arătate mai sus, tinzându-se la obținerea unor beneficii necuvenite pe seama acestui accident. Aplicând criteriile menționate la situația concretă a fiecărei părți civile, instanța consideră că suma de 35.000 lei pentru fiecare reprezintă o indemnizație compensatorie de natură să atenueze suferințele părții civile.

Instanța a constatat că la fila 52 din dosar se află o copie a poliței de asigurare obligatorie emisă de S.C.G.A. S.A., cu valabilitate de la 04.08.2012 la 03.02.2013, din care rezultă că autoturismul marca VW Transporter cu numărul de înmatriculare ..., proprietatea inculpatului S.A. și condusă la momentul accidentului de către inculpat, era asigurată la această societate la data producerii accidentului.

În consecință, în baza art.397 alin.1 Cod procedură penală raportat la art.1357, 1387 alin.1, 1388 alin.1 și 1391 alin.1 Cod civil, coroborat cu art.50, art.54 alin.1 și art.55 alin.1 din Legea nr.136/1995, instanța a obligat inculpatul S.A., alături de asigurătorul S.C.G.A. S.A., în limita plafonului legal, la daune morale către părțile civile N.G. și N.G. Teodor, în cuantum de 35.000 lei pentru fiecare.

Prin adresa nr.126/06.01.2014, aflată la fila 80 din dosar, Spitalul Județean de Urgență Zalău a arătat că se constituie parte civilă în cauză cu suma totală de 877,18 lei, reprezentând cheltuielile cu asistența medicală acordată pacienților N.G. și N.G. Teodor, iar prin adresa nr.3587/23.10.2012, aflată la fila 61 în dosar, Serviciul Județean de Ambulanță Sălaj a menționat că se constituie parte civilă în cauză cu suma de 483,40 lei, sumă ce reprezintă contravaloarea kilometrului parcursi și a echipajelor pentru transportul numitului N.G..

Instanța a constatat că în conformitate cu prevederile art.313 din Legea nr.95/2006, Spitalul Județean de Urgență Zalău și Serviciul Județean de Ambulanță Sălaj au calitatea de părți civile în cauză, iar din înscrisurile depuse la dosar de acestea, instanța a apreciat că pretențiile lor civile sunt întemeiate, făcând dovada cheltuielilor ocazionate de spitalizarea și administrarea tratamentului medical și, respectiv transportul părții civile.

Prin urmare, față de prevederile art.313 din Legea nr.95/2006, coroborate cu art.50 din Legea nr.136/1995 republicată, cu modificările și completările ulterioare, instanța l-a obligat pe inculpat S.A., alături de asigurătorul S.C.G.A. S.A., în limita plafonului legal la plata de despăgubiri materiale către Spitalul Județean de Urgență Zalău, în cuantum de 877,18 lei, reprezentând cheltuieli legate de administrarea tratamentului medical al celor două persoane vătămate, urmând ca această sumă să fie actualizată cu dobânda oficială a B.N.R. până la data plății integrale și la despăgubiri materiale către Serviciul Județean de Ambulanță Sălaj, în cuantum de 483,40 lei, reprezentând cheltuieli ocazionate de transportul persoanei vătămate N.G..

Analizând susținerile asigurătorului referitoare la imposibilitatea de obligare a sa la plata cheltuielilor de spitalizare, instanța le-a apreciat ca neîntemeiate prin raportare la prevederile art.50 din Legea nr.136/1995, care prevăd expres că despăgubirile se acordă pentru sumele pe care asiguratul este obligat să le plătească cu titlu de dezdăunare persoanelor păgubite prin vătămare corporală sau deces, precum și prin avarierea ori distrugerea de bunuri.

În temeiul art.272 raportat la art.274 alin.1 Cod procedură penală, inculpatul a fost obligat la plata către stat a sumei de 1.900 lei, cu titlu de cheltuieli judiciare avansate de stat.

Împotriva acestei hotărâri a declarat apel asigurătorul SC G.A. SA BUCUREȘTI solicitând admiterea acestuia, desființarea sentinței judecătorești și judecând în fond dosarul, a fi

diminuate daunele morale acordate părților civile N.G.T. și N.G., ca fiind excesive, înlăturarea obligării asigurătorului la plata cheltuielilor de spitalizare ale părților civile, aceasta incumbând exclusiv inculpatului, aceeași solicitare formulând-o și în privința cheltuielilor judiciare, care trebuie suportate exclusiv de către inculpat.

Curtea examinând apelul declarat, prin prisma motivelor invocate, ajunge la următoarele constatări:

Nu poate fi primită solicitarea asigurătorului de a fi reduse daunele morale, acestea fiind proporționale cu prejudiciul încercat de părțile civile N.G.T. și N.G..

Conform art.54 alin.4 din Legea 136/1995 modificată, „în cazul stabilirii despăgubirii prin hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă, **asigurații sunt obligați să se apere în proces, iar citarea asigurătorului este obligatorie.**” De aici rezultă voința legiuitorului **de a limita poziția procesuală a societății de asigurare la calitatea sa de asigurător**, care îi oferă suficiente posibilități de apărare atât în nume propriu, cât și prin subrogare în drepturile asiguratului.

Potrivit noilor dispoziții procesual penale, intrate în vigoare la 1 februarie 2014, asigurătorul are calitatea de parte responsabilă civilmente.

În cazul producerii unui accident de circulație, având ca urmare cauzarea unui prejudiciu, pentru care s-a încheiat contract de asigurare obligatorie de răspundere civilă, coexistă repararea pagubei bazată pe Codul civil – teme delictual – cu cea contractuală **a asigurătorului, bazată pe contractul de asigurare încheiat în condițiile reglementate prin Legea 136/1995 modificată.** Mai mult, potrivit art. 2224 din Noul Cod civil, drepturile terțelor persoane păgubite se exercită împotriva celor răspunzători de producerea pagubei. Potrivit alin. 2 al aceluiași articol, asigurătorul poate fi chemat în judecată de persoanele păgubite, în limitele obligațiilor ce îi revin acestuia din contractul de asigurare.

Prin decizia nr.1/2005 Înalta Curte de Casație și Justiție a admis recursul în interesul legii declarat de Procurorul General al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și în aplicarea disp. art. 54 alin.4 și ale art. 57 din Legea nr.136/1995, privind asigurările și reasigurările în România, cu modificările ulterioare, a stabilit că societatea de asigurare participă în procesul penal în calitate de asigurător de răspundere civilă.

Curtea consideră că nu se impune diminuarea cuantumului daunelor morale acordate părților civile N.G. T. și N.G., raportat la dispozițiile art. 1391 NCC, deoarece despăgubirile acordate de instanța fondului, prezintă un raport rezonabil de proporționalitate cu atingerea adusă sănătății fizice și psihice a acestora, reflectând gradul de lezare a valorii sociale ocrotite, intensitatea și gravitatea suferinței acestora, ambii necesitând pentru vindecare 100 zile îngrijiri medicale.

Este de relevat, că în sarcina părților civile, instanțele nu au putut reține vreo culpă în producerea accidentului, aceasta revenind în întregime inculpatului asigurat la SC G. București.

Curtea, respectând conținutul RIL-ului 1/2005 al Înaltei Curți de Casație și Justiție apreciază că în mod corect Judecătoria Zalău a introdus în cauză și a citat ca asigurător SC G.A. SA BUCUREȘTI.

Instanța fondului la stabilirea daunelor morale a avut în vedere vârsta de 48 de ani a părții civile N.G. și de 24 de ani a părții civile N.G. T., culpa exclusivă a inculpatului în producerea evenimentului rutier, împrejurarea că fiecare dintre victime au necesitat 100 zile îngrijiri medicale în vederea vindecării, condiții în care cuantumul daunelor morale fixate este rezonabil și va fi menținut de către Curte.

Curtea reține că victimele au fost spitalizate o perioadă lungă de timp, necesitând 100 zile îngrijiri medicale, după care s-au aflat în tratament medical, în cursul căruia au continuat să aibă dureri.

Internarea în spital, conștiința de a fi bolnavi, suferința de a fi privați de o viață normală corespunzătoare vârstei, implică și o suferință psihică, ce presupune, de asemenea, o compensație și anume sub forma unor daune morale pentru prejudiciul nepatrimonial ce li s-a cauzat.

Curtea reține că daunele morale stabilite de judecătoreie trebuie să aibă efecte compensatorii și nu să constituie amenzi excesive pentru autorii prejudiciilor și nici venituri nejustificate pentru victimele accidentelor. Așa cum se arată în literatura de specialitate „sumele de bani acordate cu titlu de daune morale trebuie să poată fi calificate numai ca despăgubiri”.

La stabilirea cuantumului daunelor morale Curtea va avea în vedere dispozițiile dreptului intern și european art. 1391 Cod civil, și art 41 din CEDO și ea apreciază că sumele de câte 35.000 lei acordate de către judecătoreie, vor constitui o compensare rezonabilă a traumelor psihice încercate de victime, ca efect al faptei inculpatului.

Nu poate fi omisă împrejurarea că partea civilă N.G. a fost în vârstă de 48 de ani la data accidentului și este pensionar iar partea civilă N.G.T. la data evenimentului rutier era în vârstă de 24 de ani și este mecanic auto, leziunile suferite în urma faptei inculpatului, putându-i pune în pericol grav exercitarea pe viitor în condiții corespunzătoare a meseriei deținute.

Așa fiind solicitarea asigurătorului de a se dispune reducerea cuantumului daunelor morale, nu este fondată.

Curtea reține că raportat la poziția asigurătorului în procesul penal și ținând cont de faptul că în speță coexistă răspunderea delictuală cu cea contractuală a apelantei, în mod judicios judecătoria l-a obligat pe inculpat, iar pe apelantă doar în limita contractului de asigurare, la plata daunelor materiale și a cheltuielilor judiciare către părțile civile.

Pentru motivele ce preced, apelul asigurătorului SC G.A. SA BUCUREȘTI va fi respins ca nefondat în temeiul art. 421 pct 1 lit b NCPP.

Va fi obligată apelanta să achite părților civile N.G. și N.G.T. suma de 5000 lei cheltuieli judiciare, reprezentând onorariu avocațial în apel ca efect al promovării căii de atac de către asigurător, conform art. 276 alin 6 Cod procedură penală.

Va fi obligată apelanta să plătească în favoarea statului suma de 300 lei cheltuieli judiciare, în baza art.275 alin 2 Cod procedură penală. (Judecător Delia Purice)

5. Cerere de strămutare. Lipsa de fundamentare a alegațiilor referitoare la presupusa lipsă de imparțialitate a judecătorilor. Existența imparțialității în sensul art. 6 paragraf 1 din CEDO. Respingerea cererii

Curtea de Apel Cluj, Secția penală, sentința penală nr. 677 din 5 noiembrie 2014

Asupra cauzei penale de față,

În baza lucrărilor dosarului, constată că la data de 13 septembrie 2013 a fost înregistrată la Înalta Curte de Casație și Justiție contestația în anulare formulată de contestatorul C.I., act înaintat prin adresa din 05.10.2013 către Tribunalul Maramureș.

La Tribunalul Maramureș, contestația a fost înregistrată sub nr. .../2013, stabilindu-se ca termen de judecată data de 05.11.2013.

În motivare, contestatorul a arătat că, la data judecării cauzei sale în recurs, nu a fost legal citat deoarece procedura de citare la termenul la care s-a judecat recursul nu a fost îndeplinită conform legii.

Pentru termenul de judecată stabilit în cauză s-a dispus citarea contestatorului la adresa de domiciliu.

În ședința publică din data de 05.11.2013 s-a prezentat contestatorul, care și-a precizat poziția vizată de calea de atac promovată. A arătat că se referă la decizia nr. 680/05.05.2010 și la cea cu nr. 330 din 2010. La același termen, contestatorului i s-a pus în vedere că are posibilitatea angajării unui avocat. Întrucât contestatorul a precizat că nu are suficiente venituri, instanța a pus în discuție necesitatea desemnării unui avocat din oficiu.

În vederea desemnării unui avocat din oficiu și pentru a se atașa dosarul în care s-a pronunțat decizia nr.330/R/21.10.2013 a Tribunalului Maramureș, s-a dispus amânarea procesului pentru 03.12.2013.

La termenul din 03.12.2013 s-a prezentat contestatorul care a depus o copie a cererii sale adresate CEDO și a arătat că dorește să-și angajeze un avocat.

În raport de cererea contestatorului, s-a dispus amânarea cauzei pentru data de 14.01.2014.

La noul termen de judecată din 14.01.2014 contestatorul C.I. s-a prezentat la instanță, arătând că a discutat cu un domn avocat care la acel moment era plecat din localitate, că l-a angajat și urmează să-i dea banii. A solicitat amânarea cauzei, pentru a se prezenta apărătorul ales cu care a discutat și care va pregăti apărarea, cerere care a fost admisă de instanță, fixându-se termen în cauză pentru 11.02.2014.

La 11.02.2014 s-a prezentat contestatorul care a arătat că a pregătit banii, dar că avocatul său avea niște procese în alt oraș, că acesta va studia dosarul și că-l va plăti. Instanța i-a adus la cunoștință contestatorului, că această cauză a fost amânată de mai multe ori, pentru lipsă de apărare, iar acesta a arătat că a colaborat cu autoritățile, a fost închis pe nedrept, că dorește să se împace cu toată lumea. Solicită termen pentru a se ajunge la o înțelegere. La același termen de judecată, instanța i-a solicitat contestatorului să precizeze dacă dorește avocat din oficiu, însă acesta a afirmat că solicită acordarea unui nou termen de judecată, pentru angajare de apărător. În raport de această cerere, instanța a dispus amânarea cauzei pentru data de 11.03.2014.

La acest din urmă termen, s-a prezentat contestatorul C.I. asistat de apărătorul ales. La termen, instanța a constatat că s-a dispus conexarea dosarului nr. .../2014 al Tribunalului Maramureș la prezentul dosar, fiind vorba despre aceleași părți, aceeași cauză și aceeași hotărâre. Apărătorul contestatorului a precizat că în dosarul nr. .../2014 nu are delegație, a știut despre existența acestuia, dar nu l-a studiat. Având în vedere că s-a dispus conexarea, apărătorul ales al contestatorului a solicitat acordarea unui termen pentru a putea pregăti apărarea, cerere admisă de instanță, fiind stabilit ca următor termen de judecată data de 08.04.2014.

La termenul din data de 08.04.2014, cauza a fost amânată avându-se în vedere cererea formulată de apărătorul contestatorului, raportat la cererea de strămutare vizând acest dosar, aflată pe rolul Curții de Apel Cluj.

La data de 15.04.2014 la dosarul cauzei a fost depus un extras al deciziei penale nr.154/2014 a Curții de Apel Cluj prin care cererea de strămutare formulată de petentul C.I. privind dosarul nr..../2013 al Tribunalului Maramureș, a fost respinsă.

La data de 09.05.2014, cauza a fost amânată la solicitarea apărătorului contestatorului pentru acvirarea dosarului nr..../2012 al Judecătoriei Baia Mare, în care s-a pronunțat sentința penală nr.1426/2013, pentru a da posibilitatea apărătorului contestatorului să formuleze precizări în prezenta contestație.

La termenul din 03.06.2014 instanța a constatat existența unui caz de întrerupere a cursului justiției, iar în temeiul art.40 alin.4 din Codul de procedură penală a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție pentru soluționare. Pentru a dispune astfel, tribunalul a avut în vedere faptul că la acel termen de judecată s-a formulat o cerere de recuzare de către contestator, iar completul investit cu soluționarea acelei cereri de recuzare, a apreciat că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art.64 alin.4 din Codul de procedură penală, respectiv că nu au fost indicate pentru fiecare persoană în parte cazurile de incompatibilitate și temeiurile de fapt cunoscute la momentul formulării cererii și în baza art.67 alin.5 din Noul Cod de procedură penală, s-a dispus trimiterea cererii de recuzare la completul investit și ai căror membri au fost recuzați, pentru a se pronunța în speță.

Având în vedere incidentul procedural intervenit și apreciind că există un caz de întrerupere al cursului justiției, așa cum am arătat, Tribunalul Maramureș la termenul din 03.06.2014 a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție pentru a dispune în consecință.

Prin sentința penală nr.575 din 12.06.2014 Înalta Curte de Casație și Justiție a dispus că nu există un caz de întrerupere a cursului justiției, a scos cauza de pe rol și a trimis dosarul Tribunalului Maramureș, urmând ca cererea de recuzare să fie soluționată de completul în fața căruia se invocă incompatibilitatea, în raport de neîndeplinirea obligațiilor impuse de art.67 alin.4 din Codul de procedură penală.

La termenul din 16.09.2014 instanța a făcut aplicarea dispozițiilor cuprinse în hotărârea Înaltei Curți de Casație și Justiție și totodată a dispus amânarea cauzei pentru termenul din 14.10.2014 pentru a da posibilitatea contestatorului să își reprecizeze cererea.

La termenul din data de 14.10.2014 a avut loc dezbaterea cauzei, amânarea pronunțării soluției dispunându-se pentru data de 20.10.2014.

Prin decizia penală nr.33/R din 20.10.2014, contestația în anulare formulată de contestatorul C.I. împotriva deciziei penale nr.330/R din 21.10.2010 a Tribunalului Maramureș prin care a fost soluționat recursul împotriva sentinței penale nr.680 din 05.05.2010 a Judecătoriei Baia Mare, a fost respinsă.

Verificând susținerile contestatorilor, Curtea apreciază că acestea nu se regăsesc în probele dosarului, instanța investită cu soluționarea contestației în anulare respectând dispozițiile legale care guvernează această cale extraordinară de atac. În speță, nu s-a dovedit că există o suspiciune rezonabilă în sensul că imparțialitatea judecătorilor instanței este afectată datorită împrejurărilor cauzei, calității părților și nici că ar exista un pericol de tulburare a ordinii publice.

La data de 14.10.2014, petiționarii C.V., C.I. și C.C. au formulat din nou o cerere de strămutare, în aceeași cauză, respectiv dosarul penal nr. .../2013 al Tribunalului Maramureș, care urmează a fi soluționată prin prezenta încheiere penală.

Deși textul art. 76 alin. 7 C.proc.pen. învederează că în aceeași cauză nu mai poate fi formulată o nouă cerere, pentru aceleași motive, Curtea nu o va respinge ca inadmisibilă, ci pentru a respecta dreptul la apărare al petenților, o va examina pe fond.

Curtea, analizând cererea formulată în cauză, raportat la dispozițiile legale în materie, precum și la înscrisurile justificative depuse, apreciază că aceasta este nefondată.

În primul rând, trebuie avute în vedere dispozițiile art. 6 paragraf 1 din C.E.D.O precum și jurisprudența CEDO cu privire la definirea unei instanțe imparțiale.

În cauza Hauschildt c. Danemarcei precum și în cauza Piersack c.Belgiei, Curtea a arătat că lipsa prejudecăților și atitudinea nepărtinitoare sunt elemente definitorii ale imparțialității.

Mai mult, existența imparțialității în sensul art. 6 paragraf 1 din CEDO trebuie determinată conform unui test subiectiv, pe baza convingerilor personale ale unui anumit judecător, într-o

anumită cauză, dar și conform unui test obiectiv vizând să stabilească dacă un judecător a oferit suficiente garanții pentru a exclude orice îndoială legitimă în această privință.

Demersul obiectiv a fost explicat de Curte în cauza Fey c. Austria în felul următor: ”ceea ce trebuie asigurat este încrederea pe care, într-o societate democratică, instanțele trebuie să o inspire publicului și, în primul rând acuzatului într-un proces penal”. Dacă există o îndoială justificată, a mai arătat CEDO, judecătorul bănuit de atitudine părtinitoare trebuie să se retragă de la judecarea cauzei.

În acest context, considerăm că nu sunt îndeplinite cerințele textului de lege invocat, respectiv ale art. 71 Cod procedură penală, astfel că, cererea petiționarului se va respinge ca nefondată, în baza art. 76 alin. 5 C.proc.pen.

Va obliga pe fiecare contestator la câte 200 lei cheltuieli judiciare statului, în baza art. 275 alin. 2 C.proc.pen. (Judecător Delia Purice)

6. Plângere împotriva soluției de clasare dispuse de procuror în temeiul art. 16 lit. c) C.pr.pen. Cerere de schimbare a temeiului clasării din art. 16 lit. c) în art. 16 lit. a) – fapta nu există. Respingere ca nefondată

Curtea de Apel Cluj, Secția penală, încheierea judecătorului de cameră preliminară nr. 676 din 5 noiembrie 2014

JUDECĂTOR CAMERĂ PRELIMINARĂ

Asupra cauzei penale de față,

În baza lucrărilor dosarului, constată că prin plângerea înregistrată în termenul legal prevăzut de art.340 C.p.p., petentul A.B.C. a solicitat ca prin hotărârea ce se va pronunța, să se constate că soluția de clasare dispusă față de acesta prin rechizitoriul întocmit de DNA – Serviciul Teritorial Oradea la data de 2.09.2014, în dosarul nr.../2013, soluție menținută prin ordonanța nr.../25.09.2014 a procurorului șef serviciu în cadrul Direcției Naționale Anticorupție, Serviciul Teritorial Oradea, este netemeinică și nelegală și pe cale de consecință, să se dispună schimbarea temeiului de drept a soluției de clasare din art.16 alin.1 lit.c – în sensul că nu există probe că petentul a săvârșit infracțiunea, în art. 16 alin.1 lit.a C.p.p., constatându-se că fapta imputată petentului nu există.

În motivarea plângerii sale, petentul a învederat faptul că soluția pronunțată este în contradicție cu starea de fapt reținută în cauză și cu probele administrate în cursul urmăririi penale, întrucât din discuțiile purtate între denunțatoarele și petent, nu rezultă că acesta ar fi primit suma de 15.000 euro, de la B.E. pentru a-i corupe pe judecătorii X și Z. de la Curtea de Apel Oradea, în vederea punerii în libertate a numitului U.V., iar pe de altă parte, înregistrările efectuate de denunțatoarele cu telefonul său mobil sunt contradictorii și nu se coroborează cu nici un alt mijloc de probă.

Examinând plângerea formulată prin prisma actelor și lucrărilor dosarului precum și a dispozițiilor legale în materie, judecătorul de cameră preliminară reține următoarele:

Prin rechizitoriul întocmit de DNA – Serviciul Teritorial Oradea la data de 2.09.2014, în dosarul nr.../2013 s-a dispus, în baza art.16 alin.1 lit.c C.p.p. clasarea cauzei penale având ca obiect comiterea de către petent a infracțiunii de trafic de influență, faptă prev. și ped. de art.291 alin.1 C.p., cu referire la art.6 din Legea nr.78/2000, cu aplicarea art.5 C.p., soluția fiind

menținută, ca urmare a respingerii plângerii petentului, prin ordonanța nr.../din 25.09.2014 a procurorului șef serviciu din cadrul Direcției Naționale Anticorupție- Serviciul Teritorial Oradea.

Pentru a dispune astfel, s-a apreciat de către procurorul de caz că, în urma probatoriului administrat, nu s-a înlăturat orice dubiu cu privire la vinovăția petentului A.B.C.-Ioan, adoptându-se astfel o soluție de netrimitere în judecată în considerarea principiului „*in dubio pro reo*”.

Procurorul de caz, a învederat că nu este în posesia unor probe suficiente, care să confirme că petentul A.B.C. ar fi comis infracțiunea de trafic de influență față de magistrații X. și P.M..

Sușinerile petentului în sensul că fapta de care este acuzat nu există, iar denunțătoarea B.E. nu cunoaște personal niciun aspect cu privire la presupusul trafic de influență ce îi este imputat, este combătută prin denunțul numitei B.E. din 24.09.2013, de la parchet, unde aceasta la fila nr. 174 u.p. învederează următoarele: ”în 25.08.2011, ziua în care a avut loc ședința de judecată a lui U.V. la Curtea de Apel Oradea, m-am prezentat acolo și am avut o întâlnire cu avocatul A.B.C., căruia i-am remis într-un plic suma de 12.000 euro, pe care A.B.C. i-a scos din plic, i-a numărat, i-a împărțit în două și am înțeles din gestul său că fiecare dintre judecătorii X și Z. vor primi câte 6.000 euro, în cursul aceleiași zile de 25.08.2011. Am fost și eu prezentă în sala de judecată, iar instanța era formată din judecătorii X și Z. ce au pronunțat sentința de admitere a cererii lui U.V., de punere în libertate”.

Aceleași împrejurări le relevă denunțătoarea B.E. și în declarația de la DNA Oradea, din 2.10.2013, învederând textual :”în dimineața de 25.08.2011, m-am întâlnit cu avocatul A.B.C. la o terasă din fața Palatului de Justiție și i-am confirmat că am banii la mine. După aceea, am intrat în sediul instanței împreună, am urcat la etajul II, unde erau birourile Curții de Apel, iar acolo avocatul A.B.C. m-a chemat într-un loc retras și mi-a cerut să îi dau banii. În acel moment, am scos din poșetă un plic în care aveam diferența de bani până la 20.000 euro, respectiv suma de 6.000 euro în bancnote de 500 și l-am dat avocatului A.B.C.. Acesta a scos banii din plic, i-a numărat, și mi-a spus să mai pun 4.000 euro astfel încât să le dea câte 5.000 euro la fiecare dintre cei doi judecători, respectiv X. și Z.. Apoi, avocatul A.B.C. a împărțit cei 10.000 euro în două, după care i-a pus într-o carte pe care o avea asupra lui. După ce a primit de la mine cei 10.000 euro, avocatul A.B.C. a intrat într-un birou, unde cred că erau judecătorii. Pentru a-i dovedi lui U.V. că i-am dat banii avocatului A.B.C., am înregistrat discuțiile pe care le-am avut cu acesta atât în fața barului din parc, cât și cea de pe holul instanței când i-am remis banii. M-am reîntâlnit cu avocatul A.B.C., după terminarea ședinței de judecată și el m-a asigurat că problema este rezolvată și să aștept pronunțarea. Din afirmația avocatului A.B.C., am înțeles că a remis judecătorilor X și Z. suma de bani, în schimbul căreia cei doi magistrați îl vor pune în libertate pe U.V.”.

Aserțiunile și sușinerile denunțătoarei din 2.10.2013 din fața DNA-S.T.Oradea, au fost reluate și menținute integral în declarația acesteia din 10.12.2013, în fața acelorași procurori.

Sușinerile denunțătoarei se coroborează cu declarațiile numitului U.V. și parțial cu declarațiile numitei C.R..

Față de poziția avocatului A.B.C. și a numitului X., care au uzat de dreptul la tăcere, procurorii au dispus clasarea cauzei în baza art. 16 lit.c C.proc.pen., considerând că nu există probe suficiente că aceste persoane au săvârșit infracțiunile reclamate de denunțătoare, dincolo de orice îndoială rezonabilă.

Judecătorul de cameră preliminară de la Curte, apreciază că singurul temei al răspunderii penale este săvârșirea unei infracțiuni. Existența infracțiunii implică în mod necesar săvârșirea unei fapte care prezintă anumite trăsături caracteristice.

Inexistența faptei presupune, în mod logic și inexistența infracțiunii și, în consecință, apare imposibilitatea fundamentării obiective a tragerii la răspundere penală. Prin reglementarea cazului de stingere a acțiunii penale cuprins în art. 16 alin. 1 lit. a C.proc.pen., legiuitorul a avut în vedere situația în care, fapta nu există în materialitatea sa, cu alte cuvinte, nu a fost săvârșită o faptă care să fi produs modificări fizice în lumea înconjurătoare.

În art. 16 alin. 1 lit.a C.proc.pen., codul are în vedere inexistența unei fapte în materialitatea ei.

Prin decizia penală nr. 1 din 2002, s-a statuat de către CSJ că, „primirea de foloase, dar nu pentru a determina un funcționar să facă ori să nu facă un act ce intră în atribuțiile sale de serviciu, ci într-un scop lícit, constituie temeiul pentru achitare din lipsa unui element constitutiv al infracțiunii, iar nu pentru că fapta nu există, **deoarece fapta constând în primirea de foloase există în materialitatea ei, dar nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii**”.

În legătură cu schimbarea temeiului de clasare, formulat de petent, judecătorul de la Curte reține următoarele:

Motivul invocat, constând în inexistența faptei, nu are corespondent în probele dosarului, acestea convergând indubitabil către confirmarea existenței infracțiunii, în condițiile cerute de latura obiectivă.

De altfel, pentru a putea invoca clasarea întemeiată pe art.16 lit.a C.pr.pen., petentul ar fi trebuit să dovedească că nu a existat o faptă în materialitatea ei și nu neapărat penală.

Ori, în cauză, petentul a avut mai multe întâlniri și discuții cu denunțatoarea B.E., în scopul coruperii judecătorilor X și Z. de la Curtea de Apel Oradea, **astfel că soluția de clasare solicitată, fundamentată pe acest temei de drept, este neîntemeiată, nesprijinindu-se pe argumente de natură a zdruncina încrederea curții în justețea probatoriilor administrate.**

Ca urmare, aplicând aceste principii speței de față se constată că, în mod corect s-a reținut ca temei de clasare art.16 lit.c C.p.p., fapta existând în materialitatea ei, în sensul că există indicii că petentul a primit suma de bani de la denunțatoare, fără însă a se putea stabili cu certitudine vinovăția acestuia, respectiv scopul coruperii judecătorilor de la Curtea de Apel Oradea, neexistând probe certe că petiționarul ar fi comis infracțiunea de trafic de influență pentru care a fost cercetat.

Față de cele de mai sus, în baza art. 341 alin.6 lit.a C.p.p., constatând legalitatea și temeinicia soluției atacate, va respinge ca nefondată plângerea petentului A.B.C..

În baza art.275 alin.2 C.p.p. va obliga petentul la plata sumei de 400 lei, cheltuieli judiciare în favoarea statului. (Judecător Delia Purice)

7. Apel. Legea penală mai favorabilă. Obligarea inculpatului și a părții vătămate la plata cheltuielilor de judecată în caz de împăcare. Art. 159 alin.(3) NCP. Ineficiență față de dispozițiile Deciziei Curții Constituționale nr. 1470/08.11.2011

Curtea de Apel Cluj, Secția penală, decizia nr. 1070 din 26 noiembrie 2014

Asupra apelului penal de față,

Prin sentința penală nr. 73 din 3 iulie 2014 pronunțată în dosarul nr. .../2013 a Judecătoriei Beclean, în baza disp. art. 386 alin. 1 NCPP, s-a dispus schimbarea încadrării juridice dată faptei prin actul de sesizare, din infracțiunea de furt prev. de art. 208 alin. 1 și 2 Cod penal (1969) cu aplicarea art. 41 alin. 2 Cod penal (1969) în infracțiunea de furt prev. de art. 228 alin. 1 și 3 din Noul Cod penal cu aplicarea art. 35 alin. 1 din Noul Cod penal.

În baza disp. art. 396 alin. 6 rap. la art. 16 alin. 1 lit. „g” NCPP coroborate cu disp. art. 231 alin. 2 din Noul Cod penal, a fost încetat procesul penal îndreptat împotriva inculpatului **F.G.** ... – pentru comiterea infracțiunii de furt prev. de art. 228 alin. 1 și 3 din Noul Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 din Noul Cod penal, ca urmare a împăcării cu partea vătămată SC F.D.E.E.D.T.N. SA – cu sediul în mun. Cluj-Napoca, ..., jud. Cluj.

S-a luat act că inculpatul a acoperit integral prejudiciul cauzat părții civile SC F.D.E.E.D.T.N. SA.

A fost obligată partea vătămată și inculpatul la plata sumei de câte 250 lei, fiecare, cu titlu de cheltuieli judiciare în favoarea statului.

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a reținut că prin Rechizitoriul Parchetului de pe lângă Judecătoria Beclean înregistrat sub nr. .../P/2013 și la această instanță sub nr. de mai sus, s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale și trimiterea în judecată a inculpatului F.G. pentru săvârșirea infracțiunii de furt prev. de art. 208 alin. 1 și 2 Cod penal (1969) cu aplicarea art. 41 alin. 2 Cod penal.

S-a reținut în cuprinsul actului de sesizare că, la data de 29.03.2013, în baza sarcinilor de serviciu, angajații părții vătămate SC F.D.E.E.D.T.N. SA, respectiv martorii S.Z.T., R.I.O. și P.T. – electricieni - s-au deplasat în satul ..., comuna ... pentru a verifica și a înlocui contoarele electrice ale cetățenilor abonați. Drept urmare, prepușii părții vătămate au ajuns (orele 15:00) la imobilul cu nr. administrativ 174 în satul ..., proprietatea inculpatului F.G., locație unde au găsit-o doar pe soția acestuia, martora F.M. care a motivat că nu le poate permite accesul în locuință întrucât imobilul este încuiat, iar cheia se află la soțul său – inculpatul F.G. – ce era plecat în comună. Sub pretextul că merge în vecini să dea telefon după soțul ei inculpat, martora a plecat de acasă – cu toate că avea la dispoziție terminalul telefonic fix, proprietate personală și aflat în stare de funcționare (pentru că anterior sosirii, electricienii au apelat-o) – timp în care, angajații părții vătămate au văzut privind din exteriorul casei, pe un geam, că, în holul casei era amplasat un radiator în funcțiune, iar din tabloul electric montat pe perete ieșea un cablu care intra în partea de jos a contorului de măsurare a consumului de energie electrică (tabloul electric cu cele 4 siguranțe fiind montat deasupra contorului). Întrucât a fost evident pentru cei trei electricieni că este vorba despre o instalație de sustragere a energiei electrice necontorizată, aceștia au sesizat organele de poliție, care s-au prezentat de îndată la fața locului și au constatat cele expuse anterior.

S-a mai reținut în actul de sesizare că, prin orificiul creat de un geam aflat pe peretele nordic al casei de locuit, în poziție întredeschis, ieșea un cablu electric cu izolație de culoare albă care se termina în incinta unui atelier de forjă improvizat în gospodărie și care avea instalat în capăt, o priză. S-a stabilit că, prin introducerea conductorului în contorul de măsurare a consumului de energie electrică, nu s-a mai înregistrat pe contor energia utilizată de către abonatul – inculpat, care deținea la acea dată în gospodărie, diferite aparate și scule electrice (aparat de sudură artizanal, polizor, radiator electric, circulă, abric, moară, compresor, miniabric, două mașini de găurit, flex, frigider, cuptor cu microunde, plasmă TV-LG) și două becuri de iluminat (f. 18).

S-a mai menționat în actul de sesizare că, întrucât prejudiciul cauzat i-a fost acoperit integral (prin plata c/v energiei sustrase), partea vătămată nu a formulat petenții civile în cauză.

Deși legal citată, partea vătămată nu și-a desemnat reprezentant în instanță, însă prin scriptul depus la dosar (fil. 87 din dosar) a arătat că s-a împăcat cu inculpatul, în sensul disp. art. 231 Cod penal, inculpatul acoperind prejudiciul cauzat prin fapta sa.

Prezent în instanță la termenul de judecată din data de 22.05.2014, inculpatul a arătat că dorește să se împace cu partea vătămată raportat la acoperirea integrală a prejudiciului.

Totodată, prin apărător ales – av. ... – în virtutea disp. art. 5 din Noul Cod penal, a solicitat schimbarea încadrării juridice dată faptei prin actul de sesizare, din infracțiunea de furt prev. de art. 208 alin. 1 și 2 Cod penal (1969) cu aplicarea art. 41 alin. 2 Cod penal (1969) în infracțiunea de furt prev. de art. 228 alin. 1 și 3 din Noul Cod penal cu aplicarea art. 35 alin. 1 din Noul Cod penal.

Ulterior, la termenul de judecată din data de 19.06.2014, s-a prezentat în instanță inculpatul, ocazie cu care a declarat că între el și partea vătămată a survenit împăcarea, solicitând încetarea procesului penal (susținerile inculpatului referitoare la împăcarea cu partea vătămată fiind confirmate prin înscrisul depus de partea vătămată - f. 87).

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța a reținut următoarele:

Potrivit disp. art. 159 alin. 1 din Noul Cod penal, împăcarea părților înlătură răspunderea penală, producându-și efectele și în cazul în care acțiunea penală a fost pusă în mișcare din oficiu, dacă legea prevede în mod expres această posibilitate.

Potrivit aliniatului 2 al aceluiași articol, împăcarea părților înlătură răspunderea penală și stinge acțiunea civilă, iar în conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. 1 lit. «g» NCPP, împăcarea părților este una dintre situațiile în care exercitarea acțiunii penale este împiedicată.

Față de împrejurarea că, în speță, între părți a survenit împăcarea și raportat la disp. art. 5 din Noul Cod penal, în baza disp. art. 386 alin. 1 NCPP, s-a dispus schimbarea încadrării juridice dată faptei prin actul de sesizare, din infracțiunea de furt prev. de art. 208 alin. 1 și 2 Cod penal (1969) cu aplicarea art. 41 alin. 2 Cod penal (1969) în infracțiunea de furt prev. de art. 228 alin. 1 și 3 din Noul Cod penal cu aplicarea art. 35 alin. 1 din Noul Cod penal.

Având în vedere manifestarea de voință exprimată prin reprezentant legal de către partea vătămată și personal de către inculpat, în baza disp. art. 396 alin. 6 rap. la art. 16 alin. 1 lit. „g” din Noul Cod de procedură penală, va lua act de această manifestare, sens în care s-a dispus încetarea procesului penal îndreptat împotriva inculpatului F.G., ca urmare a împăcării cu partea vătămată SC F.D.E.E.D.T.N. SA.

Totodată, raportat la susținerile părții vătămate și având în vedere disp. art. 19 și urm. NCPP, s-a luat act că inculpatul a acoperit integral prejudiciul cauzat părții civile SC F.D.E.E.D.T.N. SA.

Împotriva acestei hotărâri a declarat apel S.C. F.D.E.E.D.T.N. SA –SUCURSALA BISTRIȚA, solicitând admiterea căii de atac promovate, desființarea sentinței Judecătoriei Beclean și în fond, rejudecând dosarul, a se dispune tragerea la răspundere penală a inculpatului F.G., iar sub aspectul laturii civile, obligarea exclusivă a acestuia la plata cheltuielilor judiciare atât în fața primei instanțe, cât și a celei de apel.

În motivarea apelului, se învederează că împăcarea a intervenit în timpul judecării cauzei, în fața instanței de fond, condiții în care inculpatul trebuia să suporte exclusiv plata cheltuielilor judiciare. Mai mult, arată partea civilă că deși s-au împăcat sub aspect civil, inculpatul plătind prejudiciul în valoare de 4.655,46 lei, ei solicită în continuare tragerea la răspundere penală a acestuia.

Curtea examinând apelul declarat, prin prisma motivelor invocate, ajunge la următoarele constatări:

Prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Judecătoria Beclean din 8.11.2013, a fost trimis în judecată inculpatul F.G. pentru săvârșirea infracțiunii de furt prev. de art. 208 alin. 1 și 2 C.P., cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.P., iar în ședința publică din 19.06.2014, instanța de fond a dispus schimbarea încadrării juridice a infracțiunii imputate acestuia, în infracțiunea de furt prev. de art.

228 alin. 1 și 3 din NCP, cu aplicarea art. 35 alin. 1 din NCP, apreciind că Noul Cod penal este o lege mai favorabilă care permite conform art. 231 alin. 2 C.P. împăcarea părților și încetarea procesului penal.

Raportat la scriptul depus de către partea civilă S.C. F.D.E.E.D.T.N. SA –SUCURSALA BISTRIȚA, la fila nr. 87 din dosarul instanței de fond, de unde reiese fără echivoc că inculpatul a recuperat integral prejudiciul, intervenind astfel împăcarea între acesta și apelantă, prima instanță în mod judicios, a luat act de această manifestare de voință, încetând procesul penal conform art. 396 alin. 6 rap. la art. 16 lit.g C.pr.pen., rap. la art. 231 alin.2 NCP.

Potrivit disp. art. 159 alin. 1 din Noul Cod penal, împăcarea părților înlătură răspunderea penală, producându-și efectele și în cazul în care acțiunea penală a fost pusă în mișcare din oficiu, dacă legea prevede în mod expres această posibilitate.

Potrivit aliniatului 2 al aceluiași articol, împăcarea părților înlătură răspunderea penală și stinge acțiunea civilă, iar în conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. 1 lit. «g» NCPP, împăcarea părților este una dintre situațiile în care exercitarea acțiunii penale este împiedicată.

Raportat la aceste dispoziții legale enunțate, este evident că inculpatul nu mai poate fi tras la răspundere penală, câtă vreme părțile s-au împăcat necondiționat în fața Judecătorei Beclean, ca efect al plății integrale a prejudiciului cauzat apelantei.

Cu privire la suportarea cheltuielilor judiciare de către partea vătămată și inculpat, conform art. 275 pct.2 lit.d C.pr.pen. (în caz de împăcare) raportat la dispozițiile art. 159 alin.3 NCP, Curtea reține următoarele:

Prin decizia Curții Constituționale nr. 1470 din 8.11.2011, s-a stabilit că dispozițiile procesuale (în speță ale art. 320 ind. 1 C.proc.pen.) sunt neconstituționale în măsura în care înlătură aplicarea legii penale mai favorabile, instanțele trebuind să aplice aceste prevederi legale pentru toți inculpații aflați în aceeași situație juridică, fără a avea în vedere drept criteriu – data sesizării instanței (înainte de adoptarea Legii 202/2010 și după intrarea acesteia în vigoare, ulterior datei de 25 noiembrie 2010) – speța analizată în această decizie-.

În esență, s-a stabilit că „disp. art. 320 ind. 1 alin. 1 Cod proc.pen. sunt neconstituționale în măsura în care **nu permit aplicarea legii penale mai favorabile tuturor situațiilor juridice născute sub imperiul legii vechi și care continuă să fie judecate sub legea nouă, până la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare**”.

Din actele și lucrările dosarului rezultă că infracțiunea a fost comisă de inculpatul F.G. în perioada 5 martie 2013-29 martie 2013, dar rechizitoriul (8.11.2013) și sesizarea instanței s-a realizat la 20.11.2013, deci sub imperiul vechiului Cod penal, primul termen de judecată fiind fixat la 23.01.2014, când era în vigoare tot vechiul Cod penal.

Curtea apreciază că soluția Judecătorei Beclean, de obligare la plata cheltuielilor judiciare, atât pe inculpat cât și pe partea vătămată conform art. 275 alin. 2 lit.d C.pr.pen., aceștia împăcându-se în cursul judecății, este întemeiată și justificată de dispozițiile deciziei Curții Constituționale 1470 din 8.11.2011, pe deplin aplicabile la speța de față, întrucât prevederile ce guvernează desfășurarea procesului penal, fiind de imediată aplicare sunt mai favorabile. Determinarea caracterului „mai favorabil” are în vedere mai multe elemente: cuantumul pedepsei, condițiile de incriminare, cauzele care exclud sau înlătură responsabilitatea, influența circumstanțelor atenuante sau agravante, normele privitoare la tentativă, recidivă.

În cazul de față, inculpatul a fost trimis în judecată înainte de intrarea în vigoare a legii noi, astfel că, până la soluționarea definitivă a dosarului, va beneficia de judecarea procesului potrivit legii mai favorabile, conform art. 5 NCP. Prin adoptarea deciziei Curții Constituționale s-a dorit înlăturarea discriminării și a încălcării principiului egalității de tratament față de

inculpații care au fost trimiși în judecată sub imperiul legii vechi, dar care, depășind momentul procesual al începerii cercetării judecătorești și până la soluționarea definitivă a cauzei, se judecă potrivit noii legi, într-o atare situație fiind incident principiul legii penale mai favorabile.

Curtea reține că, față de decizia Curții Constituționale mai sus citată, este nedrept ca instanțele să considere că împăcarea ar produce efecte numai dacă are loc până la citirea actului de sesizare a instanței, în situațiile în care infracțiunile au fost comise sub legea veche, sesizarea instanțelor a avut loc tot sub aceste dispoziții, dar judecarea efectivă intervine după intrarea în vigoare a noilor prevederi legale penale și procesual penale, când obligatoriu, este cunoscut că trebuie să primească recunoaștere deplină – aplicarea legii penale mai favorabile-, nefiind permis ca inculpații să fie discriminați și să se încalce egalitatea de tratament de care trebuie să beneficieze toți cetățenii în fața justiției.

În consecință, prevederile art. 159 alin. 3 NCP, au eficiență doar pentru cauzele care se vor instrumenta și vor fi pe rolul instanței începând cu 1 februarie 2014, data intrării în vigoare a Noilor Coduri penal și procesual penal, deci pentru viitor.

Câtă vreme în speța de față, infracțiunea a fost comisă în anul 2013, rechizitoriul și sesizarea judecătorei au avut loc în noiembrie 2013 și ianuarie 2014, judecarea situându-se pe parcursul lunilor aprilie-iulie 2014, în dosar trebuie să primească eficiență, aplicarea legii penale mai favorabile, art. 5 NCP și să se aprecieze raportat la disp. art. 1470/2011 a Curții Constituționale că împăcarea este posibilă până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești.

Pe cale de consecință, este legală și temeinică conform art. 275 alin.2 lit.d C.pr.pen., obligarea la plata cheltuielilor judiciare, atât a inculpatului cât și a părții vătămate în caz de împăcare.

Așadar, se va respinge ca nefondat apelul părții civile în baza art. 421 pct.1 lit.b C.pr.pen.

Va obliga pe apelantă să plătească în favoarea statului suma de 100 lei cheltuieli judiciare, conform art. 275 alin. 2 C.pr.pen. (Judecător Delia Purice)

8. Mandat european de arestare. Respingerea cererii de punere în executare. Constatarea incidenței principiului *non bis in idem*.

Curtea de Apel Cluj, Secția penală, sentința nr. 731 din 26 noiembrie 2014

Asupra cauzei penale de față:

Prin sesizarea înregistrată sub nr. de mai sus Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Cluj în baza art. 102 alin. 1 și 2 din Legea 302/2004 repub. și modif. a cerut arestarea persoanei solicitate **B.G.**,, pe o perioadă de 29 de zile și predarea sa către autoritățile judiciare din Italia, în baza mandatului european de arestare nr. SIEP 56/2009, emis în data de 31 octombrie 2014 de către Parchetul Republicii de pe lângă Tribunalul din Treviso, Italia, pentru săvârșirea infracțiunii de trafic ilicit de substanțe stupefiante și substanțe psihotrope, prev. de art. 110 din Codul penal italian, art. 73 și art. 80 alin. 2 din DPR 309/90. S-a cerut predarea persoanei solicitate pentru autoritățile din Italia în vederea executării unui rest de pedeapsă de 11 ani, 11 luni și 6 zile și o amendă de 150.000 euro dintr-o pedeapsă totală de 13 ani închisoare și o amendă de 150.000 euro din care B.G. a executat în regim privativ de libertate 1 an și 24 de zile pentru infracțiunea de trafic internațional de droguri.

Examinând actele dosarului, Curtea reține următoarele:

Prin ordonanța din 18 noiembrie 2014 a Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Cluj s-a dispus reținerea pentru 24 de ore a persoanei solicitate.

Prin Încheierea penală nr. 17/HI din 19 noiembrie 2014 a Curții de Apel Cluj în baza art. 103 din Legea nr. 302/2004 modificată și republicată, a fost admisă cererea formulată de Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Cluj și s-a dispus arestarea pe o perioadă de 29 de zile începând cu data de 19 noiembrie 2014 până la data de 17 decembrie 2014 a persoanei solicitate B.G.,, în baza mandatului european de arestare nr. SIEP 56/2009, emis în data de 31 octombrie 2014 de către Parchetul Republicii de pe lângă Tribunalul din Treviso, Italia, în baza sentinței nr. 775/2008 din 10.07.2008 emisă de Tribunalul din Treviso, rămasă definitivă la 18.12.2008.

S-a dispus emiterea mandatului de arestare a persoanei solicitate conform art.103 alin.13 din Legea nr.302/2004.

În baza art. 103 din Legea nr. 302/2004 modificată și republicată a fost fixat termen de judecată pentru data de **28.11.2014** în vederea efectuării unei adrese către Tribunalul București, Secția I Penală, pentru a comunica de urgență o copie de pe sentința penală nr. 1210 din 04.10.2005, precum și a unei adrese către Tribunalul din Treviso, Italia, pentru a comunica o copie de pe sentința nr. 775/2008 din 10.07.2008 emisă de Tribunalul din Treviso, rămasă definitivă la 18.12.2008 și a unei adrese către Penitenciarul Gherla pentru a remite dosarul de penitenciar al condamnatului.

Depunându-se actele cerute la data de 26 noiembrie 2014, Curtea constatând că persoana solicitată a fost condamnată în România prin Sentința penală nr. 1210 din 04.10.2005 a Tribunalului București rămasă definitivă prin Decizia penală nr. 3171 din 14 iunie 2007 a ÎCCJ la pedeapsa de 10 ani închisoare pentru trafic internațional de droguri prev. de art. 3 alin. 2 din Legea 143/2000 cu art. 41 alin.2 și art. 16 din Legea 143/2000, fiind achitat pentru infracțiunea de trafic de droguri de risc prev. de art. 2 alin. 2 din Legea 143/2000 cu art. 41 alin.2 CP și 75 lit. a Cp și art. 16 din Legea 143/2000, prin deciziile de mai sus dispunându-se și condamnarea persoanei solicitate la 5 ani închisoare pentru asociere în vederea comiterii de infracțiuni prev. de art. 323 alin. 1 Cp cu art. 13 Cp, rezultă că pentru aceeași infracțiune de trafic internațional de droguri s-a cerut predarea sa către autoritățile judiciare din Italia, respectiv pentru executarea unui rest de pedeapsă de 11 ani, 11 luni și 6 zile de închisoare și o amendă de 150.000 euro din pedeapsa de 13 ani închisoare aplicată prin Sp 775/2008 a Tribunalului din Treviso, din care a executat în Italia prin privare de libertate 1 an și 24 de zile, Curtea a dispus schimbarea termenului de judecată pentru data de 26 noiembrie 2014 ora 13:00, apreciindu-se că în speță este incident art. 98 alin. 1 lit. a din Legea 302/2004, respectiv principiul non bis in idem.

Persoana solicitată a învederat faptul că în perioada 23 iunie 2003 – 05 octombrie 2009 a executat în România, în Penitenciarul Gherla, pedeapsa de 10 ani închisoare aplicată de Tribunalul București pentru infracțiunea de trafic internațional de droguri, așa cum rezultă din dosarul său de penitenciar. Condamnatul B.G. precizează că în timp ce executa pedeapsa de mai sus în România, pentru aceeași infracțiune de trafic internațional de droguri a fost condamnat în anul 2008, în lipsă, în Italia, fiind arestat de autoritățile din această țară în perioada 25 noiembrie 2000- 18 decembrie 2001, fapta făcând obiectul dosarului nr. 8708/2000 al Tribunalului din Treviso. Persoana solicitată arată că, întrucât a executat în întregime pedeapsa de 10 ani închisoare aplicată de instanțele din România pentru trafic internațional de droguri, nu se mai justifică și nu este posibilă în același timp punerea în executare a mandatului european de arestare și trimiterea sa în Italia pentru executarea restului de pedeapsă de 11 ani, 11 luni și 6 zile, din pedeapsa de 13 ani închisoare aplicată pentru aceeași infracțiune de trafic internațional de droguri.

Curtea, în speță s-a conformat prev. art. 103 alin. 3 din Legea 302/2004 și i s-a adus la cunoștința persoanei solicitate conținutul mandatului european de arestare și posibilitatea de a consimți la predare către statul membru emitent, Italia precum și drepturile procesuale conferite de art. 104 din Legea 302/2004 rep.

În conținutul mandatului european de arestare emis de autoritatea judiciară competentă din Italia, care este stat membru al UE se indică existența unei sentințe penale 775 din 10 iulie 2008 emisă de Tribunalul din Treviso, rămasă definitivă la 18 decembrie 2008 prin care persoana solicitată a fost condamnată la 13 ani închisoare și 150.000 euro pentru trafic ilicit de substanțe stupefiante și psihotrope prev. de art. 110 din Codul penal italian și art. 73 și 80 alin.2 din DPR 309/90 constând în aceea că în perioada 25 noiembrie 2000-02 aprilie 2001 în calitate de coautor, a importat, transportat și deținut în mod ilicit, în scopul de a vinde, substanțe stupefiante de tip heroină în localitățile Preganziol și Padova din Italia.

Potrivit art. 88 alin. 1 lit. d pct. 2 din Legea 302/2004 care reglementează obiectul și condițiile emiterii mandatului european de arestare – acesta poate fi emis în vederea executării unui rest de pedeapsă, dacă pedeapsa prevăzută de lege este de cel puțin 1 an închisoare.

Infrațiunea de trafic internațional de droguri este inclusă în lista celor 32 de infracțiuni prev. de art. 96 alin. 1 pct. 5 din Legea 302/2004 și care nu implică verificarea îndeplinirii condiției dublei incriminări.

De asemenea, prin prisma art. 96 alin. 2 din Legea 302/2004, pentru alte fapte decât cele prevăzute în alin. 1, predarea este subordonată condiției ca, faptele care motivează emiterea mandatului european să constituie infracțiune potrivit legii române, independent de elementele constitutive sau încadrarea juridică a acesteia.

Infrațiunea de trafic internațional de droguri are corespondent în legislația română, fiind reglementată sub denumirea aceasta și prev. în art. 3 alin.2 din Legea 143/2000, fiind îndeplinită condiția dublei incriminări.

În virtutea art. 84 din Legea 302/2004 mandatul european de arestare este o decizie judiciară emisă de autoritatea judiciară competentă a unui stat membru al UE, în speță cea română, în vederea arestării și predării către un alt stat membru, respectiv cel italian, a unei persoane solicitate, în acest caz, în vederea executării pedepsei, care se execută în baza principiului recunoașterii reciproce, în conformitate cu dispozițiile Deciziei cadru a Consiliului nr. 2002/584/JAI/13.06.2002.

Persoana solicitată la 19 noiembrie 2014 a fost audiată de către Curte și întrebată asupra consimțământului la predare, în baza art. 103 alin. 3 din Legea 302/2004.

Persoana solicitată a învederat faptul că în perioada 23 iunie 2003 – 05 octombrie 2009 a executat în România, în Penitenciarul Gherla, pedeapsa de 10 ani închisoare aplicată de Tribunalul București pentru infracțiunea de trafic internațional de droguri, așa cum rezultă din dosarul său de penitenciar. Condamnatul B.G. precizează că în timp ce executa pedeapsa de mai sus în România, pentru aceeași infracțiune de trafic internațional de droguri a fost condamnat în anul 2008, în lipsă, în Italia, fiind arestat de autoritățile din această țară în perioada 25 noiembrie 2000- 18 decembrie 2001, fapta făcând obiectul dosarului nr. 8708/2000 al Tribunalului din Treviso. Persoana solicitată arată că, întrucât a executat în întregime pedeapsa de 10 ani închisoare aplicată de instanțele din România pentru trafic internațional de droguri, nu se mai justifică și nu este posibilă în același timp punerea în executare a mandatului european de arestare și trimiterea sa în Italia pentru executarea restului de pedeapsă de 11 ani, 11 luni și 6 zile, din pedeapsa de 13 ani închisoare aplicată pentru aceeași infracțiune de trafic internațional de droguri. La 19 noiembrie 2014 persoana solicitată a menționat că nu renunță la regula specialității.

Potrivit art. 103 alin. 7 din Legea 303/2004, opoziția persoanei solicitate la predare nu se poate baza decât pe invocarea existenței unei erori cu privire la identitatea acesteia sau a unui motiv de refuz obligatoriu sau opțional al executării mandatului european de arestare.

În virtutea principiului recunoașterii și încrederii reciproce consacrat de Decizia cadru a Consiliului nr. 2002/584/JAI din 13 iunie 2002 publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene L190/1 din 18 iulie 2002 precum și raportat la dispozițiile art. 85 din Legea 302/2004 modif., instanța română, ca autoritate judiciară de executare, nu are competența de a verifica temeinicia măsurii arestării preventive dispuse de autoritatea judiciară emitentă dintr-un stat membru al UE, în speță cel din Italia, în baza căreia s-a emis mandatul european de arestare și nici asupra oportunității acestuia.

Competența instanței se limitează doar la verificarea îndeplinirii condițiilor de fond și de formă prevăzute în Legea 302/2004 referitoare la mandatul european de arestare, precum și la examinarea motivelor de refuz obligatorii sau opționale.

Potrivit art. 98 din Legea 302/2004 autoritatea judiciară română refuză executarea mandatului european de arestare, în următoarele cazuri:

a) când, din informațiile de care dispune, reiese că persoana urmărită a fost judecată definitiv pentru aceleași fapte de către un stat membru, altul decât statul emitent, cu condiția ca, în cazul condamnării, sancțiunea să fi fost executată ori să fie în acel moment în curs de executare sau executarea să fie prescrisă, pedeapsa să fi fost grațiată ori infracțiunea să fi fost amnistiată sau să fi intervenit o altă cauză care împiedică executarea, potrivit legii statului de condamnare;

b) când infracțiunea pe care se bazează mandatul european de arestare este acoperită de amnistie în România, dacă autoritățile române au, potrivit legii române, competența de a urmări acea infracțiune;

c) când persoana care este supusă mandatului european de arestare nu răspunde penal, datorită vârstei sale, pentru faptele pe care se bazează mandatul de arestare în conformitate cu legea română.

Raportat la art. 98 alin. 1 lit. a din Legea 302/2004 Curtea de Apel Cluj a constatat din oficiu incidența motivului de refuz obligatoriu al executării mandatului european de arestare, adică cel referitor la non bis in idem, deoarece din informațiile atașate cauzei, rezultă fără dubiu că persoana urmărită, a fost judecată definitiv pentru aceleași fapte de către un stat membru (România), altul decât statul emitent, reieșind că în momentul condamnării sale în Italia în anul 2008, pedeapsa aplicată în România în anul 2005 pentru infracțiunea de trafic internațional de droguri, era în curs de executare.

Conform preambulului Deciziei cadru 2002/584/JAI privind mandatul european de arestare și procedurile de predare pentru statele membre, rezultă că această decizie-cadru implementată de către statele membre UE respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute din art. 6 din Tratatul privind UE, astfel alin.2 prevede că: „vor fi respectate drepturile fundamentale, așa cum sunt garantate de CEDO și cum ele rezultă din tradițiile constituționale ale statelor membre, ca principii generale ale legii comunitare”.

Ca atare, Curtea de Apel este datorare să verifice întotdeauna, dacă punerea în executare a unui mandat european de arestare, este în conformitate cu garanțiile cerute de disp. art. 5 și 6 din CEDO atât cu privire la arestare, cât și referitor la garantarea unui proces corect și echitabil pentru cetățeanul român.

Principiul non bis in idem a fost reliefat și în jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene prin deciziile vizându-i pe Hüseyin Gözütok și Klaus Brügge (cauzele conexe C-187/01 și C-385/01 în care s-a explicat noțiunea de „hotărâre definitivă” ce trebuie pusă în

executare). Prin deciziile citate mai sus se învederează expres că „o persoană împotriva căreia a fost pronunțată o hotărâre definitivă de către o parte contractantă, nu poate face obiectul urmăririi penale într-o altă parte contractantă, pentru aceleași fapte, cu condiția ca, în situația în care a fost aplicată o pedeapsă, aceasta să fi fost executată, sau în curs de executare sau să nu mai poată fi executată conform legislației părții care a pronunțat hotărârea”.

Curtea de Justiție a Uniunii Europene prin decizia C 436/04 vizându-l pe Leopold Henri Van Esbroeck a explicat criteriul „aceleași fapte” învederând textual că „această prevedere se referă doar la natura faptelor ilicite și nu la încadrarea lor juridică”.

În același sens s-a pronunțat Curtea de Justiție a UE și în deciziile vizându-i pe Jean Leon Van Straaten și Norma Kraaijenbrink.

Aceeași instanță a definit și noțiunea de „hotărâre definitivă” în cauza C 491/07 vizându-l pe Vladimir Turansky în care se reliefează textual „procedura penală nu trebuie să fie instituită sau, dacă deja a fost instituită nu trebuie continuată în cazul în care se referă la o persoană împotriva căreia s-a pronunțat o hotărâre definitivă, cu privire la aceleași fapte într-un proces penal anterior”.

În contextul celor expuse mai sus, Curtea va constata incidența motivului obligatoriu de refuz reglementat de art. 98 alin. 1 lit. a din Legea 302/2004, constând în aceea că persoana solicitată a executat în România în perioada 23 iunie 2003 – 05 octombrie 2009 în baza mandatului de executare a pedepsei nr. 1295/2007 al Tribunalului București sancțiunea de 10 ani închisoare pentru infracțiunea de trafic internațional de droguri.

Curtea constată că prin Sentința penală nr. 775 din 10 iulie 2008 rămasă definitivă la 18 decembrie 2008 a Tribunalului din Treviso persoanei solicitate B.G. i s-a aplicat pentru aceeași infracțiune de trafic internațional de droguri prevăzută de art. 110 din Codul penal italian și art. 73 și 80 alin. 2 din DPR 309/90 pedeapsa de 13 ani închisoare și o amendă de 150.000 euro din care a executat prin privare de libertate 1 an și 24 de zile, rămânând un rest de 11 ani, 11 luni și 6 zile închisoare. Sancțiunea din Italia a fost pronunțată în lipsa persoanei solicitate de la proces în anul 2008, aceasta aflându-se în România în penitenciar, în cursul executării pedepsei de 10 ani închisoare aplicată pentru aceeași infracțiune de trafic internațional de droguri.

Față de cele expuse mai sus, Curtea va respinge cererea de executare a mandatului european de arestare emis la data de 31 octombrie 2014 de către autoritățile judiciare din Italia, respectiv de către Parchetul Republicii de pe lângă Tribunalul din Treviso, Italia – doamna dr. Maria Giovanna De Dona, Locțiitorul Procurorului față de persoana solicitată **B.G.**, ..., mandat european nr. SIEP 56/2009 emis în baza Sentinței penale 775/2008 din 10 iulie 2008 a Tribunalului din Treviso, definitivă la 18 decembrie 2008.

Va dispune revocarea măsurii arestului preventiv luată față de persoana solicitată B.G. prin Încheierea penală 17/HI din 19.11.2014 a Curții de Apel Cluj și va dispune punerea de îndată în libertate dacă nu este arestat în altă cauză, deoarece această măsură nu se mai justifică, fiind respinsă cererea de executare a mandatului european de arestare.

Va acorda onorariu 320 lei pentru apărător oficiu către av. ... din cadrul Baroului Cluj, ce se achită din FMJ.

Cheltuielile judiciare vor rămâne în sarcina statului în baza art. 275 alin. 3 Cpp. (Judecător Delia Purice)

9. Constituire de parte civilă efectuată înaintea instanței de fond, anterior citirii actului de sesizare. Precizarea pretențiilor - daune materiale și morale după începerea cercetării judecătorești. Lipsa caracterului tardiv.

Curtea de Apel Cluj, Secția penală, decizia nr. 1074 din 26 noiembrie 2014

Prin sentința penală nr. 121 din 7 mai 2014 pronunțată în dosarul nr. .../2011 a Judecătoriei Turda, în baza art 192 alin 1, 2 C pen cu aplicarea art 5 C pen, ucidere din culpa a condamnat pe inculpatul M.V.M. ..., antecedente penale la o pedeapsa de 2 ani 9 luni închisoare.

În baza art 85 C pen 1968, art 15 legea 187/2012 s-a anulat suspendarea conditionata a executării pedepsei de 1 an 2 luni închisoare aplicata prin Sentinta penala nr a Judecatoriei Turda modificata prin decizia penala nr 583/2013 a Curtii de Apel Cluj pe care a contopit-o cu prezenta aplicand pedeapsa cea mai grea 2 ani 9 luni închisoare.

În baza art 336 alin 1 C pen cu aplicarea art 5 C pen, conducere cu alcoolemie a condamnat pe inculpatul M.V.M. la o pedeapsa de 1 an 2 luni închisoare.

În baza art 85 C pen 1968, art 15 legea 187/2012 a fost anulată suspendarea conditionata a executării pedepsei de 1 an 2 luni închisoare aplicata prin Sentinta penala nr a Judecatoriei Turda modificata prin decizia penala nr 583/2013 a Curtii de Apel Cluj pe care a contopit-o cu prezenta aplicand pedeapsa cea mai grea de 1 an 2 luni închisoare.

În baza art 196 alin 1 C pen cu aplicarea art 5 C pen, vatamare corporala din culpa a fost condamnat inculpatul M.V.M. la o pedeapsa de 6 luni închisoare.

În baza art 85 C pen 1968, art 15 legea 187/2012 a fost anulată suspendarea conditionata a executării pedepsei de 1 an 2 luni închisoare aplicata prin Sentinta penala nr a Judecatoriei Turda modificata prin decizia penala nr 583/2013 a Curtii de Apel Cluj pe care a contopit-o cu prezenta aplicand pedeapsa cea mai grea de 1 an 2 luni închisoare.

În baza art 86 alin 2 OUG 195/2002 cu aplicarea art 5 C pen, conducere cu permisul suspendat a fost condamnat inculpatul M.V.M. la o pedeapsa de 1 an închisoare.

În baza art 85 C pen 1968, art 15 legea 187/2012 a fost anulată suspendarea conditionata a executării pedepsei de 1 an 2 luni închisoare aplicata prin Sentinta penala nr a Judecatoriei Turda modificata prin decizia penala nr 583/2013 a Curtii de Apel Cluj pe care a contopit-o cu prezenta aplicand pedeapsa cea mai grea de 1 an 2 luni închisoare.

În baza art 33 lit a, b C pen 1968, art 34 lit b C pen 1968, art 5 C pen au fost contopite pedepsele si s-a aplicat pedeapsa cea mai grea, de 2 ani 9 luni închisoare.

În baza art 86 alin 3 OUG 195/2002 incredintarea unui autovehicul , pentru conducere, unei persoane care nu are acest drept a fost condamnat inculpatul B.V.S., ..., la o pedeapsa de 10 luni închisoare

În baza art 15 legea 187/2012, art 81 C pen 1868, s-a dispus suspendarea conditionata a executării pedepsei pentru 2 ani 10 luni termen de incercare stabilit potrivit art 82 C pen 1968 si s-a atras atentia inculpatului asupra prevederilor art 15 legea 187/2012, art 83 C pen 1968 referitoare la revocarea suspendarii conditionate a executării pedepsei.

S-a constatat ca in cauza a fost citat asigurator de raspundere civila obligatorie A. SA.

În baza art 397 C pr pen, art 25 C pr pen, art 20 C pr pen, art 998 C civ, s-a admis in parte actiunea civila formulate de partea civila C.E. a si de partea civila R.C.A. . A fost obligat inculpatul M.V.M. la despagubiri morale de 25.000 lei catre partea civila C.E. pe care le-a redus cu 10%, culpa victimei C.B.R., astfel suma ce revine in sarcina inculpatului fiind de 22.500 lei si respinge celelalte pretentii civile ca fiind tardiv formulate. A fost obligat inculpatul M.V.M. la despagubiri civile de 14.000 lei (daune morale de 9.000 lei si daune materiale de 5.000 lei) i catre

partea civila R.C.A. pe care le reduce cu 10%, culpa acesteia , astfel suma ce revine in sarcina inculpatului fiind de 12.600 lei si s-a respins celelalte pretentii civile ca fiind tardiv formulate.

S-a constatat ca Spitalul mun Turda si Spitalul de Urgenta Cluj nu s-au constituit parte civila.

In baza art 397 C pr pen, art 25 C pr pen, art 20 C pr pen, art 998 C civ, s-a respins ca neintemeiata actiunea civila formulate in cauza de partea civila B.V..

In baza art 274 alin 1, 2 C pr pen a fost obligat inculpatul M.V.M. la 2000 lei cheltuieli judiciare catre stat, iar pe inculpatul B.V.S. la 1500 lei cheltuieli judiciare catre stat.

Pentru a hotărâ astfel, [în ceea ce privește latura civilă] instanța a avut în vedere prevederile art 15 alin 2 C pr pen 1968 în vigoare la momentul analizat , al deschiderii cercetării judecatorești; conform acestor prevederi legale, constituirea de parte civila se poate face în cursul urmăririi penale sau cel mai târziu până la citirea actului de sesizare a instanței. În actual reglementare se mențin aceleși termene , art 20 C pr pen “constituirea de parte civila se poate face până la începerea cercetării judecatorești”.

Raportat la acest moment instanța a constatat că în cursul urmăririi penale, partea civila C.E. a formulat pretentii civile de 25.000 lei, în data de 14.09.2011 a fost citată cu mențiunea de a preciza dacă se constituie parte civila , cu ce suma și împotriva cărui inculpat (f 36), iar în data de 12.10.2011 și-a menținut pretensiile formulate în suma de 25.000 lei(f 46). Ulterior acestui moment, s-a dat citire actului de sesizare a instanței, începându-se cercetarea judecatorească. În data de 18.01.2012 partea civila și- majorat pretensiile civile astfel : 128.848 lei daune materiale (10.000 lei cheltuieli înmormantare, 13.000 lei cheltuieli pomenire, 103.848 lei beneficiu nerealizat, 2000 lei pasiv succesoral al defunctei), 1000000 lei daune morale.(f 75). Instanța a constatat că fiind tardive pretensiile civile formulate în data de 18.01.2012, ulterior deschiderii cercetării judecatorești, fata de conținutul acestor pretentii instanța constatând că nu reprezintă un prejudiciu care s-ar fi produs ulterior începerii cercetării judecatorești.

În privința pretensiilor civile formulate anterior momentului deschiderii cercetării judecatorești, anume 25.000 lei, instanța a constatat că a fost precizat natura acestora, dar nu a făcut referire la vreo cheltuială, astfel încât instanța reține că este vorba despre daune morale. Fata de împrejurarea că victima C.B.R., în vârstă de 25 de ani, era singura fiică a părții civile, că avea o legătură strânsă, așa cum arată martorii (f 94-97), că partea civilă a fost afectată de decesul acesteia , fiind vizibilă o puternică modificare de comportament, instanța a apreciat că suma de 25.000 lei solicitată poate acoperi în parte prejudiciul moral suferit de partea civilă. Dar, fata de împrejurarea că victima nu purta centură de siguranță, evidențiată de partea civilă R., de martorul M., ținând seama de concluziile raportului de expertiză (leziunile ar fi putut fi reduse în cazul purtării centurii de siguranță), instanța a reținut o culpă de 10 % în sarcina victimei, în privința producerii prejudiciului.

A fost obligat inculpatul M.V.M. la despăgubiri morale de 25.000 lei către partea civilă C.E. pe care le reduce cu 10%, culpa victimei C.B.R., astfel suma ce revine în sarcina inculpatului fiind de 22.500 lei și s-a respins celelalte pretentii civile ca fiind tardiv formulate.

Instanța a avut în vedere prevederile art 15 alin 2 C pr pen 1968 în vigoare la momentul analizat , al deschiderii cercetării judecatorești; conform acestor prevederi legale, constituirea de parte civilă se poate face în cursul urmăririi penale sau cel mai târziu până la citirea actului de sesizare a instanței. În actual reglementare se mențin aceleși termene , art 20 C pr pen “constituirea de parte civilă se poate face până la începerea cercetării judecatorești”.

Raportat la acest moment instanta a constatat ca in cursul urmaririi penale, partea civila Rus a aratat ca va formula in fata instantei pretentiile sale civile, in data de 14.09.2011 a fost citata cu mentiunea de a preciza daca se constituie parte civila, cu ce suma si impotriva carui inculpat (f 35), iar in data de 12.10.2011 s-a constituit parte civila cu suma de 15.000 lei(f 46), din care 6000 lei cheltuieli materiale cu medicamente,restul fiind daune morale. Ulterior acestui moment, s-a dat citire actului de sesizare a instantei, incepandu-se cercetarea judecatoreasca. In data de 18.01.2012 partea civila si- majorat pretentiile civile astfel : 10.350 lei daune materiale (6000 lei necesare refacerii sanatatii, 4350 lei beneficiu nerealizat), 100.000 lei daune morale (f 78). Instanta a constatat ca fiind tardive pretentiile civile formulate in data de 18.01.2012, ulterior deschiderii cercetarii judecatoresti, fata de continutul acestor pretentii instanta constatand ca nu reprezinta un prejudiciu care s-ar fi produs ulterior inceperii cercetarii judecatoresti

In privinta pretentiilor civile formulate anterior momentului deschiderii cercetarii judecatoresti, anume 15.000 lei, din care 6.000 lei despagubiri materiale si 9.000 lei despagubiri morale, instanta a reținut ca sunt dovedite in parte prin declaratii de martori (5000 lei cheltuieli cu refacerea sanatatii, spitalizare – f 95). Fata de imprejurarea ca partea civila si-a pierdut locul de munca, fata de leziunile suferite, concretizate in numarul de zile de ingrijiri medicale (11-12 zile), de durata recuperarii (cateva luni – f 95), de imprejurarea ca partea civila a fost afectata de decesul numitei C.R., fiind vizibila o puternica modificare de comportament, instanta apreciaza ca suma de 9.000 lei solicitata poate acoperi in parte prejudiciul moral suferit de partea civila. Dar, fata de imprejurarea ca partea civila nu purta centura de siguranta, evidentiata atat de de partea civila R., cat si de martorul M., tinand seama de concluziile raportului de expertiza (leziunile ar fi putut fi reduse in cazul purtarii centurii de siguranta), instanta va retine o culpa de 10 % in sarcina partii civile , in privinta producerii prejudiciului.

A fost obligat inculpatul M.V.M. la despagubiri civile de 14.000 lei (daune morale de 9.000 lei si daune materiale de 5.000 lei) și către partea civila R.C.A. pe care le reduce cu 10%, culpa acesteia , astfel suma ce revine in sarcina inculpatului fiind de 12.600 lei si s-au respins celelalte pretentii civile ca fiind tardiv formulate

Împotriva acestei hotărâri au declarat apel părțile civile R.C.A., C.E., inculpatul M.V.M. si asiguratorul SOCIETATEA DE ASIGURARE REASIGURARE A. S.A.

Asigurătorul S.C.Asigurare-Reasigurare A. SA a solicitat admiterea apelului și stabilirea unui procent de culpă de 25% în producerea accidentului, atât în sarcina părții civile R.C.A. cât și a victimei decedate C.B. și pe cale de consecință, diminuarea despăgubirilor civile pe care trebuie să le achite acestora. Învederează că acele constituirii de parte civilă formulate în cauză la 18.01.2012, sunt tardive și pe cale de consecință trebuie respinse, deoarece infracțiunile au fost comise de inculpat sub imperiul vechiului Cod penal, ale cărui dispoziții sunt operante în speță.

Curtea examinând apelurile declarate, prin prisma motivelor invocate, în privința susținerilor despre caracterul tardiv al cvonstituirilor de parte civilă, ajunge la următoarele constatări:

Dispozițiile legii de procedură penală au eficiență numai față de actele procesuale sau procedurale îndeplinite în intervalul dintre intrarea și ieșirea din vigoare a acestor dispoziții, odată cu legea care le conține sau în mod separat.

Curtea reține că în caz de succesiune a legilor de procedură, actele procesuale și procedurale efectuate în orice proces penal în timpul legii abrogate își păstrează valoarea, iar cele care vor interveni ulterior, vor fi îndeplinite potrivit noii legi (consacrarea regulii *tempus regit actum*). De aceea, precizările constituirilor de parte civilă făcute la data de 18.01.2012, sunt valide și legale, deoarece Curtea constată că în primul rând în faza de urmărire penală în declarația de la fila 31 partea civilă C.E. a învederat textual:” Mă constitui parte civilă cu suma de 25.000 lei”; iar partea civilă R.C. a afirmat „Pretențiile civile le voi formula în fața instanței de judecată”.

În fața instanței de fond, la Judecătoria Turda, la 14.09.2011, înainte de citirea actului de sesizare, partea vătămată C.E. s-a constituit parte civilă cu suma de 2.500 lei și 2.500 euro.

Prin încheierea din 12.10.2011, partea vătămată C.E., înainte de citirea actului de sesizare al instanței, precizează că se constituie parte civilă cu 25.000 lei față de inculpat, iar R.C.A. învederează că pretinde de la inculpat cu același titlu suma de 150.000 lei, din care 60.000 lei reprezintă daune materiale iar 90.000 lei daune morale.

La data de 18.01.2012, după ce și-au angajat apărător ales, părțile civile C.E. și R.C.A. și-au precizat constituirile de parte civilă, formulate în termen, înainte de citirea actului de sesizare al instanței, solicitând : C.E. – 128.848 lei daune materiale compuse din – 36.000 lei cheltuieli cu înmormântarea și pomenirile după obiceiul locului; 103.848 lei beneficiul nerealizat cauzat de imposibilitatea de a lucra pe perioada scursă de la decesul fiicei 6.02.2010 și până în prezent, cu precizarea că în Spania salariul lunar îl avea în valoare de 1000 euro; 2000 lei pasivul succesoral al defunctei și daune morale în sumă de 1.000.000 lei.

R.C.A., la 18.01.2012 a solicitat cu titlu de daune materiale suma de 10.350 lei compusă din: 6.000 lei ocazionate de refacerea sănătății pe perioada celor 12 zile îngrijiri medicale; 4350 lei beneficiul nerealizat determinat de încetarea raporturilor de muncă cu S.C. T. SRL; 100.000 lei daune morale pentru repararea suferințelor ocazionate de cele 12 zile îngrijiri medicale și pierderea verișoarei C.B..

Curtea reține că după intrarea în vigoare a noului cod de procedură penală, regulile de derulare a procesului penal, fiind de imediată aplicare, acestea vor avea prioritate, astfel că pretențiile părților civile apelante vor fi examinate de către instanță prin prisma scriptelor de precizare atașate cauzei la 18.01.2012, care nici într-un caz nu sunt tardive, raportat la aserțiunile de mai sus.

În legătură cu modul de soluționare a laturii civile a cauzei, Curtea reține următoarele:

Acțiunea civilă este mijlocul legal cel mai important de protejare prin constrângere judiciară a drepturilor civile sau a intereselor ocrotite de lege.

Acțiunea civilă exercitată în procesul penal este supusă dispozițiilor de fond ale răspunderii civile, cu unele particularități ce derivă din săvârșirea unei fapte ilicite, având caracter accesoriu față de acțiunea penală.

Pentru ca acțiunea civilă să poată fi exercitată în procesul penal, se cer îndeplinite următoarele condiții: infracțiunea să producă un prejudiciu material sau moral; între infracțiunea săvârșită și prejudiciu să existe o legătură de cauzalitate; prejudiciul trebuie să fie cert și să nu fi fost reparat și să existe o manifestare de voință în sensul constituirii de parte civilă în procesul penal.

În cadrul procesului penal, acțiunea civilă se pune în mișcare prin constituirea de parte civilă.

Potrivit art.15 alin.2 C.proc.pen., în vigoare la data declanșării judecății, constituirea ca parte civilă se poate face în cursul urmăririi penale, precum și în fața instanței de judecată până la

citirea actului de sesizare, obligație respectată de către părțile civile la 14.09.2011 și 12.10.2011, astfel că precizarea definitivă a pretențiilor la 18.01.2012 nu era deloc tardivă.

Mai mult, probele dosarului arată că aceste constituiri de parte civilă s-au realizat în faza de urmărire penală, fără a se preciza însă cuantumul sumelor.

Curtea reține că această constituire de parte civilă s-a realizat în faza de urmărire penală, iar majorarea sau micșorarea câtimii pretențiilor poate fi făcută în tot cursul procesului, întrucât acestea s-ar putea să nu fie cunoscute integral la data formulării inițiale a cuantumului prejudiciului. Dispozițiile referitoare la constituirea de parte civilă, prevăd doar termenul limită până la care trebuie făcută aceasta – citirea actului de sesizare al instanței, - neprevăzând imperativ și precizarea cuantumului exact al despăgubirilor civile, care poate fi făcută pe tot parcursul procesului, întrucât nicio normă legală nu interzice majorarea sau micșorarea câtimii acestora.

Nu în ultimul rând, rezultă că părțile vătămate s-au constituit la primul termen de judecată, la Judecătoria Turda, la 14 septembrie și 12 octombrie 2011 ca părți civile, indicând un quantum al sumelor, **înainte de citirea actului de sesizare**, iar la 18.01.2012 au precizat și majorat cuantumul daunelor materiale și morale, majorare care poate fi făcută în tot cursul procesului, întrucât nu există niciun termen de decădere în acest sens, cu atât mai mult cu cât la 1.02.2014, a intrat în vigoare Noul Cod de procedură penală care prevede că această constituire se poate face până la începerea cercetării judecătorești.

Practica judiciară constantă a instanței supreme este în sensul că „nu este tardivă solicitarea obligării inculpatului la plata unor daune materiale și morale majorate, în condițiile în care suma pretinsă cu acest titlu a fost inclusă în cuantumul total al despăgubirilor, precizat înaintea citirii actului de sesizare, în conformitate cu disp.art.15 alin.2 C.proc.pen. Partea civilă își poate preciza pretențiile până în faza dezbaterilor, fără ca aceste precizări să poată fi considerate cereri noi”. Pe cale de consecință, solicitările părților civile au fost făcute în termenul legal și vor fi onorate ca atare de către Curte, soluția judecătoreiei fiind sub acest aspect nelegală. (Judecător Delia Purice)

10. Arest la domiciliu. Solicitarea inculpatului de a se prezenta la obținerea atestatului profesional, conform art. 221 alin.(6) C.pr.pen. Admiterea cererii

Curtea de Apel Cluj, Secția penală, încheierea nr. 736 din 26 noiembrie 2014

Prin încheierea din 21 noiembrie 2014 pronunțată în dosarul nr.../2014 a Tribunalului Cluj, în baza art.221 alin.6 C.pr.pen. s-a încuviințat cererea formulată de inculpatul **A.B.C.** ... aflat în stare de arest la domiciliu, privind părăsirea imobilului în care locuiește, din Cluj-Napoca, ..., jud. Cluj, în vederea prezentării la examenul teoretic pentru obținerea certificatului de pregătire inițială CPI – conducător auto persoane, **pentru data de 13 decembrie 2014, între orele 07,00 - 24,00.**

Pentru a dispune astfel, instanța de fond a reținut că prin cererea formulată la data de 21 noiembrie 2014, inculpatul A.B.C., aflat în stare de arest la domiciliu, a solicitat, în temeiul art.221 alin.6 C.pr.pen., acordarea permisiunii de a părăsi imobilul în care locuiește, pe o durată determinată, pentru a se prezenta la examenul teoretic pentru obținerea certificatului de pregătire inițială CPI – conducător auto persoane, examen care are loc în data de 13 decembrie 2014, între orele 07,00 - 24,00.

Analizând cererea formulată de inculpat, în raport actele depuse în sprijinul acesteia, precum și cu dispozițiile art.221 alin.6 C.pr.pen. și art.41 alin.1 din Constituția României, instanța a constatat că cererea este întemeiată, părăsirea imobilului în care locuiește, de către inculpatul A.B.C., pentru o durată determinată de timp, fiind necesară pentru realizarea unor drepturi ori interese legitime ale acestuia (în speță fiind vorba de dreptul la muncă al inculpatului).

În consecință, în baza art.221 alin.6 C.pr.pen. s-a încuviințat cererea formulată de inculpatul A.B.C. privind părăsirea imobilului în care locuiește, din Cluj-Napoca, str. Timișului, nr. 26, jud. Cluj, în vederea prezentării la examenul teoretic pentru obținerea certificatului de pregătire inițială CPI – conducător auto persoane, *pentru data de 13 decembrie 2014, între orele 07,00 - 24,00.*

Împotriva acestei încheieri a formulat contestație PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE-SERVICIUL TERITORIAL CLUJ-DNA solicitând admiterea căii de atac promovate, desființarea hotărârii atacate și judecând, să se dispună respingerea cererii formulate de inculpat privind încuviințarea părăsirii domiciliului.

S-a susținut că cererea nu este întemeiată, textul art. 221 alin. 6 din C.p.p., nefiind incident, câtă vreme nu a fost furnizată nicio dovadă care să justifice caracterul de excepție al solicitării.

În realitate, se poate observa că inculpatul A.B.C. a urmat cursurile în luna ianuarie 2014, în vederea prezentării la SC B.A. SRL, punctul de lucru din Cluj-Napoca, pentru a participa la examenul în vederea obținerii atestatului profesional, învederând că în luna martie 2014, a survenit arestarea sa preventivă, astfel că nu a putut susține examinarea, cu toate că astfel de verificări se organizează lunar.

În prezent, se derulează față de el și soția acestuia, judecata în primă instanță, fiind dispusă față de ei măsura arestului la domiciliu.

Arestul la domiciliu, ca și arestul preventiv impun restricția dreptului la libertate și de mișcare, de care orice persoană se bucură și produce aceleași consecințe, respectiv izolarea de ceilalți membri ai comunității. În situații cu totul excepționale și pentru o perioadă determinată, inculpatul poate părăsi domiciliul. În speță, situația invocată de inculpat nu se circumscrie acelor situații strict reglementate în conținutul art.221 alin.6-7 C.pr.pen., care să facă obligatorie și necesară deplasarea inculpatului în vederea obținerii atestatului. În arest la domiciliu, inculpatul nu are posibilitatea să desfășoare o activitate remunerată, care să reclame existența aceluia atestat. De altfel, durata arestului la domiciliu se scade din pedeapsa ce se va aplica dacă va fi găsit vinovat, la sfârșitul procesului penal.

Procurorii au susținut că soluția Tribunalului Cluj este nejustificată, iar inculpatul trebuie să se supună rigorilor stabilite de instanța care a dispus privarea de libertate.

Curtea reține că orice măsură privativă sau restrictivă de libertate trebuie particularizată, în raport cu împrejurările cauzei, complexitatea activității de urmărire penală și judecată și persoana celui bănuit de comiterea unei infracțiuni, pentru ca aceasta să nu reprezinte un abuz din partea organului judiciar și nicio abatere de la scopul prevăzut de lege.

În sistemul european de protecție a drepturilor omului, conceptul de libertate are două componente: primul este cel prevăzut în art. 5 din Convenție care garantează libertatea și siguranța persoanei, acestea privind libertatea sa fizică și anume dreptul oricărei persoane de a nu fi reținută sau arestată în mod abuziv; cel de-al doilea privește restricțiile la libertatea de circulație, care intră în domeniul de aplicare al art. 2 din Protocolul nr. 4 adițional la Convenție. Inculpatul a solicitat măsura controlului judiciar, tocmai pentru a i se permite libertatea de

mișcare. Apoi, a cerut înlocuirea arestului preventiv, cu cel la domiciliu, soluție dispusă de Tribunalul Cluj.

Dreptul la libera circulație atât în interiorul unui stat, cât și între state nu este absolut, exercitarea acestuia putând face obiectul unor restrângeri, astfel cum sunt prevăzute în art. 2 parag.3 din Protocolul nr.4.

Cât privește necesitatea menținerii măsurii preventive într-o societate democratică, instanța europeană a statuat că prevederile aplicabile într-un stat, trebuie să respecte pe cât posibil valorile unei societăți democratice, în special, preeminența dreptului. Pe de altă parte, autoritățile judiciare naționale pot dispune restrângerea libertății unei persoane doar cu respectarea necesității proporționalității măsurii și a scopului pentru care aceasta a fost aplicată, respectiv buna desfășurare a procesului penal, împiedicarea sustragerii inculpatului de la urmărirea penală sau judecată, prevenirea săvârșirii unei alte infracțiuni.

Curtea reține că în speță sunt incidente pe deplin prev art 221 alin 6 CPP, care prevăd că magistratul îi poate permite inculpatului părăsirea imobilului în vederea prezentării la locul de muncă, la cursuri de învățământ sau de pregătire profesională, ori la alte activități similare sau **pentru procurarea mijloacelor esențiale de existență**, precum și în alte situații temeinic justificate, pentru o perioadă determinată de timp, **dacă acest lucru este necesar pentru realizarea unor drepturi ori interese legitime ale inculpatului.**

Curtea reține că inculpatul a urmat cursurile de pregătire profesională în luna ianuarie 2014, însă în vederea obținerii certificatului și atestatului de verificare a cunoștințelor de specialitate, este necesară susținerea unui examen, constând în 2 probe – una teoretică și una practică, dosarul de candidat fiind deja validat.

Probele dosarului reliefează că motivul pentru care din luna ianuarie până în prezent nu a susținut examenul, este faptul că s-a aflat în stare privativă de libertate de 8 luni. Pentru a efectua transportul public, ce reprezintă **procurarea mijloacelor esențiale de existență** pentru inculpat, un conducător auto trebuie să obțină acel certificat, valabil pe 5 ani.

Curtea reține că este necesară și oportună încuviințarea părăsirii domiciliului, având în vedere că transportul public reprezintă specificul activității desfășurate de inculpat, iar dreptul la muncă este garantat de art.41 din Constituție. Admiterea cererii formulate de inculpat nu împietează scopul procesului penal și nici al măsurilor preventive, fiind vorba de exercitarea unui drept legitim, așa cum este prevăzut în art. 221 alin 6 CPP, text incident în speță.

Curtea reține că inculpatul, are permis de conducere din 1991 și a obținut acel atestat de 2 ori până acum, dar actul se eliberează o dată la 5 ani.

Pe de altă parte, inculpatul și-a redobândit permisul în decembrie 2013, a urmat cursurile de specialitate în ianuarie 2014, iar examenul final se ține în județul Cluj, o singură dată pe lună, dar în februarie 2014, a fost plecat din localitate, așa cum rezultă din probele dosarului, neputând să-l susțină.

Din încheierea Tribunalului Cluj din 14 martie 2014, rezultă că inculpatul a fost arestat la aceeași dată, astfel că s-a mai putut prezenta în vederea obținerii atestatului profesional.

În prezent, fiind în arest la domiciliu, inculpatul învederează că s-a pregătit teoretic și practic pentru susținerea examenului și întrucât acesta are loc la 13 decembrie 2014 în Cluj, Curtea apreciază că este necesară și oportună verificarea cunoștințelor de specialitate ale acestuia, prin prezentarea sa nemijlocită în vederea obținerii atestatului, care să-i asigure procurarea mijloacelor esențiale de existență și să-i garanteze totodată drepturile și interesele legitime, așa cum le asigură Constituția României tuturor cetățenilor ei prin art. 41 din Legea Fundamentală.

Pentru motivele ce preced, se va respinge ca nefondată contestația DNA în baza art. 425¹ alin 7 pct 1 lit b CPP împotriva soluției Tribunalului.

Cheltuielile judiciare vor rămâne în sarcina statului, în baza art. 275 alin 3 CPP. (Judecător Sorina Siserman)

11. Control judiciar. Revocare. Imposibilitatea menținerii unei măsuri preventive în cazul în care se constată că aceasta nu mai poate fi considerată necesară într-o societate democratică, și nici proporțională cu scopul urmărit prin aplicarea sa

Curtea de Apel Cluj, Secția penală, încheiere din 17 decembrie 2014

Curtea, în baza lucrărilor dosarului constată că inculpatul R.A. a fost trimis în judecată prin rechizitoriul .../D/P/2009 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – DIICOT – Serviciul Teritorial Cluj, emis la data de 04.03.2011, pentru comiterea infracțiunilor de deținere fără drept a unei parole, cod de acces sau date informatice în scopul săvârșirii infracțiunii de transfer neautorizat de date, prev. și ped. de art.46 al.2 din Legea nr. 161/2003 cu aplic. art.41 al.2 C.p., de transmitere neautorizată de date de identificare în scopul efectuării de operațiuni prevăzute de art.1 pct.11 din Legea nr.365/2002, prev. și ped. de art.27 al.3 din Legea nr.365/2002 cu aplic. art.41 al.2 C.p. și deținere de droguri de risc, fără drept, pentru consum propriu, prev și ped de art.4 al.1 din Legea nr.143/2000 cu aplic art.41 al.2 C.p., totul cu aplic. art.33 lit. a C.p.

În fapt, s-a reținut că, în perioada 2006-2010, a deținut în mod repetat, fără drept, programe, parole, coduri de acces sau date informatice, respectiv date de identificare ale cardurilor unor instituții bancare din străinătate, în special în SUA (serii de carduri și coduri PIN), în scopul săvârșirii de infracțiuni prevăzute de Legea 161/2003; totodată, în aceeași perioadă, folosind adresa de e-mail www.....com, a transmis neautorizat pachete (dumps-uri) de serii ale unor carduri emise de instituții bancare din străinătate, în special din SUA și coduri PIN aferente, unor persoane aflate pe teritoriul SUA (în zona Chicago, New York și San Diego), în vederea efectuării de către acestea a unor operațiuni financiare frauduloase, respectiv în scopul efectuării de retrageri de numerar sau transferuri de fonduri de la ATM sau POS, în schimbul unor sume de bani stabilite dinainte, care erau transferate prin intermediul sistemului Western Union pe numele său, al coînculpaților H.A.A. și L.Z., precum și a martorilor B.C., C.I. S., R.E., B.E., Ț.F.V., B.M., T.S., B.C.C., J.D.E., N.A.I., H.V.L., H.C.C., racolați de inculpatul L., obținând în această modalitate suma de 479.864 USD; de asemenea, în luna octombrie 2010, a deținut fără drept, pentru consumul propriu, cantitatea de 1,8 g cannabis (THC), substanță ce se regăsește pe tabelul anexă nr. III la Legea nr. 143/2000.

Prin încheierea penală din 31 martie 2011 pronunțată în dosarul nr. .../2011 de Tribunalul Cluj, în baza art.160/8a al.6 C.p.p., s-a respins cererea de liberare provizorie sub control judiciar formulată de inculpatul R.A..

Împotriva încheierii pronunțate de Tribunalul Cluj, în termen legal a declarat recurs inculpatul R.A. solicitând casarea acesteia și rejudecând, să fie admisă cererea de liberare provizorie.

Prin decizia penală 509 din 6 aprilie 2011 Curtea de Apel Cluj a admis recursul inculpatului și în baza art.160^{8a} alin.2 C.pr.penală a dispus punerea în libertate provizorie a acestuia.

În baza art.160² alin.3 C.pr.penală a dispus ca pe timpul liberării provizorii inculpatul să respecte următoarele obligații:

a) să nu depășească limita teritorială a județelor Cluj și Sălaj, decât în condițiile stabilite de instanță;

b) să se prezinte la instanța de judecată ori de câte ori este chemat;

c) să se prezinte la Poliția Municipiului Zalău și la Poliția Municipiului Cluj-Napoca - organe de poliție desemnate cu supravegherea - conform programului de supraveghere întocmit de organul de poliție sau ori de câte ori este chemat;

d) să nu își schimbe locuința fără încuviințarea instanței care a dispus măsura;

e) să nu dețină, să nu folosească și să nu poarte nicio categorie de arme.

În baza art.160² alin.3¹ C.pr.penală a impus inculpatului, ca pe timpul liberării provizorii să respecte și următoarele obligații:

- să nu se apropie de coinalpații și martorii din prezenta cauză menționați în rechizitoriu și să nu comunice cu aceștia direct sau indirect;

- să nu desfășoare nicio activitate ce implică folosirea unor date informatice și a calculatorului.

În baza art.160² alin.3² C.pr.penală a atras atenția inculpatului că, în caz de încălcare cu rea-credință a obligațiilor care îi revin, se va lua față de el măsura arestării preventive.

A atras atenția inculpatului și asupra dispozițiilor art.160¹⁰ alin.1 lit. a,b C.pr.penală privind cazurile de revocare a liberării provizorii.

A dispus punerea în libertate a inculpatului, dacă nu este arestat în altă cauză.

Prin încheierea din 17 mai 2012 a Tribunalului Cluj s-a modificat controlul judiciar, inculpatului R. fiindu-i impusă obligația de a nu depăși teritoriul României.

Apoi, prin încheierea penală din 18 septembrie 2012 a Tribunalului Cluj, inculpatului R. i s-a impus obligația de a nu se apropia de martorul M.G.F. și de a nu comunica cu el, iar apoi prin încheierea penală din 21 mai 2012 s-au menținut restul obligațiilor stabilite în sarcina acestuia prin decizia penală 509 din 6 aprilie 2011 a Curții de Apel Cluj.

Prin încheierea penală din 19 februarie 2013 a Tribunalului Cluj s-a ridicat inculpatului R. interdicția de a comunica cu martorul B.C., după audierea acestuia.

Prin sentința penală 158 din 23 aprilie 2013 a Tribunalului Cluj s-a dispus condamnarea inculpatului R.A. pentru săvârșirea infracțiunii de deținere fără drept a unor date informatice în scopul comiterii infracțiunii de transfer neautorizat de date prev.de art.46 alin.2 din Legea 161/2003 cu art.41 alin.2 C.p., la o pedeapsă de 2 ani închisoare. De asemenea, pentru comiterea infracțiunii de transmitere neautorizată de date de identificare în scopul efectuării de operațiuni prev.de art.1 pct.11 din Legea 365/2002, faptă incriminată de art.27 alin.3 din Legea 365/2002 cu aplicarea art.41 alin.2 C.pen., acesta a fost condamnat la 2 ani și 6 luni închisoare.

Prin aceeași sentință, inculpatul a fost condamnat și pentru săvârșirea infracțiunii de deținere de droguri de risc, fără drept, pentru consum propriu prev.de art.4 alin.1 din Legea 143/2000 la o pedeapsă de 1000 lei amendă.

În urma concursului real de infracțiuni, constatat de tribunal, instanța a contopit pedepsele, inculpatul urmând să o execute pe cea mai grea, de 2 ani și 6 luni închisoare, prin privare de libertate. Prin aceeași sentință, s-a modificat controlul judiciar impus inculpatului prin dec.pen.509/2011 a Curții de Apel Cluj, schimbat anterior prin încheierile penale f.nr.din datele de 21.05.2012, 18.09.2012, 03.12.2012, 22.01.2013 și 19.02.2013 ale Tribunalului Cluj, în sensul că s-au înlăturat obligațiile impuse inculpatului în temeiul art.160², alin.3¹ C.pr.pen., menținându-se celelalte obligații impuse inculpatului, până la rămânerea definitivă a acestei sentințe.

Împotriva sentinței Tribunalului Cluj au declarat apel inculpatul R.A. la 25.04.2013 și DIICOT – Serviciul Teritorial Cluj la 29.04.2013, cauza înregistrându-se în sistem aleatoriu la Curtea de Apel Cluj având fixat primul termen de judecată la 18.12.2013.

DIICOT Cluj a solicitat prin calea de atac promovată majorarea pedepselor aplicate inculpatului R.A. și confiscarea specială a sumei de 479.864 USD dobândită în urma comiterii infracțiunilor, cu menținerea modalității de executare a pedepsei dispusă de Tribunalul Cluj.

Prin apelul său, inculpatul R. a cerut pronunțarea unei soluții de achitare în baza art.16 lit.a C.pr.pen., întrucât faptele imputate nu există.

Pentru respectarea dreptului la apărare al inculpatului R., Curtea de Apel prin încheierea penală din 12 martie 2014 a încuviințat în parte cererile în probațiune formulate de acesta, dispunând solicitarea din SUA a copieii sentinței de condamnare a numitului M.G.F. și depunerea la dosar a unei copii certificate de pe raportul întocmit de agentul sub acoperire J.H.

Judecarea apelurilor în fața Curții de Apel Cluj a început de la 18 decembrie 2013, fiind în curs de derulare, pentru administrarea probelor solicitate de apelantul R.A., având fixat noul termen la 15 aprilie 2015 pentru depunerea hotărârii judecătorești de condamnare a numitului M.G.F., acte ce trebuie să parvină din SUA.

Deoarece la data de 15.12.2014 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Ordonanța de Urgență pentru modificarea și completarea Legii 135/2010, a Codului de procedură penală, care în privința controlului judiciar a instituit pentru magistrați, obligativitatea verificării din oficiu a subzistenței temeiurilor care au determinat luarea acestei măsuri, dispunând după caz, prelungirea, menținerea sau revocarea măsurii preventive, Curtea la data de 17 decembrie 2014, a examinat din oficiu controlul judiciar instituit în privința apelantului prin dec.pen.509/2011 a acestei instanțe, reținând următoarele:

Potrivit disp.art.242 alin.1 C.pr.pen., atunci când nu mai exista vreun temei care să justifice menținerea măsurii preventive, aceasta trebuie revocată din oficiu sau la cerere. Inexistența vreunui temei care să justifice menținerea în continuare a controlului judiciar, este supusă aprecierii instanței, care are îndatorirea de a constata dispariția temeiului pentru care a fost luată măsura preventivă.

În speță, revocarea controlului judiciar sau menținerea acestuia, trebuie examinată, însă, și în raport de dispozițiile art.5 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, dar și a art.2 din Protocolul nr.4 adițional la Convenția menționată. Conform art.2 paragrafele 2 și 3 din Protocolul nr.4 adițional la Convenție, orice persoană este liberă să părăsească orice țară, inclusiv pe a sa, iar exercitarea acestui drept nu poate face obiectul altor restrângeri decât acelea care, prevăzute de lege, constituie măsuri necesare, într-o societate democratică, pentru securitatea națională, siguranța publică, menținerea ordinii publice, prevenirea faptelor penale, protecția sănătății sau a moralei, ori pentru protejarea drepturilor și libertăților altora. Instanța dispune revocarea măsurii preventive a controlului judiciar, dacă, în urma acestei examinări, constată că măsura preventivă nu mai poate fi considerată necesară într-o societate democratică și proporțională cu scopul urmărit prin aplicarea acesteia, cum este cazul în care inculpatul a respectat întocmai, pe durata

pentru care măsura preventivă a fost luată și menținută, obligațiile dispuse de instanța de judecată, s-a prezentat la fiecare termen al dosarului și a fost audiat cu privire la infracțiunile reținute prin rechizitoriu.

Paragraful 3 al aceluiași articol, statuează că „exercitarea acestor drepturi nu poate face obiectul altor restrângeri decât acelea care, prevăzute de lege, constituie măsuri necesare, într-o societate democratică, pentru securitatea națională, siguranța publică, menținerea ordinii publice, prevenirea faptelor penale, protecția sănătății sau a moralei, ori pentru protejarea drepturilor și libertăților altora.”

În sistemul european de protecție a drepturilor omului, conceptul de libertate are două componente: primul este cel prevăzut în art.5 din Convenție, care garantează libertatea și siguranța persoanei, acestea privind libertatea sa fizică, și anume dreptul oricărei persoane de a nu fi reținută sau arestată în mod abuziv; cel de al doilea privește restricțiile la libertatea de circulație, care intră în domeniul de aplicare al art.2 din Protocolul nr.4 adițional la Convenție. Dreptul la liberă circulație, atât în interiorul unui stat, cât și între state nu este absolut, exercitarea acestuia putând face obiectul unor restrângeri, astfel cum sunt prevăzute în art.2 paragraful 3 din Protocolul nr.4.

Cât privește necesitatea menținerii măsurii preventive într-o societate democratică, instanța europeană a statuat că prevederile aplicabile într-un stat trebuie să respecte pe cât posibil valorile unei societăți democratice, în special preeminența dreptului. Pe de altă parte, autoritățile judiciare naționale pot dispune restrângerea libertății de mișcare a unei persoane cu respectarea necesității proporționalității măsurii și a scopului pentru care aceasta a fost aplicată.

Curtea reține că în speță, nu mai există temeiuri care să justifice prelungirea măsurii controlului judiciar, în condițiile în care aceasta reprezintă o măsură restrictivă de libertate, cu caracter de excepție, iar constatarea că în cauză există indicii care conduc la presupunerea rezonabilă că inculpatul ar fi comis faptele pentru care este cercetat, nu este suficientă și nu justifică prin ea însăși, prelungirea măsurii.

De remarcat, că a fost finalizată până în prezent urmărirea penală, judecata în primă instanță, dosarul aflându-se în apel, cale ordinară de atac, mai fiind necesar a se depune, pentru justa soluționare a cauzei doar probe scrise, care trebuie să parvină din străinătate, motiv pentru care menținerea unei măsuri restrictive de libertate, față de inculpatul R., nu mai este justificată.

Pe de altă parte, așa cum rezultă din actele dosarului, măsura controlului judiciar s-a luat față de acesta la 6 aprilie 2011, după ce în luna martie 2011 a fost trimis în judecată la Tribunalul Cluj. Curtea reține că prin ordonanța de urgență publicată la 15 decembrie 2014, în art.215¹ alin.8 C.pr.pen., se prevede că „în cursul judecății în primă instanță, durata totală a controlului judiciar nu poate depăși un termen rezonabil și, în toate cazurile, nu poate depăși 5 ani de la momentul trimiterii în judecată.”

Având în vedere conduita procesuală a inculpatului, înainte de a se dispune față de el măsura preventivă, dar și ulterior, acesta prezentându-se la toate chemările organului de urmărire penală, respectând întocmai dispozițiile acestuia, precum și a obligațiilor dispuse de instanța de judecată, în condițiile în care se efectuează cercetări de la începutul anului 2009, toate acestea constituie garanții suficiente că buna desfășurare a procesului penal, nu va fi împiedecată în niciun fel, iar derularea cercetării judecătorești poate fi realizată în continuare și fără a se dispune o restrângere a libertății de mișcare a inculpatului R.A..

Între privarea de libertate și restricția libertății de circulație nu există deosebiri de natură ori de esență ci, doar de diferență de grad ori de intensitate (cauza Guzzardi c/a Italiei, hotărârea din 6.11.1980, citată în hotărârea din 25.01.2007 în cauza Sissanis împotriva României).

Curtea reține și apreciază că, prelungirea măsurii preventive a controlului judiciar față de inculpat nu mai poate fi privită ca fiind necesară, într-o societate democratică și proporțională cu scopul urmărit, prin aplicarea acesteia.

Durata extinsă din 2011 și până în prezent a măsurii controlului judiciar, pe o durată de 4 ani, poate dobândi un caracter nerezonabil dacă, în raport de gravitatea faptelor, complexitatea cauzei, probatoriul rămas a fi efectuat, comportamentul procesual al inculpatului, se dovedește a fi o măsură disproporționată față de scopul urmărit, cel al bunei derulări a procesului penal.

Prelungirea măsurii poate deveni nejustificată dacă se constată dispariția justului echilibru între restrângerea dreptului la liberă circulație al inculpatului și scopul urmărit, prin atingerea adusă acestui drept.

Inculpatului i s-a restrâns dreptul la liberă circulație, pentru o durată apreciată de Curte, ca excesivă. Inculpatul este acuzat de comiterea unor infracțiuni grave, dar natura acuzațiilor nu poate constitui un temei pentru restrângerea unor drepturi pentru o durată mare de timp, întrucât orice persoană are vocația de a fi judecată într-un termen rezonabil, pentru a se evita menținerea ei într-o stare de nesiguranță, cu privire la situația sa pentru o perioadă de timp prea mare (C.E.D.O, cauza Wemhhof c/a R.F.G.), cu atât mai mult cu cât acuzațiile penale sunt însoțite de o restrângere a dreptului la liberă circulație. Această restrângere nu poate fi acceptată, decât prin raportare și la durata rezonabilă a măsurii, condiție ce rezultă din art.6 paragraf 1 al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât prin perpetuarea unei măsuri restrictive de drepturi, se încalcă dreptul la un proces echitabil, cu referire la componenta judecării cauzei într-un termen rezonabil.

Așa fiind, în speță sunt incidente prevederile art.242 alin.1 C.pr.pen., rap.la art.215¹ alin.8 C.pr.pen., condiții în care, Curtea va revoca măsura preventivă a controlului judiciar luată față de inculpatul R.A., prin decizia penală nr. 509 din 6 aprilie 2011 a Curții de Apel Cluj și a modificărilor aduse acesteia prin încheierea penală din 17 mai 2012; 18 septembrie 2012; 19 februarie 2013 de Tribunalul Cluj și va înlătura obligațiile impuse inculpatului prin aceste hotărâri.

Cheltuielile judiciare vor rămâne în sarcina statului, în baza art.275 alin.3 C.pr.pen. (Judecător Delia Purice)

12. Infracțiuni în legătură cu circulația pe drumurile publice. Părăsirea locului accidentului soldat doar cu pagube materiale. Dezincriminare. Achitare. Conducere a unui vehicul sub influența alcoolului sau a altor substanțe. Conducere pe drumurile publice a unui autovehicul de către o persoană căreia exercitarea dreptului de a conduce i-a fost suspendată. Legea penală mai favorabilă. Pedepsă accesorie

OUG nr. 195/2002, art. 86 alin.(2), 87 alin.(1), 89 alin.(1),
Codul penal, art. 4, 5, 336, 338

Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia nr. 63/A din 16 ianuarie 2015

Prin sentința penală nr.746 din 14 aprilie 2014 pronunțată de Judecătoria Gherla, a fost schimbată încadrarea juridică a faptei pentru care a fost trimis în judecată inculpatul C.S.A. din infracțiunea de conducere a unui autoturism pe drumurile publice de către o persoană având în sânge o îmbibație alcoolică ce depășește limita legală, prevăzută de articolul 87 alineatul 1 din Ordonanța de Urgență a Guvernului numărul 195/2002, în infracțiunea de conducere a unui

vehicul sub influența alcoolului sau a altor substanțe, prevăzută de articolul 336 alineatul (1) din Codul penal actual.

A fost schimbată încadrarea juridică a faptei pentru care a fost trimis în judecată inculpatul C.S.A., din infracțiunea de parasire a locului accidentului, fara incuviintarea politiei sau a procurorului care efectueaza cercetarea locului faptei, de catre conducatorul vehiculului, prevăzută de articolul 89 alineatul 1 din Ordonanța de Urgență a Guvernului numărul 195/2002, în infracțiunea de Parasirea locului accidentului, fara incuviintarea politiei sau a procurorului care efectueaza cercetarea locului faptei, de catre conducatorul vehiculului, prevăzută de articolul 338 alineatul (1) din Codul penal actual.

A fost condamnat C.S.A.- la pedeapsa de :

-- 1 an închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de conducere a unui vehicul sub influența alcoolului sau a altor substanțe, prevăzută de articolul 336 alineatul (1) din Codul penal actual, cu aplicarea art. 41 lit. a din Codul penal actual.

-- 2 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de conducere a unui vehicul sub influența alcoolului sau a altor substanțe, prevăzută de articolul 338 alineatul (1) din Codul penal actual, cu aplicarea art. 41 lit. a din Codul penal actual.

-- 1 an închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de conducere pe drumurile publice a unui autovehicul de catre o persoana careia exercitarea dreptului de a conduce i-a fost suspendata, prevăzută de articolul 86 alin. 2 din O.U.G. nr. 195/2002, cu aplicarea art. 41 lit. a din Codul penal actual.

În baza art. 33 lit.a, 34 lit. b C. penal anterior, au fost contopite următoarele pedespe:

- 1 an inchisoare stabilită prin prezenta, 2 ani stabilită prin prezenta, 1 an inchisoare stabilită prin prezenta, aplicând pedeapsa cea mai mare de 2 ani inchisoare, urmând să execute pedeapsa de 2 ani închisoare.

În baza art. 83 al.1 C. penal anterior, s-a revocat beneficiul suspendării executării pedepsei de 1an 4 luni inchisoare aplicata inculpatului, prin 1617/2010 a Judecătoriei Gherla, urmând ca aceasta să fie executată alături de prezenta, inculpatul urmând a executa 3 ani 4 luni închisoare.

S-a interzis inculpatului drepturile prevăzute la articolul 66 alineatul (1) literele a) și b) din Codul penal.

S-a constatat că partea vătămată nu se constituie parte civilă în cauză.

A fost obligat inculpatul să achite 1000 lei, cheltuieli judiciare către stat.

S-a stabilit suma de 200 lei, onorar pentru apărătorul din oficiu, s-a avansat din fondurile Ministerului Justiției, avocat H.A..

Pentru a pronunța această soluție instanța a reținut că în data de 25 decembrie 2011, organele de politie s-au sesizat din oficiu in legatura cu imprejurarea ca in jurul orelor 4,23, pe strada S. din Municipiul Gherla a avut loc un accident rutier în care au fost avariate mai multe autoturisme. La fata locului, a fost identificat autoturismul BMW cu numarul de inmatriculare ... iar la volanul acestuia a fost identificat inculpatul C.S.A.. S-a constatat ca au fost avariate autoturismele BMW cu numarul de inmatriculare ..., Mazda cu numarul de inmatriculare si VW cu numarul de inmatriculare Pe strada T. a fost identificat avariat autoturismul Dacia cu numarul de inmatriculare ..., VW Golf 5 cu numarul de inmatriculare

Fiind noaptea de Craciun, inculpatul a ajuns la colindat la martorul E.A.M. unde a consumat cateva pahare de bautura spirtoasa (tuica sau vodca) intre orele 2-3. Inculpatul a parasit apoi apartamentul martorului.

În jurul orelor 4,23 inculpatul a condus autoturismul proprietate personals BMW cu numarul de inmatriculare ... pe strada T. din Municipiul Gherla unde, in apropierea numarului

administrativ 15 a lovit autoturismul Dacia cu numarul de inmatriculare ... in partea din fata si 1- a proiectat in autoturismul VW Golf 5 cu numarul de inmatriculare ..., autoturismele fiind parcate pe partea carosabila, in locuri amenajate, unul inapoia celuilalt. Resturi din autoturismul condus de inculpat au ramas la locul accidentului. A ramas si o placuta cu numarul de inmatriculare, la randul sau avariata.

Dupa ce a accidentat aceste autoturisme, inculpatul si-a continuat deplasarea pe strada S. unde a efectuat mai multe manevre pe partea carosabila lovind autoturismele BMW cu numarul de inmatriculare ..., Mazda cu numarul de inmatriculare ... si VW cu numarul de inmatriculare ... Proprietarii autoturismelor lovite si alte persoane au ajuns la fata locului. De asemenea, o patrula a politiei gherlene s-a prezentat ca urmare a apelului la numarul de urgenta 112. S-a prezentat apoi si un politist de la politia rutiera. Inculpatul a incercat sa piece si de la al doilea loc al accidentului insa politistii i-au luat cheile autoturismului. În acest timp, inculpatul a vomat de mai multe ori.

Inculpatul a fost testat cu alcooltestul la ora 5,52, rezultatul afisat si tiparit fiind de 0,61 mg/1 alcool pur in aerul expirat. A fost condus la Spitalul Municipal Gherla unde i s-a recoltat prima proba de sange la ora 6,20 iar a doua la ora 7,20.

Din Buletinul de analiza toxicologica alcoolemie, rezulta ca la proba nr. I inculpatul a avut 1,45 g/1 alcool pur in sange, iar la proba nr. II, 1,30 g/1 alcool pur in sange.

Conform adresei Ambasadei Romane la Dublin inculpatul figureaza ca detinator de permis de conducere pentru incepatori (Learner Permit), permis care este valabil exclusiv pe teritoriul Irlandei.

Autoturismul BMW cu numarul de inmatriculare ... este inmatriculat in Irlanda. Initial, ca urmare a consemnarii gresite a numarului de inmatriculare in actele de constatare intocmite de politisti s-a considerat ca autoturismul nu este inmatriculat.

Inculpatul a detinut permisul de conducere categoria B seria ... emis la data de 3 august 2007, permis care a fost retinut la data de 27 iulie 2009 ca urmare a constatarii unei infractiuni de conducere cu alcoolemie. Pentru aceasta fapta, prin Sentinta penala nr. 1617/11 octombrie 2010 a Judecatoriei Gherla, inculpatul a fost condamnat la pedeapsa de 1 an si 4 luni inchisoare pentru art. 87 alin. 1 din OUG 195/2002, executarea acesteia fiind suspendata pe durata termenului de incercare de 3 ani sj 4 luni. Ca urmare a condamnarii, permisul de conducere trebuia anulat in baza art. 114 alin. 1 lit. b din OUG 195/2002, imprejurare care nu s-a realizat posibil datorita traseului defectuos al implementarii datelor din sentinta penala.

Conform art.97 alin. 2 si 3 din OUG 195/2002, *„Retinerea permisului de conducere ori a certificatului de inmatriculare sau de inregistrare se face de catre politistul rutier, de regula odata cu constatarea faptei, eliberandu-se titularului o dovada inlocuitoare cu saufard drept de circulate. Perioada in care titularul permisului de conducere nu are dreptul de a conduce un autovehicul sau tramvai se considera suspendare, conform dispozitiilor art. 96 alin. (2) lit. b),,*

Ca atare, la data faptelor din prezentul rechizitoriu, inculpatul avea dreptul de a conduce suspendat.

Autoturismele VW cu numarul de inmatriculare ... proprietar martorul C.I., Dacia cu numarul de inmatriculare ..., proprietar martorul M.A.M., Mazda cu numarul de inmatriculare ..., proprietar J.A., BMW cu numarul de inmatriculare ... proprietar B.L.A., au fost avariate iar inculpatul a despagubit martorii sau a reparat autoturismele, astfel ca proprietarii nu au pretentii civile.

S.I., proprietarul autoturismului VW Golf 5 cu numarul de inmatriculare ... autoturism avariat, s-a constituit parte civila in cauza.

Inculpatul a declarat la momentul constatarii faptelor ca a consumat in data de 25 decembrie 2011, la colindat, pana in jurul orelor 4,00, 3 pahare de vin. Cu ocazia examinarii clinice, inculpatul a declarat consumul a 750 ml vin in intervalul 24 decembrie, ora 16 -25 decembrie 2011, ora 2,00. Cu ocazia primei declaratii inculpatul a sustinut ca a baut must la un prieten. Consumul de bauturi alcoolice a fost mult mai mare decat cel declarat, asa cum rezulta din declaratiile martorilor care au sustinut ca inculpatul se afla in stare de ebrietate iar dupa a doua tamponare, a vomat repetat.

S-a efectuat raportul de Expertiză Medico Legală de la fila 57 din dosar, din care rezultă o valoare a alcolemiei de 1,57 la mie.

În drept, fapta inculpatului C.S.A. care in data de 25 decembrie 2011, in jurul orelor 4.23, a condus autoturismul BMW cu numarul de inmatriculare ... pe drumurile publice din Municipiul Gherla, avand dreptul de a conduce suspendat, intruneste elementele constitutive ale infractiunii de conducere pe drumurile publice a unui autovehicul de catre o persoana careia exercitarea dreptului de a conduce i-a fost suspendata prev.de art. 86 alin. 2 din O.U.G. nr. 195/2002, R-Ordonanta de urgenta privind circulatia pe drumurile publice, republicata.

În drept, fapta inculpatului C.S.A. care in data de 25 decembrie 2011, in jurul orelor 4.23, a condus autoturismul BMW cu numarul de inmatriculare ... pe drumurile publice din Municipiul Gherla, avand o imbibatie alcoolica de 1,45 g/1 alcool pur in sange, intruneste elementele constitutive ale infractiunii de conducere pe drumurile publice a unui autovehicul de catre o persoana avand in sange o imbibatie alcoolica ce depaseste limita legala prev. de art. 87 alin. 1 din O.U.G. nr. 195/2002, R-Ordonanta de urgenta privind circulatia pe drumurile publice, republicata.

În drept, fapta inculpatului C.S.A. care in data de 25 decembrie 2011, in jurul orelor 4.23, dupa ce a condus autoturismul BMW cu numarul de inmatriculare ... pe drumurile publice din Municipiul Gherla, avand o imbibatie alcoolica de 1,45 g/1 alcool pur in sange si a fost implicat pe strada T. din Gherla intr-un accident de circulatie din care au rezultat pagube materiale, accident care s-a produs ca urmare a infractiunii de conducere cu alcoolemie, intruneste elementele constitutive ale infractiunii de părăsirea locului accidentului prev. de art. 89 alin. 1 din O.U.G. nr. 195/2002, R-Ordonanța de urgenta privind circulația pe drumurile publice, republicata.

La termenul de azi, instanța, a schimbat încadrarea juridică a faptei pentru care a fost trimis în judecată inculpatul C.S.A. din infracțiunea de conducere a unui autoturism pe drumurile publice de către o persoană având în sânge o îmbibație alcoolică ce depășește limita legală, prevăzută de articolul 87 alineatul 1 din Ordonanța de Urgență a Guvernului numărul 195/2002, în infracțiunea de conducere a unui vehicul sub influența alcoolului sau a altor substanțe, prevăzută de articolul 336 alineatul (1) din Codul penal actual.

A fost schimbată încadrarea juridică a faptei pentru care a fost trimis în judecată inculpatul C.S.A., din infracțiunea de Parasirea locului accidentului, fara incuviintarea politiei sau a procurorului care efectueaza cercetarea locului faptei, de catre conducatorul vehiculului, prevăzută de articolul 89 alineatul 1 din Ordonanța de Urgență a Guvernului numărul 195/2002, în infracțiunea de Parasirea locului accidentului, fara incuviintarea politiei sau a procurorului care efectueaza cercetarea locului faptei, de catre conducatorul vehiculului, prevăzută de articolul 338 alineatul (1) din Codul penal actual.

La individualizarea pedepsei ce s-a stabilit inculpatului, instanța a avut în vedere gravitatea infracțiunii săvârșite și pericolozitatea infractorului, evaluate după următoarele criterii prevăzute de articolul 74 din Codul penal:

- a) împrejurările și modul de comitere a infracțiunii, precum și mijloacele folosite;
- b) starea de pericol creată pentru valoarea ocrotită;

- c) natura și gravitatea rezultatului produs ori a altor consecințe ale infracțiunii;
- d) motivul săvârșirii infracțiunii și scopul urmărit;
- e) natura și frecvența infracțiunilor care constituie antecedente penale ale infractorului;
- f) conduita după săvârșirea infracțiunii și în cursul procesului penal;
- g) nivelul de educație, vârsta, starea de sănătate, situația familială și socială.

Astfel, instanța a ținut cont de gradul de pericol social al faptei, care este relativ ridicat raportat la categoria de drum pe care a circulat inculpatul și raportat la ora la care a circulat, și la concentrația de alcool pe care o avea în sânge ; persoana inculpatului, care a fost condamnat până în prezent.

Avocatul inculpatului a solicitat achitarea inculpatului, ce nu poate fi reținută, având în vedere inclusiv concluziile Raportului de Expertiză Medico Legală de la fila 57 din dosar, din care rezultă o valoare a alcolemiei de 1,57 la mie.

Instanța a constatat că, singura modalitate de executarea a pedepsei închisorii în speță, este executarea în penitenciar.

Astfel a fost condamnat C.S.A. la pedeapsa de :

-- 1 an închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de conducere a unui vehicul sub influența alcoolului sau a altor substanțe, prevăzută de articolul 336 alineatul (1) din Codul penal actual, cu aplicarea art. 41 lit. a din Codul penal actual.

-- 2 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de conducere a unui vehicul sub influența alcoolului sau a altor substanțe, prevăzută de articolul 338 alineatul (1) din Codul penal actual, cu aplicarea art. 41 lit. a din Codul penal actual.

-- 1 an închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de conducere pe drumurile publice a unui autovehicul de către o persoană careia exercitarea dreptului de a conduce i-a fost suspendată, prevăzută de articolul 86 alin. 2 din O.U.G. nr. 195/2002, cu aplicarea art. 41 lit. a din Codul penal actual.

În baza art. 33 lit.a, 34 lit. b C. penal anterior, au fost contopite următoarele pedepse:

- 1 an închisoare stabilită prin prezenta, 2 ani stabilită prin prezenta, 1 an închisoare stabilită prin prezenta, aplicând pedeapsa cea mai mare de 2 ani închisoare, urmând să execute pedeapsa de 2 ani închisoare.

În baza art. 83 al.1 C. penal anterior, s-a revocat beneficiul suspendării executării pedepsei de 1an 4 luni închisoare aplicată inculpatului, prin 1617/2010 a Judecătoriei Gherla, , urmând ca aceasta să fie executată alături de prezenta, inculpatul urmând a executa 3 ani 4 luni închisoare.

S-a interzis inculpatului drepturile prevăzute la articolul 66 alineatul (1) literele a) și b) din Codul penal.

S-a constatat că partea vătămată nu se constituie parte civilă în cauză.

A fost obligat inculpatul să achite 1000 lei, cheltuieli judiciare către stat.

S-a stabilit suma de 200 lei, onorar pentru apărătorul din oficiu, s-a avansat din fondurile Ministerului Justiției, avocat H.A..

Împotriva acestei hotărâri a declarat apel în termen legal, inculpatul, criticând soluția primei instanțe ca nefiind temeinică și legală.

În motivarea apelului său, inculpatul a învederat faptul că, raportat la conduita sa sinceră și de colaborare cu organele de cercetare penală, se impune reducerea cuantumului pedepselor aplicate acestuia.

Analizând hotărârea atacată, prin prisma motivelor de apel invocate, a actelor și lucrărilor dosarului, precum și a dispozițiilor legale în materie, curtea reține următoarele:

În baza probatoriului legal administrat și a analizei detaliate a acestuia, instanța de fond a reținut o stare de fapt corectă, conformă cu realitatea.

Astfel, se constată pe deplin dovedită vinovăția inculpatului care data de 25 decembrie 2011, a avariat autoturismele BMW cu numărul de înmatriculare ..., Mazda cu numărul de înmatriculare ... și VW cu numărul de înmatriculare Pe strada T. a fost identificat avariat autoturismul Dacia cu numărul de înmatriculare ..., VW Golf 5 cu numărul de înmatriculare ...

Fiind noaptea de Crăciun, inculpatul a ajuns la colindat la martorul E.A.M. unde a consumat câteva pahare de băutura spirtoasă (țuica sau vodca) între orele 2-3. Inculpatul a părăsit apoi apartamentul martorului.

În jurul orelor 4,23 inculpatul a condus autoturismul proprietate personală BMW cu numărul de înmatriculare ... pe strada T. din Municipiul Gherla unde, în apropierea numărului administrativ 15 a lovit autoturismul Dacia cu numărul de înmatriculare ... în partea din față și l-a proiectat în autoturismul VW Golf 5 cu numărul de înmatriculare ..., autoturismele fiind parcate pe partea carosabilă, în locuri amenajate, unul în spatele celuilalt. Resturi din autoturismul condus de inculpat au rămas la locul accidentului. A rămas și o plăcuță cu numărul de înmatriculare, la rândul său avariata.

După ce a accidentat aceste autoturisme, inculpatul și-a continuat deplasarea pe strada S. unde a efectuat mai multe manevre pe partea carosabilă lovind autoturismele BMW cu numărul de înmatriculare ..., Mazda cu numărul de înmatriculare ... și VW cu numărul de înmatriculare Proprietarii autoturismelor lovite și alte persoane au ajuns la fața locului. De asemenea, o patrula a poliției gherlene s-a prezentat ca urmare a apelului la numărul de urgență 112. S-a prezentat apoi și un polițist de la poliția rutieră. Inculpatul a încercat să plece și de la al doilea loc al accidentului însă polițiștii i-au luat cheile autoturismului. În acest timp, inculpatul a vومات de mai multe ori.

Inculpatul a fost testat cu alcooltestul la ora 5,52, rezultatul afișat și tipărit fiind de 0,61 mg/l alcool pur în aerul expirat. A fost condus la Spitalul Municipal Gherla unde i s-a recoltat prima probă de sânge la ora 6,20 iar a doua la ora 7,20.

Din Buletinul de analiză toxicologică alcoolemie, rezulta că la proba nr. I inculpatul a avut 1,45 g/l alcool pur în sânge, iar la proba nr. II, 1,30 g/l alcool pur în sânge.

Conform adresei Ambasadei Române la Dublin inculpatul figurează ca deținător de permis de conducere pentru începători (Learner Permit), permis care este valabil exclusiv pe teritoriul Irlandei.

Cu privire la infracțiunea de părăsire a locului accidentului fără permisiunea organelor de poliție, curtea constată că potrivit art.338 alin.3 lit.a noul C.p. nu constituie infracțiune părăsirea locului accidentului când în urma accidentului s-au produs doar daune materiale, ceea ce este cazul și în speța de față, inculpatul fiind trimis în judecată pentru comiterea infracțiunii prev. de art.89 alin.1 din OUG 195/2002, constând în aceea că părăsit locul accidentului din care au rezultat pagube materiale. De asemenea, potrivit alin.1 al aceluiași text de lege, infracțiunea se comite doar prin părăsirea locului accidentului fără încuviințarea poliției, nemaexistând cerința ca accidentul să se fi produs ca urmare a unei infracțiuni (în speța de față conducerea sub influența alcoolului).

În aceste condiții, apreciem că, în cauză sunt îndeplinite cerințele art.4 C.p., fapta comisă de inculpat fiind dezincriminată.

Cu precizarea că, sub incidența dispozițiilor art. 5 din noul Cod penal, **nu intră situațiile când se aplică legea penală de dezincriminare, care este evident cea mai favorabilă specie de legi penale**, este necesar a se stabili, în conformitate cu art.5 C.p. și decizia nr.265/2014 a Curții

Constituționale, legea mai favorabilă aplicabilă în speța de față cu privire la celelalte două infracțiuni reținute în sarcina inculpatului.

Apreciind în mod global această instituție, curtea constată că, raportat la regimul sancționator al pluralității de infracțiuni și al recidivei, legea penală mai favorabilă este Codul penal anterior.

În ceea ce privește individualizarea judiciară a pedepselor aplicate inculpatului, apreciem că, instanța de fond a dat dovadă de suficientă clemență, orientând cuantumul pedepselor la minimul special prevăzut de textele incriminatoare, în condițiile în care inculpatul are antecedente penale și nu a recunoscut în întregime faptele, susținerile acestuia fiind infirmate de probele administrate în cauză, inclusiv de raportul de expertiză medico-legală, întocmit în cauză.

Așa fiind, vom menține cuantumul pedepselor aplicate inculpatului, acestea fiind în măsură să contribuie la sancționarea și reeducarea acestuia.

Față de cele de mai sus, în baza art.421 pct.2 lit.a C.p.p. va admite apelul declarat, va desființa hotărârea atacată cu privire la latura penală a cauzei.

Pronunțând o nouă hotărâre în aceste limite, în baza art.4 N.C.p. și art.16 lit.b C.p.p. art.338 alin.3 lit.a C.p. va dispune achitarea inculpatului pentru comiterea infracțiunii de părăsirea locului accidentului, fără încuviințarea poliției sau a procurorului care efectuează cercetarea locului faptei, de către conducătorul vehiculului, prevăzută de articolul 89 alineatul 1 din Ordonanța de Urgență a Guvernului numărul 195/2002 cu aplicarea art. 37 lit.a C.p. anterior.

Va constata, în baza art.5 N.C.p., că legea mai favorabilă este C.p. anterior.

Va dispune condamnarea inculpatului la următoarele pedepse:

- 1 an închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de conducere a unui vehicul sub influența alcoolului sau a altor substanțe, prevăzută de articolul 87 alineatul 1 din Ordonanța de Urgență a Guvernului numărul 195/2002, cu aplicarea art.37 lit.a C.p. anterior

- 1 an închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de conducere pe drumurile publice a unui autovehicul de către o persoană căreia exercitarea dreptului de a conduce i-a fost suspendată, prevăzută de art. 86 alin. 2 din O.U.G. nr. 195/2002, cu aplicarea art. 37 lit. a din Codul penal anterior.

În baza art. 33 lit.a, 34 lit. b C. penal anterior, va contopi pedepsele, inculpatul executând pedeapsa cea mai grea de 1 an închisoare.

În baza art. 83 al.1 C. penal anterior, art.15 din Legea nr.187/2012, va revoca beneficiul suspendării executării pedepsei de 1 an 4 luni închisoare aplicată inculpatului, prin sent.pen.1617/2010 a Judecătorei Gherla, urmând ca aceasta să fie executată alături de prezenta, inculpatul executând în final pedeapsa de 2 ani 4 luni închisoare.

În ceea ce privește pedeapsa accesorie aplicată, instanța, raportându-se la Decizia nr. LXXIV pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în recurs în interesul legii și la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (în special cauzele Hirst c. Marii Britanii și Sabou și Pârcălab c. României),a apreciat că raportat la faptele concret săvârșite de inculpat se impune, în temeiul art. 71 alin. 2 Cod Penal aplicarea pedepsei accesorii a interzicerii exercițiului drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza a-II-a Cod Penal. Astfel, caracterul antisocial al faptelor și gravitatea acestora conduc la incompatibilitatea inculpatului cu exercitarea dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electiv publice.

În consecință, va face aplicarea art.71,64 lit.a teza a II a C.p. și aplicarea art.12 din Legea nr.187/2012.

Va menține restul dispozițiilor hotărârii atacate.

Cheltuielile judiciare avansate de stat în apelul, vor rămâne în sarcina acestuia. (Judecător
Monica Rodina)